12744

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி பரப்ரமணேநம:

பிர்மாண்டபுராணம் வராகபுராணம்
வாமனபுராணத்திற் கூறும்

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

அழகர்கோயில்ஸ்தல

மான்மியமும்.

ஆழ்வாராதிகள் பிரபந்தமும்

ஷை ஸ்தலம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ பிரம்ம ஸ்ரீ
ஆத்தான் சடகோபராமாநுஜஜீயர்
சுவாமிகள்.
திருவடிசம்பந்தர்

மதுரை வடக்குமாசிவீதி
வெ. நீலமேகக்கோனார்குமாரர்

இராகவக்கோனாரால்

மதுரை ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1908-ஆம் டிசம்பர்-மீ

ரிஜிஸ்தர் காபிரயிட் இதன் விலை அணா—8

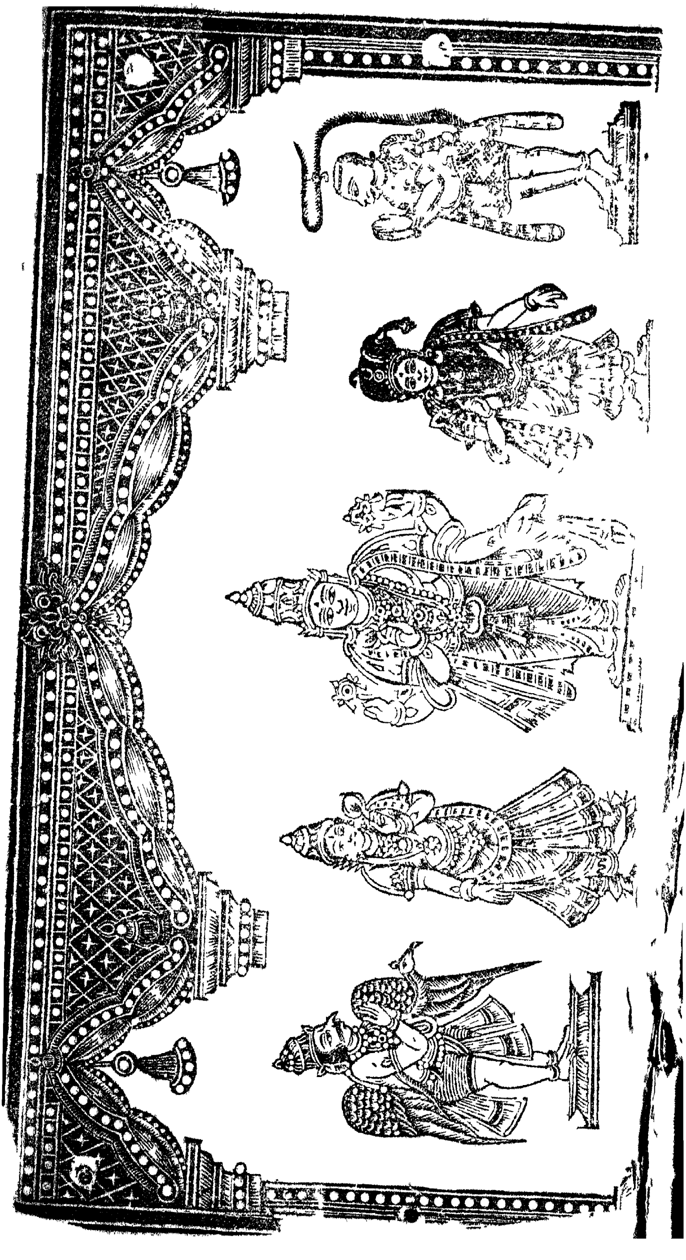

சாற்றுக்கவிகள்,

மதுரைஜில்லா வேம்பத்தூர் சிலேடைப்புலி பிச்சுவைய ரவர்களாலியற்றிய

வெண்பா.

ஆவ லுடனே யழகரின்மேற் செந்தமிழ்தேர்
பாவலவர் சொன்னபிர பந்தமெல்லாம்—மாவளஞ்சேர்
எச்சிட் டரும்புகழ வெல்லாரும் முத்திபெற
அச்சிட்டான் ராகவக்கோ னும்.

ங்கை ராஜாஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ தெய்வசிகா
ஐயரவர்கள் மாணாக்கரும, மதுரை பசுமலை ஹைஅண்டுடிரெயி
னிங்ஸ்கூல்களின் தலைமைபபண்டிதருமான

வித்வான் கணபதியாபிள்ளையியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பூருவமுகி லனையவண்ணன் பசுந்துளப மாலழகன்
பதியாய்ப் பன்னும்
திருவளரு மிடபகிரி மான்மியத்தை வடமொழியின்
றிரட்டிச் சேர்த்து
மருவளருங் குழன்மடவார் வதிந்தாடு மலர்த்தடஞ்சூழ்
மதுரை வாசன்
தருவளருங் கரதலத்தா னிராகவக்கோன்
அச்சிலிட்டுத்தழைந்தான் மன்னோ.

மதுரை ஜில்லா செம்பூர்

வி. ஆறுமுகஞ்சேர்வை யவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

கடவரையின் குலத்தோங்கு மிடபகிரி தனிலெழுந்து
தரங்கஞ் சூழ்மா
புடவியிசைப் பலபுதுமை புரிந்தமஞ்சு வண்ணக்கடவுள்
புகழ்சேர் காதை

வடமொழியிற் றிகழுவதைத் தென்மொழியி லிருந்தபடி
வயங்க வாற்றி
திடமுடனே யசசிலிட்டி ராகவனங் கூடலிலே
சிறந்தா னம்மா.

மதுரை த. குப்புச்சாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

படியளந்த திருமார்பன் பதச்சிலம்பிற் றோன்றியந்தப்
படியப் பூவின்
அடியளந்து பாய்கின்ற நூபுரகங் கைக்கிடனு
யமைந்து பத்தா
மிடியளந்து தீர்க்கவல வியப்புடைத்தா மிடபகிரி
மேன்மை யாவுங்
கடியளந்து பகரவொண்ணாத துளவணியன் ஞேன்சிறப்புங்
கலந்து காண.

இதுவுமது.

வடமொழியி லழகாகோ விற்றலமான மியமென்ன
வகுத்து மேலோர்
திடமுறச்செய் தேயிருந்த வந்நூலைத் தென்மொழியிற்
றிருப்பி யிங்கு
மடமகற்றுங் கலைவல்ல வெங்கட்ட ராமசாஸ்த
திரியாம் வள்ளல்
உடன்கொடுக்க வசசிலிட்டி ராகவனு முதவிமிக
வுயர்வுற் றுளலை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

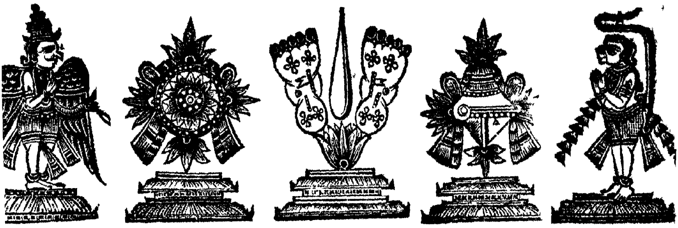

பொதுத்தனியன்கள்.

அழகியமணவாளனருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்-தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே-ரம்யஜாமாதரம்முநிம்

கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்-நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்-வந்தேகுருபரம்பராம்

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாயமேநே
அஸ்மத்குரோர்பகவ தோஸ்யதயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்யசரணௌஸரணம்பரபத்யே.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதிஸ்
ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்
ஆத்யஸ்யந:குலபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம்ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பட்டரருளிச்செய்தது.

பூதம்ஸரஸ்யமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலேஸேகர்யோகிவாஹாந்
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிஸ்ராந்
க்பாராங்குஸமுநிம்ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்.

தனியன்.

நாதமுனிகளருளிச்செய்தது.

குருமுகமநதீத்யப்ராஹவேதாநஸேஷாந்
நரபதிபரிக்லிப்தம்ஸுல்கமாதாதுகாம:
ஸ்வஸுரமமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாக்ஷாத்
த்விஜகுலதிலகம்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாமி.

பாண்டியபட்டரருளிச்செய்தது.

நேரிசை வெண்பா.

மின்னார் தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூ ரென்றொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோம் கீழ்மை யினில்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டாபிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்க மெடுத்தூத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

தனியன்கள்-முற்றும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஆழ்வார்பிரபந்தங்கள்.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதமில்மருவி
உன்னொடுதங்கள்கருத் தாயினசெய்துவரும்
கன்னியருமகிழக் கண்டவர்கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (1)

ன்றிநின்றுயர்தழைகளிடச சுருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணிந்து, பற்றிநின்றுய கடைத்தலையே பாடவுமாடக்கண்டேன், அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென் னப்பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயர்கல்லால், கொற்றவனுக் வளாமென் றெண்ணிக்கொடுமின்கள்கொடீராகிற் கோழம்பமே. (2)

திருமாலிருஞ்சோலைச்சிறப்பு.

அலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியுமரக்கரை
குலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்நின்றகோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடும் சீர்,
சிலம்பாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (3)

வல்லாளன்தோளும் வாளரக்கன்முடியும் தங்கை
பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான்பொருந்தும்மலை
எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பரந்து-பல்லாண்டொலி
செல்லாநிற்கும் சீர்த்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (4)

தக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ்சலவரை
தெக்காநெறியேபோக்குவிக்கும் செல்வன்பொன்மலை
எக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்குமடியரை
அக்காநெறியைமாற்றும்தண் மாலிருஞ்சோலையே. (5)

ஆனாயர்கூடி யமைத்தவிழவை அமரர்தம்
கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச்செய்தான்மலை
வானாட்டில்நின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (6)

ஒருவாரணம்பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன்றன்
ஒருவாரணமுயிருண்டவன் சென்றுறையும்மலை
கருவாரணந்தன்பிடி துறந்தோட கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்திரியும்தண் மாலிருஞ்சோலையே (7

ஏவிற்றுச்செய்வானேன் றெதிர்த்துவந்தமல்லரை
சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோட்சதுரன்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களும்நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே (8

மன்னர்மறுக மைத்துனன்மார்க்கொருதேரின்மேல்
முன்னங்குநின்று மோழையெழுவித்தவன்மலை
கொன்னவிற்கூர்வேற்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடற் கோன்
தென்னனகொண்டாடும் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. (9

குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்கானிடைச்
சிறுகால்நெறியேபோக்குவிக்கும் செல்வன்பொன்மலை
அறுகால்வரிவண்டுக ளாயிரநாமஞ்சொல்லி
சிறுகாலைப்பாடுந்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (10

சிந்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகொண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகொடுத் தாவத்தனஞ்செய்யப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளெம்பெருமான்கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவில்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (11

எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்தபெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்தவிமலன்மலை
பட்டிப்பிடிகள் பகடுரிஞ்சிச்சென்று, மாலைவாய
தெட்டித்திளைக்குந்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (12

மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னை
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல்வண்ணனம்மான்றன்னை
விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன்கழலிணைகாண்பர்களே. (13

திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் மாட்சி.

உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் றொடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பனையோட்டிக்கொண்டிட் டுறைத்திட்டவுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக்கொன்றைநின்று முறியாழியும்காசுங்கொண்டு
விருப்பொடுபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. (14

ஞ்சனும்காளியனும் களிறும்மருதுமெருதும்
ஞ்சனையில்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
ஞ்சுமிழ்நாகமெழுந்தணவி நளிர்மாமதியை
சஞ்சுடர்நாவளைக்கும் திருமாலிருஞ்சோலையதே. (15)

ன்னுநரகன்றன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து
ன்னிமகளிர்தம்மைக் கவர்ந்தகடல்வண்ணன்மலை
ன்னைசெருந்தியொடு புனவேங்கையுங்கோங்குநின்று
பொன்னரிமாலைகள்சூழ் பொழில்மாலிருஞ்சோலையதே. (16)

ாவலிதன்னுடைய மகன்வாணன்மகளிருந்த
ாவலைகட்டழித்த தனிக்காளைகருதும்மலை
காவலாகோவிந்தனைக் குறமாதர்கள்பண்குறிஞ்சிப
ாவொலிபாடிநடம்பயில் மாலிருஞ்சோலையதே. (17)

லபலநாழஞ்சொல்லிப் பழித்தசிசுபாலன்றன்னை
லைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
லமலைகோலமலை குளிர்மாமலைகொற்றமலை
லமலைநீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (18)

ாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
ண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்தவப்பன்மலை
ாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடிமதுப்பருக
தாண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. (19)

னங்குழையாள்பொருட்டாக் கணைபாரித்து, அரக்கர்தங்கள்
னம்கழுவேற்றுவித்த வெழில்தோளெம்மிராமன்மலை
னங்கொழிதெள்ளருவி வந்துசூழ்ந்தகல்ஞாலமெல்லாம்
னங்குழுவாடும்மலை யெழில்மாலிருஞ்சோலையதே. (20)

ரிசிதறும்சரத்தா லிலங்கையினைதன்னுடைய
ரிசிலைவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டம தவிர்த்துகந்த
ரையனமரும்மலை யமரரொடு கோனுமசென்று
ரிசுடர்சூழும்மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (21)

ாட்டுமண்கொண்டிடந்து குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து
ட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து விளையாடும் விமலன்மலை
ட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக்கடியுறையென்று
ட்டரும்தண்சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (22)

ஆயிரந்தோள்பரப்பி முடியாயிரமின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய அனந்தசயனன் ஆளும்மலை
ஆயிரமாறுகளும் சுனைகள்பல வாயிரமும்
ஆயிரம்பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (2

மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடையமலையை
நாலிருமூர்த்திதன்னை நால்வேதக்கடலமுதை
மேலிருங்கற்பகத்தை வேதாந்தவிழுப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனனே. (2

திருமாலிருஞ்சோலையெம்பெருமானை மீக்கூறல்.

துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையையறப்பறித்து
புக்கினிற்புக்குனைக் கண்டுகொண்டேனினிப் போகவிடுவதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன்வயிற்றில்
சிக்கெனவந்துபிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (29

வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டேனுன் றனிந்திரஞாலங்கள்
ஒளித்திடில்நின் திருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்கு மெய்யனல்லை
அளித்தெங்குநாடுநகரமும் தம்முடைத்தீவினைதீர்க்கலுற்று
தெளித்துவலஞ்செய்யுந்தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய் (0

உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப்போயொருவர்
தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயையழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப்புதுவிகாட்டி யுன்பொன்னடிவாழ்கவென்று
இனக்குறவர்புதியதுண்ணு மெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (27

காதம்பலவும்திரிந்துழன்றேற் கங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை உன்
பாதநிழலல்லாலமற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங்காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய்குருபாண்டவர்க்காய் அங்கோர்பொய்சுற்றம்பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும்பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்

காலுமெழாகண்ணநீருநில்லா வுடல்சோர்ந்துநடுங்கி குரல்
மேலுமெழாமயிர்க்கூச்சுமறா எனதோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்குமென்மனனே யுன்னைவாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கு நீள்சுனைசூழ் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (

எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனுமற்றும்
ஒருத்தரும்இப்பிறவியென்னும்நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கோயில் கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்

ழுக்கரையென் னுமனத்தக்கடலு ளழுந்தியுன்பேரருளால்
க்கரையேறியிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்றுகைகவியாய்
க்கரமும்தடக்கைகளும் கண்களுமபீதகவாடையொடும்
சக்கர்நிறத்துச்சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (31)

ாத்தனைகாலமுமெத்தனையூழியு மின்றொடுநாளையென்றே (ன்
த்தனைகாலமும்போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப்போகலொட்டே
மத்துனன்மார்களைவாழ்வித்து மாற்றலர்நூற்றுவரைக்கெடுத்தாய்
த்தமநின்பாலறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (32)

அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்ய லுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குனைக்கண்டுகொண்டே னினிப்போகவிடுவதுண்டே
சென்றங்குவாணனையாயிரந்தோளும் திரு சக்கரமதனால்
தென்றித்திசைதிசைவீழச்செற்றாய் திரு ாலிருஞ்சோலையெந்தாய்

சென்றுலகங்குடைந்தாடுஞ்சுனைத் திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
ின்றபிரான் அடிமேலடிமைத்திறம் நேர்படவிண்ணப்பஞ்செய் (தன்
பொன்திகழ்மாடம்பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன்விட்டுசித்
ன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்தமரே. (34)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆண்டாள் பிரபந்தம்

திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானை வழிபடல்.

ந்துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும்
ந்திரகோபங்களே யெழுந்தும்பரந்திட்டனவால்
மந்தரம்நாட்டியன்று மதுரகொழுஞ்சாறுகொண்ட
ந்தரத்தோளுடையான் சுழலையில்நின்றுய் துங்கொலோ. (1)

போர்க்களிறுபொரும் மாலிருஞ்சோலையம்பூம்புறவில்
ார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளநகைகாட்டுகின்ற
ார்க்கொள்படாக்கள்நின்று கழறிச்சிரிக்கத்தரியேன்
ஆர்க்கிடுகோதோழீ அவன்தார்செய்த பூசலையே.

ருவிளையொண்மலர்காள் காயாமலர்காள் திருமா
லுருவொளிகாட்டுகின்றீ ரெனக்குய்வழக்கொன்றுரையீர்
திருவிளையாடுதிண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி
வரிவளையில்புகுந்து வந்திபற்றும்வழக்குளதே. (3)

ஸ்ரீ

திருமாலிருஞ்சோலைமலை

பைம்பொழில்வாழ்குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளைகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவைநறுமலர்காள்
ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ் சோலைநின்ற
எம்பெருமானுடையநிற முங்களுக்கென்செய்வதே.

துங்கமலர்ப்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல மலர்மேல
தொங்கியவண்டினங்காள் தொகுபூஞ்சுனைகாள் சுனையில்
தங்குசெந்தாமரைகா ளெனக்கோர்சரண் சாற்றுமினே.

நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்குநான்
நூறுதடாவில்வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன்
நூறுதடாநிறைந்த வக்காரவடிசில் சொன்னேன்
ஏறுதிருவுடையா னின்றுவந்திவை கொள்ளுங்கொலோ.

இன்றுவந்தித்தனையு மமுதுசெய்திடப்பெறில் நான்
ஒன்றுநூறாயிரமாகக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும்செய்வன
தென்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேனமனத்தே வந்துநேர்படிலே.

காலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள்
மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல்மெய்ம்மைகொலோ
சோலைமலைப்பெருமான் துவாராபதியெம்பெருமான்
ஆலினிலைப்பெருமா னவன்வார்த்தை யுரைக்கின்றதே.

கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகண்மேல்
தூங்குபொனமாலைகளோ டுடனாய்நின்று தூங்குகின்றேன்
பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தூதியசங்கொலியும்
சார்ங்கவில்நாணொலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலோ.

சந்தொடுகாரகிலும்சுமந்து தடங்கள்பொருது
வந்திழியுஞ்சிலம்பா றுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற
சுந்தரனைச்சுரும்பார்குழல்கோதை தொகுத்துரைத்த
செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் திருமாலடிசேர்வர்களே.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அழகர்கோயில் மான்மியம்.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

உளங்கனிந்திருக்குமுன்னையே பிதற்றுமுனக்கன்றியெனக்கன் பொன்றி
லால், வளங்கனிபொழில்சூழ்மாலிருஞ் சோலைமாயனேயென்றுவாய்வெருவு
களங்கனிமுறுவலகாரிகைபெரிது கவலையோடவலஞ்சேர்ந்திருந்த
இளங்கனி யிவளுக்கென்னினைந் திருந்தாயிடவெந்தை யெந்தைபிரானே. (1

எட்டனைப்பொழுதாகிலுமென்று
மென்மனத்தகலாதிருக்கும்புகழ்
தட்டலர்த்தபொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில்திருமாலிருஞ்சோலைபங்
கட்டியை கரும்பீன்றவின்சாற்றைக்
காதலால்மறைநான்குமுன்னோதிய
பட்டனை பரவைத்துயி லேற்றையென்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே. [2)

ஈயோங்குதண் திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும்
யாஎனக்குரையாயிது மறைநான்கினுளாயோ
தீயோம்புகைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்
தாயோஉனதடியார்மனத்தாயோ வறியேனே. (3)

மஞ்சுயர்மாமதிதீண்டநீண்ட மாலிருஞ்சோலைமணாளர்வந்தென்
நெஞ்சுள்ளுங்கண்ணுள்ளும்நின்றுநீங்கார்நீர்மலையார்கொல்நினைக்கமாட்டேன்
மஞ்சுயர்பொன்மலைமேலெழுந்தமாமுகில்போன்றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தாரச்சோவொருவரழகியவா. (4)

திருமாலிருஞ்சோலை அழகர்விஷயம்.

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குழல்மடவார் கலவியைவிடுதடுமாறல்
அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள்தம்கோயில்
சந்தொடுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள்நிறந்து
திழிசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (5)
மதள்
வள்ளி
திமையோர்
பார்த்னடையும்புனலும் கொண்டிடையின்றியெழுமினேதொழுதுமென்
காத்தண்டரும்பரவவரவணைத்துயின்றசுடர் முடிக்கடவுள்தம்கோயில்
தீர்த்தண்டலர்தூளிவேய்வளர் புறவில்விரைமலர்க்குறிஞ்சியின்நறுந்தேன்
மூர்த்தண்டமர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (6)

பிணிவளராக்கைநீங்கநின்றேத்தப் பெருநிலமருளில்முன்னருளி
அணிவளர்குறளாயகலிடமுழுதுமளந்தவெம்மடிகள்தம்கோயில்
கணிவளர்வேங்கைநெடுநிலமதனில் குறவர்தம்கவணிடைத்துரந்த
மணிவளர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (7)

சூர்மயிலாயபேய்முலைசுவைத்துச் சுடுசரமடுசிலைத்துரந்து
நேர்மையிலாததாடகைமாள நினைந்தவர்மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில் கடிமலர்குறிஞ்சியின்நறுந்தேன்
வார்புனல்சூழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (

வணங்கலிலரக்கன்செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள
அணங்கெழுந்தவன்றன் கவந்தம்நின்றாட அமர்செய்தவடிகள்தம்கோயில்
பிணங்கலில்நெடுவேய்நுதிமுகம்கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதர பெருந்தேன்
மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

விடங்கலந்தமர்ந்தவரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறி
குடங்கலந்தாடிக்குரவைமுன்கோத்த கூத்தவெம்மடிகள்தம்கோயில்
தடங்கடல்முகந்துவிசும்பிடைப்பிளிறத் தடவரைக்களிறென்றுமுனிந்து
மடங்கலநின்றதிரும்மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. 10

தேனுகனாவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள்பனங்கனியுதிர
தானுகந்தெறிந்ததடங்கடல்வண்ண ரெண்ணிமுனிடங்கொண்டகோயில்
வானகச்சோலைமரதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதாநிறைந்து
மானுகர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (11)

புதமிகுவிசும்பில்புணரிசென்றணவப் பொருகடலரவணைத்துயின்று
பதமிகுபரியின்மிகுசினம்தவிர்த்தபனிமுகில்வண்ணர் தமகோயில்
கதமிகுசினத்தகடதடக்களிறறின கவுள்வழிகளிவண்டுபருக
மதமிகுசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதுமவாமடநெஞ்சே. (12)

புந்தியில்சமணர்புத்தரென்றிவர்க ளொத்தன பேசவுமுகந்திட்டு
எந்தைபெம்மானிமையவர்தலைவ ரெண்ணிமுனிடங்கொண்டகோயில்
சந்தனப்பொழிலின் தாழ்சினைநீழல்தாழ்வரைமகளிர்கள்நாளும
மந்திரத்திறைஞ்சும்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

வண்டமர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரைவணங்கும்
தொண்டரைப்பரவும்சுடரொளிநெடுவேல்சூழ்வயலாலிநன்னுடை
கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன்கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவ
[illegible]டிவைபாடும்தவமுடையார்களாள்வரிக் குரைகடலுலகே. (

இதுவுமது

மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடலுள்கிடந்து
பூவலருந்திதன்னுள் புவனம்படைத்துண்டுமிழ்ந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடைகூடுங்கொலோ. (15)

புனைவளர்பூம்பொழிலார் பொன்னிசூழரங்கநகருள்
முனைவனைமூவுலகும்படைத்த முதல்மூர்த்திதனை
சினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான்
கனைகழல்காணுங்கொலோ கயல்கண்ணியெம்காரிகையே. (16)

உண்டுலகேழினையு மொருபாலகனாலிலைமேல்
கண்டுயில்கொண்டுகந்த கருமாணிக்கமாமலையை
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினையின் றணுகுங்கொலென்னாயிழையே. (17)

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம்முன்கீண்டுகந்த
பங்கயமாமலர்க்கண்பரனை யெம்பரஞ்சுடரை
திங்கள்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நங்கள்பிரானையின்று நணுகுங்கொலென்னன்னுதலே. (18)

தானவன்வேள்விதன்னில் தனியேகுறளாய்நிமிர்ந்து
வானமும்மண்ணகமு மளந்ததிருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வானவர்கோனையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ. (19)

நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவநம்பிதன்னைக்கெண்டை யொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ. (20)

புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரிகொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதைத்த கருமாணிக்கமாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வள்ளலைவாணுதலாள் வணங்கித்தொழவல்லள்கொலோ. (21)

பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர்முன்னின்று
காத்தவன்றன்னைவிண்ணோர் கருமாணிக்கமாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
மூர்த்தியைக்கைதொழவும் முடியுங்கொலென்மொய்குழற்கே. (22)

வலம்புரியாழியனை வரையார்திறடோளன்றன்னை
புலம்புரிநூலவனைப் பொழில்வேங்கடவேதியனை
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நலந்திகழ்நாரணனை நணுகுங்கொலென்னனுதலே. (23)

தேடற்கரியவனைத் திருமாலிஞ்சோலைநின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழைகாணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்சூழ் மங்கையார்கலிகன்றிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே. (24)

பத்தராவியைப் பான்மதியை அணித்
தொத்தைமாலிருஞ் சோலைதொழுதுபோய்
முத்தினைமணியை மணிமாணிக்க
வித்தினைசென்று விண்ணகாககாண்டுமே. (25)

மஞ்சுறுமாலிருஞ்சோலை நின்றமணாளனார்
நெஞ்சம்நிறைகொண்டுபோயினார் நினைகின்றிலா
வெஞ்சுடர்போய் விடியாமலெவ்விடம்புக்கதோ
நஞ்சுடலம்துயின்றால் நமக்கினிநல்லதே. (26)

தேனொடுவண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார்
மானிடவரல்லரென்றென்மனத்தேவைத்தேனே. (27)

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதிரித்துவானோர்க்
காயிருந்தமுதங்கொண்ட வப்பனையெம்பிரானை
வேயிருஞ்சோலைசூழ்ந்து விரிகதிரிரியநின்ற
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே. (28)

சீராரும்மாலிருஞ்சோலை திருமோகூர்
பாரோர்புகழும்வதரி வடமதுரை (29)

மன்னனைமாலிருஞ்சோலைமணாளனை
சொன்னவிலுமாழிப்படையானை கோட்டியூர். (30)

திருமங்கையாள்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பூதத்தாழ்வார் பிரபந்தம்.

உணர்ந்தாய்மறைநான்கு மோதினாய்நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள்தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும்சாரல் வியலிருஞாலம்சூழ்
மாயிருஞ்சோலைமலை. (1)

வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்
நிற்பென்றுநீமதிக்கும் நீர்மைபோல்—நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்
திளங்கோயில்கைவிடேலென்று. (2)

பேயாழ்வார் பிரபந்தம்.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம பாற்கடல்வைகுந்தம்
கொண்டங்குறைவார்க்கு கோயில்போல்---வண்டு
வளங்கிளரும்நீள்சோலை வண்பூங்கடிகை
இளங்குமரன் றன்விண்ணகர். (1)

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முனனம்
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில்
வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை,
தளர்விலராகில் சார்வதுசதிரே. (1)

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது
அதிர்குரல்சங்கத் தழகர்தமகோயில்
மதிதவழ்குடுமி மாலிருஞ்சோலை
பதியதுவேத்தி யெழுவதுபயனே. (2)

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில்
மயல்மிகுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
அயன்மலையடைவ தததுகருமமே. (3)

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே
பெருமலையெடுத்தான் பீடுறைகோயில
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை
திருமலையதுவே யடைவதுதிறமே. (4)

திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில்
மறுவில்வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலை
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே. (5)

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே
உறியமர்வெண்ணெ யுண்டவன்கோயில்
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே. (6)

நலமெனநினைமின் நரகழுந்தாதே
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில்
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே. (7)

வலம்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே
வலம்செய்யும் ஆயமாயவன்கோயில்
வலம்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை
வலம்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே. (8)

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது
அழக்கொடியட்டா னமர்பெருங்கோயில்
மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை
தொழக்கருதுவதே துணிவதுசூழ்வே. (9)

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில்
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே. (10)

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல்
மருளில்வண்குருகூர் வண்சடகோபன்
தெருள்கொள்ளச்சொன்ன வோராயிரத்துளிப்பத்து
அருளுடையவன்தா ளணைவிக்கும்முடித்தே. (11)

இதுவுமது.

முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே. (12)

கட்டுரைக்கில்தாமரைநின் கண்பாதம்கையொவ்வா
சுட்டுரைத்தநன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது
ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம்பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி. (13)

பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின்மற்றோர்
பரஞ்சோதியின்மையில் படியோவிநிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதிநின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த எம்
பரஞ்சோதிகோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே. (14)

மாட்டாதேயாகிலுமிம் மலர்தலைமாஞாலம்நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருவுருவம்மனம்வைக்க
மாட்டாதபலசமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீமனம்வைத்தாய் மாஞாலம்வருந்தாதே. (15)

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின்சுடருடம்பாய்
வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின்றிமுழுதியன்றாய்
வருங்காலநிகழ்காலம் கழிகாலமாயுலகை
ஒருங்காகவளிப்பாய்சீ ரெங்குலக்கவோதுவனே. (16)

ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்
சாதுவாய்நின்புகழின் றகையல்லால்பிறிதில்லை
போதுவாழ்புனந்துழாய் முடியினாய்பூவின்மேல்
மாதுவாழ்மார்பினா யென்சொல்லியானவாழ்த்துவனே. (17)

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளேநான்முகனை
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்றுமுதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தசீரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து
சூழ்த்தமரர்துதித்தா லுன்தொல்புகழ்மாசூணாதே. (18)

மாசூணாச்சுடருடம்பாய் மலராதுகுவியாது
மாசூணாஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்
மாசூணாவான்கோலத் தமரர்கோன்வழிபட்டால்
மாசூணாவுன்பாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே. (19)

மழுங்காதவைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்
தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே
மழுங்காதஞானமே படையாகமலருலகில்
தொழும்பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே. (20)

மறையாயநால்வேதத் துள்நின்றமலர்ச்சுடரே
முறையாலிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
இறையாதலறிந்தேத்தவீற்றிருத்தலிதுவியப்பே. (21)

வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனை
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த வாயிரத்துளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (22)

இதுவுமது

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில்வண்ணனே
அந்நாள்நீதந்த வாக்கையின்வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை யினிவந்துகூடுவனே. (23)

வன்மாவையமளந்த வெம்மாமனு நின்
பன்மாமாயப்பல்பிறவியில் படிகின்றயான்
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து
நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. (24)

கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தாய்
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு
சொல்லாயானுன்னைச் சார்வதோர்சூழ்ச்சியே (25)

சூழ்ச்சிஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கணும்நிறைந்தவெந்தாய்
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்துநின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான்சேரும் வகையருளாய்வந்தே. (26)

வந்தாய்போலேவந்து மென்மனத்தினைநீ
சிந்தாமல்செய்யா யிதுவேயிதுவாகில
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்திருநிறத்த
வெந்தாய் யானுன்னை யெங்குவந்தணுகிற்பனே. (27)

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசாரங்க ளவைசுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிர முயிர்செய்தபரமா நின்
நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதெஞ்ஞான்றே. (28)

எஞ்ஞான்றுநாமிருந் திருந்திரங்கிநெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பழுந்தி
எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவறநிறைந்துநின்ற
மெஞ்ஞானசோதிக் கண்ணனைமேவுதுமே. (29)

மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்
ஓவுதலின்றி யுன்கழல்வணங்கிற்றிலேன்
பாவுதொல்சீர்கண்ணா என்பரஞ்சுடரே
கூவுகின்றேன்காண்பா னெங்கெய்தக்கூவுவனே. (30)

கூவிக்கூவிக்கொடுவினைத்தூற்றுள்நின்று
பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்
மேவியன்றாநிறைகாத்தவனுலகமெல்லாம்
தாவியவம்மானை எங்கினித்தலைப்பெய்வனே. (31)

தலைப்பெய்காலம் நமன்றமர்பாசம்விட்டால்
அலைப்பூணுண்ணு மவ்வல்லலெல்லாமகல
கலைப்பல்ஞானததென்கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு
நிலைபெற்றெனனெஞ்சம் பெற்றதுநீடுயிரே. (32)

உயிர்களெல்லா வுலகமுமுடையவனை
குயில்கொள்சோலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
செயிரில்சொல்லிசைமாலை யாயிரத்துளிப்பத்தும்
உயிரின்மேலாக்கை யூணிடையொழிவிக்குமே. (33)

இதுவுமது

செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்மின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வனமாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்து என்
நெஞ்சுமுயிருமுள்கலந்து நின்றாரறியாவண்ணம் என்
நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே. (34)

தானேயாகிநிறைந் தெல்லாவுலகுமுயிரும்தானேயாய்
தானேயானென்பானாகித் தன்னைத்தானேதுதித்து எனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலை
கோனேயாகிநின்றொழிந்தா னென்னைமுற்றுமுயிருண்டே. (35)

என்னைமுற்றுமுயிருண் டென்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றும்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னம்போவேனேகொலோ என்கொலம்மான்திருவருளே. (36)

என்கொலம்மான்திருவருள்க ளுலகுமுயிரும்தானேயாய்
நன்கென்னுடலம்கைவிடான் ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கி
தென்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிஞ்சோலை
நங்கள்குன்றம்கைவிடான் நண்ணாவசுரர்நலியவே. (37)

நண்ணாவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமரர்பொலிவெய்த
எண்ணாதனகளெண்ணும்நன்முனிவ ரின்பம்தலைச்சிறப்ப
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடி
தென்னாவென்னுமென்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (38)

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமூவுலகும்தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத் தூழியூழிதலையளிக்கும
திருமாலென்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனுமகாணாது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தவம்மானே. (39)

அருளையீயென்னம்மானேயெனனும முக்கணம்மானும
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுமதேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரு மேத்துமம்மான திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (40)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேயென்தலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே
ஒருமாநொடியும்பிரியா னெனனூழிமுதல்வனொருவனே. (41)

ஊழிமுதல்வனொருவனேயெனனு மொருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறும்தனனுளளே படைததுககாததுககெடுததுழலும
ஆழிவண்ணனெனனமமா னநதண்திருமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமேகைவிடேலுடலு முயிருமமஙகவொட்டே. (42)

மஙகவொட்டுனமாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய
நங்கள்கோனே யானேநீயாகியெனனையளிததானே
பொஙகைமபுலனும் பொறியைநதும கருமேநதிரியமைம்பூதம்
இங்கிவ்வுயிரேயப்பிரகிருதி மானாஙகாரமனஙகளே. (43)

மானாங்காரமனஙகெட ஐவர்வன்கையாமங்க
தானாங்காரமாயபபுக்குத தானேதானேயானானை
தேனாங்காரபபொழிலகுருகூர்ச சடகோபனசொல்லாயிரத்துள
மானாங்காரததிவைபததும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைககே. (44)

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன
திருமாலவநதென்னெஞ்சு நிறையபபுகுநதான்
குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னிததெனபால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருபபேரே. (45)

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை
பொருப்பேயுறைகின்றபிரா னின்றுவந்து
இருப்பேனென் றென்னெஞ்சுநிறையபபுகுந்தான்
விருப்பேபெற் றமுதமுண்டுகளிததேனே. (46)

நம்மையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சாற்றுமுறை

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன்
சேவடி செவ்வித் திருக்காப்பு
அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர்புக்கு முழங்குமப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

ஸர்வதேசதசாகாலேஷ்வவ்யாஹதபராக்ரமா
ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞாவர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்.

கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.

ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞாப்ரதிவாஸரமுஜ்வலா
திகந்தவ்யாபிநீபூயாத்ஸாஹிலோகஹிதைஷிணீ.

உடையவர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய
ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

நமஸ்ரீசைலநாதாயகுந்தீநகரஜந்மநே
ப்ரஸாதலப்தபரமப்ராப்யகைங்கர்யசாலிநே.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

மடத்தும்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

வாழி திருவாய் மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்
வாழு மணவாள மாமுனிவன்—வாழியவன்
மாறன் திருவாய் மொழிப்பொருளை மாநிலத்தோர்
தேறும் படியுரைக்குஞ் சீர்.

ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணன் அருளிச்செய்தது.

செய்யதாமரைத் தாளிணைவாழியே
சேலைவாழி திருநாபிவாழியே
துய்யமார்பும் புரிநூலும்வாழியே
சுந்தரத்திருத் தோளிணைவாழியே
கையுமேந்திய முக்கோலும்வாழியே
கருணைபொங்கிய கண்ணிணைவாழியே
பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி
புந்திவாழி புகழ்வாழி வாழியே

அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர்வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ்நூல் வாழ—கடல்சூழ்ந்த
மன்னுலகம் வாழ மணவாள மாமுனியே,
இன்னமொரு நூற்றாண் டிரும்.

ஆண்டாள் வாழித்திருநாமம்

வெண்பா.

வேதப்பிரான்பட்டரருளிச்செய்தது.

கோதைபிறந்தவூர்கோவிந்தன்வாழுமூர்
சோதிமணிமாடமதோன் றுமூர்—நீதியால்
நல்லபத்தர்வாழுமூர் நான்மறைகளோதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோ னூர்.

பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்து மைந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதும் வம்பு.

அப்பிள்ளையருளிச்செய்தது.

திருவாடிப்பூரத்துச் செகத்துதித்தாள்வாழியே
திருப்பாவைமுப்பதும் செப்பினாள்வாழியே
பெரியாழ்வார்பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளைவாழியே
பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானாள்வாழியே
ஒருநூற்றுநாற்பத்து மூன்றுரைத்தாள்வாழியே
உயரரங்கற்கேகண்ணியுகந்தளித்தாள்வாழியே
மருவாருந்திருமல்லிவளநாடிவாழியே
வண்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள் வாழியே.

நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

திருக்குருகைப் பெருமாள்தன் திருத்தாள்கள் வாழியே
திருவான திருமுகத்துச் செவியென்றும் வாழியே
இருக்குமொழி யென்னெஞ்சில் தேக்கினான் வாழியே
எந்தையெதி ராசற் கிறைவனார் வாழியே
கருக்குழியில் புகாவண்ணம் காத்தருள்வோன் வாழியே
காசினியில் ஆரியனைக் காட்டினான் வாழியே
வருத்தமற வந்தென்னை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி தம்பிரான் வாழி வாழி வாழியே

வாழித்திருநாமம் ஸம்பூர்ணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

அழகர்கோயில் மான்மியம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

விஷ்ணுதுதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னிறமா மெனப்புவனம் படைத்துக் காத்துப்
புயனிறமாய்த் தழனிறமாய்த் துடைத்துப் போக்கு
முந்நிறமாய்த் திளைத்துயர்ந்து முழங்கு நார
முடுகிடவே நீண்டவட விலைமேன் முந்தித்
தொன்னிறமா மண்டரண்ட மெண்ணில் கோடி
துலங்கிடவே வயிற்றமைத்துத் தூய தாய
தன்னிறமாங் குழவியெனப் பொலிந்து தோன்றுந்
தலைவனிரு தாளிணையெந் தலைமேல் வைப்பாம்.

வேறு.

யாதவர் குலத்துட்டோன்றி யிமையவர்க் கிடர்கள் செய்யும்
பாதகர் மடியவேபார்ப் பாரம தொருவப் பார்த்தன்
றூதனா யைந்தூர்வேண்டிச் சூதனாய்த் தேருமூருஞ்
சீதர னாவாசு தேவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

வேறு.

தீயனோரெழுபிறப்பினுஞ் செய்ததீ வினைகண்
மாய நாரண னெட்டெழுத் தினைவழி யொழுகச்
சேய வாயரங் கேசனார் மகிழ்திருப் பணிசெய
ஆய னார்திருத் தாளிணை போற்றுவ மறிவால்.

அநுமார்துதி.

அஞ்சிலே யொன்றுபெற்றா னஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாறாக வாரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற வணங் கைக்கண் டயலா ரூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

கலைமகள் துதி.

பொத்தகம் படிகமாலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான
வித்தகம் தரித்தசெங்கை விமலையை யமலை தன்னை
மொய்த்த கொந்தளக பாரமுகிலை முலைத்த வளமேனி
மைத்தகு கருங்கட் செவ்வா யணங்கினை வணங்கல் செய்வாம்.

நூல்.

திருவுறைபுந திருமார்பனாகிய திருமாலினது திருவுந்தியிற்றோன்றிய திசைமுகக்கடவுள் சிருட்டித்த, இடமகன்ற இப்பூமண்டலத்தின்கண், இருடியர் தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய், புராணங்களென்னும் பைங்கூழ் விளையும் நல்ல செய்நிலனாய அடவிகட்கெல்லா மரசெனற்பாலதாய் விளங்காநின்ற "நைமிசாரணியத்தில்" வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திரிபற அறிந்தவர்களும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நிகர்த்தவர்களும், சொரூபத்தியானஞ் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ ஹரிகதாசங்கீர்த்தன சீலர்களுமாகிய சௌனகாதி மகரிஷிகள், ஓர்தினம் பிராதக்காலத்திலெழுந்து ஸ்நான சந்தியாவந்தன ஜெபஹோமாதி முதலாகிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு அந்த நைமிசாரணியத்திலோர்பால் வரும்போது, அவ்விடத்தில் முனிவர்களுட் சிரேஷ்டரும், பத்மாசனத்திலிருந்து இருக்கு தைத்திரியம், சாமம், அதர்வணம், என்னும் நான்கு வேதங்களையும், ஆயுள்வேதம், அருத்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதம் என்னும் உபவேதங்களையும், வேதாந்தம், வைசேடிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீமாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சையெனனும் ஆறுசாஸ்திரங்களையும், மச்சியம், கூர்மம், வராகம், வாமனம், பிரமம், வைணவம், பாகவதம், சைவம், இலிங்கம், பௌடிகம், நாரதியம், காருடம், பிரமகைவர்த்தம், காந்தம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம் பிரமாண்டம், பதுமம் என்னும் பதினெண்புராணங்களையும், சீருத்திரம், பிருகதாரண்ணியம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினிகடம், வல்லி, காத்தியாயனம், பிரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமாங்கிசம், பாற்கரம் பிரமபிந்து, ஆருணி, அமிர்தபிந்து, பகுவபஞ்சம், பிரமசாபாலம், தேசோபிந்து, வாசியாயனீயம், போதாயனீயம், ஆசுவலாயனீயம், சாங்கியாயனீயம், வாசிராயனீயம், சௌனகீயம், சிவசங்கற்பம், சிரவணம், பாராகம்; கிம்புரோடியம், மாண்டூகம், முண்டிரம், மௌண்டிரம் என்னும், முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களையும், அக்கர

விலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திர சாத்திரம், சகுனசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடணம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம் தாளம், அத்திரபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, சுகபரீட்சை, அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆக்ருடணம், உச்சாடணம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசீகரணம், இரசவாதம்,காந்தருவவாதம், பைபீலவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிசயம், இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகமென்னும் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களையும் பாரத இராமாயண முதலிய இதிகாசங்களையும். கற்றுணர்ந்தவரும், வேதசுரங்களையிடமறிந்து மெலித்தும், வலித்தும், உரைக்கத்தக்கவரும், பகுதி விகுதியறிந்து பிரகணத்திற்குத் தக்கபடி சொற்களை உபயோகிக்கத் தக்கவரும், உயிரக்ஷரம், மெய்யக்ஷரம், தளை, மாத்திரை, தப்பாமல் உச்சரிக்கவல்லவரும், மந்திரங்களை யந்திரதேவதா கல்பங்களுடன் அறிந்தவரும் சகலவேதாகம புராணங்களுடைய பொருள்களை நிச்சயித்து நவிலத் தகுந்தவரும் வைதிகலௌகீக வாக்கியங்களை ஓசை குன்றாமல் இணைககத்தக்கவரும, சொற்களுக்கெல்லாம் செம்பொருள் ஆக்கப்பொருள், குறிப்புப்பொருள்களை நிச்சயிக்க வல்லவரும், தர்ம சூட்சுமத்தைச் சந்தேகமறப் பகர வல்லவரும், சமயோசிதமாய்ப் பேசுந் திறமை வாய்ந்தவரும், சுக்கிராச்சாரியார் முதலிய முன்னோர்களாற்செய்த அறநூலை பறிந்து உபயோகிக்கக் கூடியவரும்,! இங்கிதங்களாலேயே இதயமறியத்தக்கவரும், விதிவழுவாது அனுஷ்டானம் புரிபவரும், கடவுளைத் தொழுவதும், துதிப்பதும் தியானிப்பதுமே தமது கருமமாகக் கொண்டவரும், தேகதத்துவங்களை ஐயமற வுணர்ந்தவரும், காமக்குரோதாதிகளைக் கடிந்தவரும், பஞ்சேந்திரியங்களைத் தம்வயமாக்க வல்லவரும், சரிதை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னும் பூசையியல்புகளை முறையே யுணர்ந்தவரும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம் ஈசத்துவம், வசித்துவமெ

ன்றும், அஷ்டமாசித்திகளிற் றெளிந்தவரும், இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும் அஷ்டாங்கயோகமார்க்கங்களிற் பழகியவரும், பிர்மநிஷ்டரும், பிரமதேஜஸை யடைந்தவரும், சகலமுனிவர்களாலும், பூஜிக்கப்பட்டவருமாகிய சூதமகா முனிவரைக்கண்டார்கள்.

அவ்வாறு கண்டவுடன் முறைப்படி வணங்கிஸ்ரீமன் நாராயணருடைய பக்தியிலீடுபட்டவர்களாய் மேற்கண்ட நைமிசாரணிய வாசிகளாகியரிஷிகளெல்லாருமொன்றுகூடி அந்தச்சூதமகா முனிவரைப் பார்த்து ஓ மகாநுபாவரே! ஓ புராணசிரேஷ்டரே!! ஓ சூதமாமுனியே!!! உம்மிடத்தினின்றும் பர்வதங்கள், சமுத்திரங்கள், புண்ணியநதிகள், தீர்த்தங்கள், தீவுகள், அத்தீவுகளிலுள்ள பிரதானபட்டணங்கள், அநேகவிதமான தர்மங்கள், பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்குவருணத்தாரும் செய்யவேண்டிய கிரியைகள் முதலியவைகளின் விருத்தாந்தங்களும், சூரியனையும், சந்திரனையும் பிரதானமாயுள்ள புண்ணிய அரசர்களின் வம்சங்களும் அவர்கள் விசித்திரக்கதைகளும், பூவுலகத்திலுள்ள புண்ணியக்ஷேத்திரங்களும், விஷ்ணு சம்பந்தமாயும், சிவசம்பந்தமாயுமுள்ள சரித்திரங்களும் எங்களாற் கேட்கப்பட்டிருப்பினும், மற்றொரு விசேஷ விருத்தாந்தத்தையும் இப்பொழுது கேட்கவிருப்புற்றவர்களாயிருக்கின்றோம். அதாவது:- எந்தக்கதாப் பிரசங்கத்தின் சிரவணமாத்திரத்தில் மானிடம் பாவங்களின்று நீங்குகின்றார்களோ? அக்கதையைக் கேட்கவிரும்புகின்றோம் சந்திரனை நிகர்த்த உம்முடைய முகத்தினின்றும் நாவழியாகவுண்டாகிய அமுதம்போன்ற கதைகளை அடிக்கடி செவியுற்றிருப்பினும், பூரணதிருப்தியை யடையாதவர்களாயிருக்கின்றோம். ஏ. புண்ணியசொரூபரான சூதமுனிவரே! நீர் வியாசபகவான் அனுக்கிரகத்தினால் சமஸ்தமும் நன்கறிந்திருக்கின்றீர், அவ்வல்லபத்தால் வராகபுராணத்தில் விருஷபாத்திரி யென்னும் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை உம்மால்முன் கூறப்பட்டிருப்பினும் விரிந்ததல்லவாதலின், பாண்டிநாட்டிலுள்ள அந்தக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சவிஸ்தாரமாகக்கேட்க அவாவுற்றனம்.

ஆகலின் அந்தக்ஷேத்திரத்திற்கு விருஷபாத்திரி யென்னுநாமம் எவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் ஆங்கு நூபுரகங்கை யுற்பத்தியான விதத்தையும், அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானார் எவருக்குப்பிரத்திபக்ஷமாயினா ரென்பதையும், அத்தலத்தில் மெய்த்தவஞ்செய்து உத்தமசித்தி பெற்றவர் யாவரென்னும் விபரத்தையும் மிக விரிவாபெடுத்துரைக்க வேண்டுமெனமிக்க அன்போடு வினவினர்.

புராணிக சிரேஷ்டரான சூதமகாமுனிவர் முனிவர்களைநோக்கி நைமிசாரணியவாசிகாள்! நுமமொழிகளைக் கேட்டுமிகக்களிப்படைந்தனன். நுமமாற் கேட்கப்பெற்ற இவ்வற்புதமான புண்ணியகதையானது சொல்வோரையுங் கேட்டானந்திப்போரையும் சந்தேகமின்றிச் சாவபாவங்களினின்றும், அப்பொழுதே நீக்கக்கூடியது இத்தகைய சிரவணத்தை நீங்கள் விரும்பியபடியால் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகின்றேனென்று கூறித்தபோதனர்களை ஆசனங்களிலமரச்செய்தநுவிஷ்ணு சொரூபரும், தவத்திறலை அளவிடக்கூடாத பிரமதேஜஸை யடைந்தவரும், இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களையும், வியாகரண முதலாகிய ஆறுசாஸ்த்திரங்களையும், மச்சியமுதலான பதினெண் புராணங்களையும், அக்ஷரவிலக்ஷண முதலிய அறுபத்திநான்கு கலைஞானங்களையும், மனுவிக்ஞான முதலிய சகலசாஸ்திரங்களையும், நன்குணர்ந்தவ ராகிய ஸ்ரீ வியாசபகவானை நமஸ்கரித்துப் பின்னர்தாமும் ஓர் தவசிலிருந்து சொலவாராயினர்,

தபசிகாள்! மற்றெவ்விடத்தும், மனதைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும் விருஷபாத்திரியாகியபுண்ணிய க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்வேன் கேட்பீர்களாக.

வாரிதியைத்தனக்குரிய வஸ்திரமாக மருங்கிற் கொண்டிருக்கின்றமாநிலமாகிய நானிலங்களினுஞ் சிறப்புற்று மறப்பற்ற தவசிகளாலே தவமுற்றதக்கதான மகாமேருகிரி முதற் பொதிகை யீறாகவுள்ள வுத்தமந்தங்கிய பர்வதங்களிலெல்லாம் மிக்கநலனிறைந்து சத்தியலோகம்வரை நிமிர்ந்து இணைசொலற்கரிதாய் நிலவுகின்ற அந்தவிருஷபாத்திரி யென்னு மலையானது வராகமலைக்குக் கிழக்கே ஆறுயோசனைதூரத்திலும், காவிரிக்குத் தெற்கே ஆறுயோசனை தூரத்திலும், கீழ்சமுத்திரத்திற்கு மேற்கே ஏழுயோசனை தூரத்திலும், மலயவரைக்குவடக்கே பத்துயோசனை தூரத்திலு மிருக்கின்றது.

இப்பெருந்தலத்து ளெப்பெருங்கிரியையு மொப்புவமை யாகச் செப்புதற்கரிய அற்புதநிறைந்த கற்பகம்போலுந் தற்பரன்வளரும் இப்பெருஞ்சயிலம் இடபத்தைப் போன்றும், பசுவைப்போன்று மிருத்தலால அமரர் கருடகாந்தருவ கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் முனிவர் மனிதருட் சிறந்தோர் முதலிய யாவரும் விருஷபாத்திரி யெனவிருப்போடு திருப்பெயரிட்டுக் கொண்டாடினார்கள்.

ஆகலால் இப்பருவதமானது மற்ற அசலங்களுக்குச் சிரசில் வைத்துமுடிக்கின்ற உச்சிமலர் போன்று மெச்சத்தக்க, அழகுவாய்ந்து என்றும், பிரகாசித்திருக்கின்றது. உம்பலருகுவரை ஓங்கியுயர்ந்த விருஷபாத்திரியின்மேல் நீங்காதிருக்கும் மதகரிகளும், பாங்காயதற்குச் சமீபத்திலுலாவும் மேகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை தோன்றாதிருத்தலால தந்தியினங்கள் அம்மஞ்சுத்திரள்களைத் தம்மினமெனச் சிந்தித்து அவற்றோடு சேர்வதற் கோடியோடியினத்தைக்காணாது மருட்சியடைந்து நிற்கும். இலட்சக் கணக்காயுள்ள வரையாடுகள் தமமிச்சையாகவே அச்சமில்லாமற் குதிக்கும்போது அவற்றின் பாதங்களால் மற்றுண்டு குதிக்கும்பச்சை ரத்தினங்களின் மிச்சமாகிய வொளியினால் அம்மறியினங்கள் பச்சைக் குதிரைகள் போலத் தோற்றும். அங்கம்பெருத்த மலைப்பாம்பின் சருமங்கள்புங்கர் வாழ் நகரின் துங்கக்கொடிகள்போல அங்கங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். தவறிய கவரிமான மயிர்த்தொகுதிகள் அருவிநீர் பாய்வதுபோல அழகுபெற வரிசையாகத் தோற்றும். முற்றிய மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள் சிற்றிடைச்சிங்கத்தாற் கொலையுண்ட அத்தியினுடைய விரத்தப்பெருக்கிற் றோய்ந்து கூட்டங் கூட்டமாய்க் கிடப்பதானது பத்தினிப் பெண்களின் உத்தமமாயிற சித்திரக்குங்குமத்திற்றோய்ந்த முத்துமாலைகளைப் போன்று விளங்கின. செங்கழுநீ ரலர் பொங்கிமேற்றிகழ வெங்கும் பரந்த துங்கப்புனல்சேர் அருவிப்பெருக்கானது சங்கரன் முடிமேல் மங்காதிருக்குங் கங்கா ஜலம் வந்ததுபோலிருக்கும்.

ஏ மஹரிஷிகளே! அந்தப்புண்ணியபருவதத்தின்வளத்தை இன்னுங்கேட்பீர்களாக, அம்மலையானது தன்னைச்சார்ந்த பூங்காவனத்திற்புதுப்போதலர்ந்து தேஞ்சாற்றைச் சொரிந்திடக்கண்டு வண்டினஞ்சென் றப்பாங்குளதேனைப் பருகியேமருண்டு பேடைகளுடன்

கிதங்கள் பாடிப் பொலிந்ததையுணர்ந்த ஆண்கிள்ளைகள் தம்பெடைகளோடு கொஞ்சிக்குலாவி மிஞ்சியேசென்று மாங்கனி ரசத்தைப் பாங்குடன் குடித்து மகிழ்தலையும், பெட்டையானைகளை வாட்டமடையா நாட்டமாக மதயானைகள் துதிக்கையினாற் றாக்கித் திரிகின்றதையும் ஆகாயமளாவி வளர்ந்திருக்கின்ற சந்தனச் சோலைகளினெருக்கத்திற் சந்திரனானவன் புகுந்து செல்ல அச்சோலைகள் இடையிடையே சுவர்ணபுஷ்பகதன போன்று துலங்குதலையும், காட்டியானைகள் ஈட்டமாக மரக்கிளைகளை யொடித்துவண்டுகளை யோட்டித் தூன்றிய தேனிறாலை மிருசியரகங்களா லெடுத்து கருப்பந்தரித்த பெட்டையானைகட் கூட்டுதலையும், மலைத்தேன்கள்பொங்கிப்பெருகிக் குழமகளாகிழுங் கெடுத்தபள்ளங்கடோறும், பரவிநிறைந்து நிற்றலையும், தாவியோடும பெண்குரங்குகள அருவியினீரை வெருவி வாரி யிறைக்க மந்திக் குரங்குகள் மரங்களின் மீதிருந்து புஷ்பங்களின் தேனைபபதிலா யுதிர்க்கின்றதையும், மரகதப பாறைகள் பச்சை யொளிசுளை மிகுததுபபரப்பக் காட்டாவின் கன்றுகள் பசும புல்லீதெனக் கருதி விரைந்தோடிக் கவ்வித் திகைக்கின்றதையும், கதிர்மதிவடிவைக் கவர்ந்துகொண்ட மாணிக்கப் பாறையே அக்கதிர்மதியாக வெக்காலத்தும் பிரகாசிக்கின்றதையும, தினைப்புனக் காவலை யிணக்கமாட்புரியும் மாந்தளிர் போலும் வாய்ந்த மேனியையுடைய வேடுவமங்கையர் அந்தரப்பக்ஷி வந்திரங்காது செங்கைவளையலொலிக்கக் கவண்கல்லாக வைத்தெறிகின்ற மாணிக்கங்கள் ஆகாயத்திருந்து வாகாயுதிரும் உடுக்கணங்கள்போல விழுகின்றதையும் கானாறுகடோறும் நானாவித ரத்தினங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவ்வாறுகள் பலநட்சத்திரங்களைக் கூட்டமாகக் கொண்ட வாகாயத்தைப் போன்று பிரகாசித்தலையும, சற்குணங்களாகிய சமுத்திரத்தின் எல்லைகண்டவர்களாயும் வேதவேதாந்தங்களை ஓதாநிற் கின்றவர்களாயு முள்ள முனிபுங்கவர் செய்கின்ற ஓமப்புகைகளானவை பர்வதங்களினுடைய சிகரங்களைப் போன்று மேலெழுந்து பிரகாசித்தலையும் விஞ்சையஸ்திரீகளுடைய செம்பஞ்சுதோய்ந்திருக்கின்ற காலடிகள் மாணிக்கபபாறையிற் பிரகாசமறைந்து மரகதப்பாறையிற் பிரகாசிக்கின்றதையும், தேவலோகக்கணிகையர் ஆவலோடணிந்திருந்த பாரிஜாதப்பூந் தொடைகளைக்கழித்துப்போட அவைகள் அங்கங்கே அருவிபோன்று ஒழுங்காய்க்கிடத்தலையும் தேனையுமிழும் தினைப்புனக்காவல் வேடக்குமரியர் வைத்திருக்கின்ற சிறு

பறைகளை மந்திகள் கவர்ந்துகொண்டு தித்திமித்தோமென மத்தளங் கொட்டுதலையும், மாமரச்சோலையில் மகிழ்வாயமர்ந்திருக்கின்ற பூங்குயில்கள் யாடகர்நிகர்ப்பச் சங்கீதம்பாடுதலையும், ஆங்கு பூத்துச்சிதறு மலர்த்தேனருந்தும வண்டினங்கள் தூருத்தியி னிசைபோல ரீங்காரமிடுதலையும், குரங்குகள் கரங்களால் வெண்சாமரைவீசுதல் மரகிளைகளைப் பிடித்தசைத்தலையும, உடையதாய் செங்கயல நீரோடை சூழுஞ் சிங்காரவனங்களில இச்சையோடு பச்சைமயில்கள் நிருத்தஞ் செய்யவும், சந்திரவதன சுந்தரவடிவ கந்தருவபெண்கள் நூபுரகங் காள்நானத்திற் கன்புகூர்ந்து தம்நடைநடக்க எந்நிலமாதரும வலைரல றென்றுன்னிதமாக நன்னடைநடந்து செலலுங்கால அங்குள்ளவாசப்பூங்காவில் நேசபபேடையோ டுலாவும, அன்னத்தினடையைக்கண்ணுற்று வெட்கி அயமின்னூர் மற்றடிவைக்கச் சிற்றடியெழாமல் தலைகவிழ்ந்து சறறே நின்று அவவனனங்களின்முன் ஒயிலாய் நடத்தலுதவாதென்றெண்ணி மமதையைவிட்டுச் செலலவும, கோகிலமொழிசேர் வேடுவமாதா கூடிக்குலாவி ஆடுஞ்சமயம சந்திரன் திடுமெனச் சோலையிற் சென்று மறைந்தது; அம்மாதா களின முகத்தைக்கண்டு நாணி மறைந்தது போன்றிருக்கவும, குருக்கத்தியில் வசந்தமல்லிகை படாந்திருப்பது திவ்ய மணப்பந்தல்கள் போன்றிருக்கவும், அவைகளினடியில பெய்ததைபோற் சிந்தி நிறைந்திருக்கின்ற மலர்ப்பாயலினமீது அரமபாஸ்திரீகள் நித்திரை செய்யவும், குறமாதர் இன்னிசை கூட்டிப்பாடும் நன்னயக கீதங்களைக் கேட்டு அசுணங்கள் அருகேவந்து நின்றுடலும, சுனைகளோறும தெய்வமாதர் தினமும்வந்து கூந்தலில்முடித்த பாரிஜாதமலரோடு நீரிலமூழ்கிஸ்நானஞ்செய்வதால் அவைகளிலுள்ள கயலகள்தங்கள் இயற்கை மணமாகிய புலாலநாற்றம நீங்கிப பாரிஜாதவாசனையைப பெற்றவைகளாய்த் திகழவும், மேற்பாகத்திற செல்லுகின்ற செங்கதிரோன் தன்சிரசிற்றரித்த சுடர்மணிபதித்த கிரீடம்போற் பிரகாசிக்கவும் இன்னும் அத்தி அரசு, அசோகு, அகத்தி, அனிச்சை, ஆச்சா ஆத்தி, ஆல், இத்தி, இலந்தை, இலவம், இலுப்பை, ஈந்து, உசில், எலுமிச்சை, ஓமை, கடம்பு, கடவு, கடு, கடுக்காய், கமுகு, கருக்குவாளி கருங்காலி, காயா, குங்குமம, குருந்து, கூந்தற்பனை, கொன்றை, கோங்கு, சந்தனம், சீவந்தி, செண்பகம், செருந்தி, தணக்கு, தெங்கு தேக்கு, நறுவிலி, நாரத்தை, நாவல், நெல்லி, பலா, பனை, பாதிரி, புன்னை, பூவரசு, மகிழ், மருதம, மலைபபச்சை: மலைமல்லிகை, மா

தளை, மா, முருக்கு, முருங்கை, மூங்கில், வன்னி, வாகை, வில்வம், விளா, வெட்பாலை, வேம்பு, வேல்முதலியவிருக்ஷங்களடர்ந்து அவைகளிற்பூவும், பிஞ்சும், காயுங்கனியுமாகிய பலவளங்களு மதிகரித்திருக்க அவைகளின்மீது படிந்துவரும் தென்றற்காற்றானது பலவிதமாகிய பரிமளங்களை வீசவும், மிகவும் நெருக்கமாய் வளர்ந்திருக்கின்ற அந்தபரசசோலைகளெங்கும், அன்றில், அன்னம், ஆந்தை, உள்ளான், ஊர்க்குருவி, தூக்கணாங்குருவி, எண்காற்புள், கருடன், கவுதாரி, கழுகு, காக்கை, கண்டபேரண்டம், அண்டங்காக்கை, நீர்க்காக்கை, காடை, கிளி, குயில், குருகு, கூகை, கேயம், கொக்கு, கோழி, கானங்கோழி, சம்பங்கோழி, சக்கரவாகம், சாதகம், சிச்சிலி, சிவல், செம்போத்து, நாகணவாய்ப்புள், நாரை, கருநாரை, பெருநாரை, வெண்ணாரை, நிலாமுகி, பருந்து, புறா, கரும்புறா, மாடப்புறா, பொய்யாப்புள், மயில், மீன்கொத்தி, வானம்பாடி முதலிய பறவையினங்களெல்லாம் கும்புகும்பாய்த் தங்கள் பேடைகளோடுகூடிக் கனிவர்க்கமுதலிய தங்களுக்கிஷ்டமானவைகளைப் புசித்து மரக்கிளைகளிற் றங்கியும், கற்பாறைகளிற் றூங்கியும், காவிடங்களிற் பறந்தும், தாமரைத்தடங்களி னோரங்களிலுலாவியும், இன்னிசைகளைப் பாடியும், சிலபக்ஷிகள் மரக்கிளைகளிற் படர்ந்து தொங்குகின்ற ஊஞ்சற்கொடிகளைப் பிடித்தூஞ்சலாடியும் சந்தோஷத்துடன் வாழவும் ஆகியசிறப்புடன் பிரகாசிப்பதோடு மற்றும், தன்னிடத்து அமிர்தசஞ்சீவிக் கொப்பாகிய மர்மமான மூலிகைகளையும், அஷ்டமாசித்துகட் குகந்தவஸ்துக்களையும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, பிச்சி, மரு, மருக்கொழுந்து, ரோஜா, சண்பகம் பாரிசாதம், சிவந்தி, பன்னீர்முதலிய புஷ்பஜாதிகள் மிகுந்திருப்பதாகிய நந்தனங்களையும், அணில், ஆடு, குறும்பையாடு, செம்மறியாடு, வெள்ளாடு, எருது, எருமை, காரெலி, ஒட்டகம், கஸ்தூரிமிருகம் கரடி, கவரிமா, கீரி, குரங்கு, சிங்கம், நரி, நாய், செந்நாய், நீர்நாய், நாவிப்பிள்ளை, பசு, பன்றி, முட்பன்றி, புலி, புல்வாய், பூனை, மான், மரை, முசு, முயல், யாளி, யானை, முதலிய மிருகத்தொகுதிகளையும் அவைகளினாவாரங்களையுமுடையதாய்க் காட்டியானைகள் அருவிநீரைத் தும்பிக்கையினாலே கொண்டுவந்து செஞ்சடாபாரத்தையுடைய முனிசிரேஷ்டர்களினது கமண்டலங்களினாலே சொரியவும், மிதமிஞ்சிய தவத்தினாலே தேகபலங்குன்றித் தள்ளாடிக் கொண்டு திரிகின்ற சிலஇருடியருக்கு மந்திகள் தமதுவாலை அவர்கள்கையிலே கொடுத்து வழிகாட்டிக் கொண்டு போகவும், கிள்ளைகள்சென்று தினை

க்கதிர்களையும் மூங்கிலரிசிகளையும் கொண்டுவந்து ரிஷிகளுடைய பன்னசாலைகளில் முத்துகளைச் சொரிந்ததுபோற் சொரியவும், மலைப்பாம்புகள் கற்றறிந்தவாகளைப போல அடங்கி மகாரிஷிகளுக்கு நடப்பதற்குப படிக்கல்களாகக்கிடக்கவும், தபோதனர்களை யழைத்துக்கொண்டு போவதற்குத் தெய்வவிமானங்கள் இடைவிடாது வந்துகொண்டே யிருக்கவும், பாபங்களைப போக்கப்பட்ட சணக்கற்ற பலபுண்ணிய தீர்த்தங்கள் எங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கவும், இடவுைய் மாதிரபர்வதத்திற் கொபபாகி விளங்கிக் கொண்டிருக்கும, ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே தமக்கிருப்பிடமாய் வாசஞ்செய்வதற்கமைந்த இந்தவிருஷபாத்திரியின் மகிமையை ஒருவிதத்திற் சொல்லமுடியாது, ஆயிரம நாவைபபடைத்த ஆதிசேஷனாலுமளவிட்டுச் சொல்லமுடியாதென்றால, என்னொரு நாவாலெடுத்துச் சொல்லுந் தரமுடையதோ முனிசிரேஷ்டர்களே நீங்களேயூகித்தறிந்து கொள்வீர்களாக.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரிநாதாயநமஹா.

இக்தப்பிரகாரம் வாமனபுராணம க்ஷேத்தரகாண்டத்தில் விருஷபாத்திரிமகாத்மியம.

முதலாவது அத்தியாயம்,
முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

வாமதேவ மகாமுனியானவர் ஜனகமகாராஜனுக்குச சொன்னபடியே இந்தவிருஷபாத்திரி யென்னும புண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையையான உங்கட்குச சொல்லுகிறேன், கேளுங்களெனச் சூதபுராணிகர் சௌனகாதிமஹரிஷிகளை நோக்கிமேலுஞ் சொல்லததொடங்கினர்.

தபோதனர்களே! கேட்பீர்களாக, ஜனமஹாராஜாவானவர் வாமதேவரைநோக்கி யஞ்சலியஸ்தராய்த் தமதிரு கரங்களையுஞ்சிரமேற் கூப்பி ஓமுனிநாதரே! புராணார்த்தங்களைச செவ்வையாகத்தெரிந்தவ

ராதலால் தெரிசித்த காலத்தே தேகசுத்தியையும், பாவவிமோசனத்தையுந் தருகின்ற விருஷபாத்திரியின் மான்மிய மெல்லாவற்றையும் அடியேன் விருப்பததின்படியே கிருபைபாலித் துரைத்தருளவேண்டுமென்ற ஜனகமஹாராஜனுக்கு வாமதேவரானவர் சொல்லுகின்றார்.

மகாராஜனே? கேட்கக்கடவாயாக, சகலபுவன சம்ரக்ஷகராகியும் சர்வஜீவதயாபரராகியும், எங்கும் வியாபத்திருக்கின்ற பரப்பிர்ம சொரூபராகியும், துழாய் மௌலிதாரியாகியும், சங்குசக்கரந்தரித்தவராகியும், விளங்காநின்ற இலக்ருமிதேவி சமேதராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் வாசமாகவிருக்கின்றதும, சோமசந்திரவிமானப்பிரகாசிப்பதும், இந்திராதி தேவர்களாலுங் கொண்டாடத்தக்கதும், தெரிசித்தவர்களுடைய சர்வபாவங்களையும் போக்கத்தக்கதும், விருஷபாத்திரியென்னும் பெயரினையுடையதுமான புண்ணியபர்வதத்திற்கு ஓர்காலத்தில் மார்க்கண்டேயர், பரீசர், கௌதமம, மயிததிரேயர், புலத்தியர், பராசர், சவுனகர், தாலப்பியர், ருக்மாங்கதர், பிரகலாதர், அருச்சுனர், வதிஷ்டர், மாபலி, விபீஷணர் முதலிய தபோதனர்களும், அம்பரீஷ மகாராஜாவும் வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் காணவேண்டுமென எத்தபோதனருஞ் சித்ததத்தே செபிகரும் ஸ்ரீராமநாமமாகியும், பிர்ம தேவனுக்காதியில் விஷ்ணுவா லுபதேசிக்கப்பட்டதும், மூலமந்திரமுமாகிய (ஓம்நமோபகவதேவாசுதேவாயா) என்றமந்திரத்தை மனதினிடத்திலுன்னி நாவினாலுச்சரித்து முந்நூற்றைம்பது வருஷம்வரை அருந்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் விருஷபாத்திரி வாசராகிய மகாத்மா அவர்கள்செய்த தவத்திற்கு மனமகிழ்ந்து அவர்கட்குத் திருக்காட்சி கொடுத்தருளக் கருதிகெருடாழ்வார் மீதாரோகணிதது ஆதிசேடன் முத்துச்சரங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்பட்டுக்குடை கவித்துக்கொண்டு வரவும், தர்மதேவர் பொற்பிரம்பினால் சந்தடிவிலக்கிக் கட்டியங்கூறிவரவும், சந்திரசூரியரிருவரும் வெண்சாமரைவீசிவரவும், நாரதர், தும்புருவர், கந்தருவர்முதலியோர் அரிகீர்த்தனம் பாடிவரவும், இன்னுமற்றுமுண்டாகிய தேவரிஷிகளனைவரும் அஞ்சலியஸ்தர்களாய் நின்றுசகஸ்திர நாமங்களைப்புகழ்ந்துவரவும், தேவேந்திரனுந் தேவர்களும், புஷ்பமாரி பொழிந்துவரவும், ஸ்ரீமத்அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்ட நாயகராகியும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகியும், ஆபத்பாந்தவராகியும், விளங்காநின்ற அந்தப்பகவானது திருக்கரங்களில் சங்குசக்கரங்கள்

விளங்கவும், மகரகுண்டலகேயூரகடக கங்கணங்களாகிய பலஆபரணங்கள் சூரியப்பிரகாசத்தைச் செய்யவும், விருஷபாத்திரிநாயகர் வந்தாரென்று திருச்சின்னங்களூதிவரவும், பதினெட்டுவகை மௌவாத்தியங்களும், தேவதுந்துமியும் அண்டங்களெல்லாஞ் செவிடுபடும்படி தாம்தாமென்று முழங்கிவரவும், ஆகிய கணக்கிடற் கரிதானசம்பிரமங்களுடனே அந்த எம்பெருமானார் மேற்கண்டரிஷிகளுக்கு முன்பாக வந்திறங்கினார்.

இத்தகைய பெருமானது திருக்காட்சிகண்டவுடன் முன்தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த மார்க்கண்டேயர் முதலான தபோதனர்களியாவருமெழுந்து அடியற்றதருக்கள்போல பூமியில்விழுந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித் தெழுந்துநின்று தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பிவிருஷபாத்திரி வாசராகிய எம்மிறைவோ! எல்லாவடிவிற்கு மேலானதாயும், நிர்ணயிக்கமுடியாததாயும், அசிந்தயமாயும், அசிரஞ்ஞியாயும், அசிராவையாயும், அவ்வியாகிருதமாயும், சாஸ்வதமாயும், துருவமாயும், சாந்தமாயும், நிஷ்களமாயும், சுபமாயும், அமலமாயும், சகலவேதங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட சூக்ஷமமாயும் யாவராலுந் தியானிக்கப்பட்டதாயும், நிகதிறையற்றதாயும், நிர்குணமாயும், பிரகிருதிக்கு லட்சணமாயும், எம்பொருளுக்கு சதுரூபமாயும், சர்வலோகத்தின் உற்பத்திக்காரணமாயும் விளங்காநின்ற ஹரிஹரிகோவிந்தா, அச்சுதா, பரந்தாமா, விஸ்வரூபா, விருஷிகேசா, அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்டநாயகா, அநாதரக்ஷகா, அப்பிரமேயா, பக்தஜனபரிபாலனா பரமபுருஷா, கோபிகாவல்லபா, குசேலரக்ஷகா, ருக்மணிமனோகரா, எமதிஷ்டதெய்வமேரக்ஷியும், ரக்ஷியுமென்று துதித்தனர்.

அந்தச்சமயம் பிர்மலோகவாசியாகிய பிர்மதேவரானவர் அன்னவாகனரூடராய் சகலதேவகணங்களுந் தன்னைச் சூழவந்து தனதுபிதாவாயும், விருஷபாத்திரி வாசியாயும் விளங்கிநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து எழுந்துகைகட்டிநின்று தனதுநான்குதிருவாயாலும், ஸ்ரீமத்துவாதசநாமநாமங்களை உச்சரித்துத் தோத்திரஞ்செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹா.

இந்தப்பிரகாரம் வாமனபுராணம் க்ஷேத்திரகாண்டம், 42-வது
அத்தியாயத்தில் விருஷபாத்திரிமான்மியம்,
இரண்டாவது அத்தியாயம்.
முற்றிற்று.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

கேளுமையா ஜனகமகாராஜாவே! மேற்கண்டவிதமாக அஞ்சலியஸ்தர்களாய்ச் சந்திரனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற நக்ஷத்திரங்கள்போல பிரமன் இந்திரன்முதலிய தேவர்களும்: கருடகாந்தருவ கின்னரர் கிம்புருடர் முதலியோரும், நம்பெருமானைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சமயத்தில் கிருபாசமுத்திரமாகிய அக்கடல் வண்ணன் மிருகண்டமகாரிஷியின் புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயனைக் கிருபையோடு நோக்கி ஹே! விப்பிரேந்திர! உமக்காகவேநான் இந்த பிரசன்னமாகியிருக்கின்றேன். சந்தேகமின்றி நீர் கேட்கிய வரத்தைக்கேளும், கடாக்ஷித்தருளுகின்றேனென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இவ்வாறு ஸ்ரீபரவாசுதேவர் கிருபையோடுரைத்த வசனங்களைச் செவியுற்ற மார்க்கண்டேயர் மிகவும் ஆனந்தபரவசராய்த் தமதிரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி ஓ பகவானே! தாங்கள் சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரமென்னும் முத்தொழிற்கட்குங் காரணபூதராயும், ஒவ்வொருவருடைய இதயகமலங்களில் வசிப்பவராயுமிருக்கின்றீர்கள். ஆதலால் தாங்கள் அறியாததொன்றிருக்கின்றதுவா? இல்லை, ஸ்ரீயப்பதே. உம்மைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன் இப்பாக்கியத்துடன் இன்னம், யானகோருகின்ற வரமொன்றுளது, அதாவது எனக்கு நித்தியத்துவங்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பகவானுந் தயையோடும் புன்சிரிப்போடும் பார்த்தருளி மார்க்கண்டேயரே! உமது வரவின்படியே நித்திய ஜீவியாய்வாழ்ந்திருக்கக் கடவீரென்று ஆசீர்வதித்தருளினர்.

பின்பு அந்தவாசுதேவன் அம்பரீஷமகாராஜனை நோக்கி ஹே பூபாலகா! நும்மனதில் நினைத்திருக்கின்ற வரத்தைக்கேளுங் கருணையோடளிப்போமென மொழிந்ததைக்கேட்ட அந்தஅரசரிற் சிறந்தோனாகிய அம்பரீஷனும் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்தெழுந்து நின்று அஞ்சலியஸ்தனாய் ஓ தேவதேவா, பரமபுருஷோத்தமா, பரந்தாமா, பக்தவத்ஸலா, பன்னிருநாமா, பரமதயாளா, விருஷபாத்திரிவாசா, தேவகிநந்தனா, வசுதேவகுமாரா, வாசுதேவா, கம்ஸசம்மாரா, கமலாசனிமித்திரா, கௌரிசகோதரா, ஹரிமுகுந்தா, கோ

பாலா, கோவிந்தா, ருக்குமணிமனோகரா, வனமாலிகாபரணா, சங்கு சக்கராயுதா; தாமோதரா, கேசவா, கஜேந்திரரக்ஷகா, கருடவாகனா, அண்டர்பெருமானே, வைகுண்டவாசா, என்னை இரக்ஷியும்!! இரக்ஷியும்!! யான் இப்பிரபஞ்சமாயை யென்னும், சம்சாரமாகியசாகரத்தில் அழுந்திமெத்தவும் நொந்து தவிக்கின்றேன், ஆதலால் எனக்கு உமது பாதாரவிந்தமாகிய தோணியைப்பற்றிக் கரையேறி மோக்ஷத்தையடையும்படியான வரத்தைக்கொடுத்தருளவேண்டுமென வெகுவாய்த் துதித்துநிற்க, அந்த அம்பரீஷன்மீது நம்பெருமான் அன்புகூர்ந்து அவனையருகழைத்து ஓராஜேந்திரா! மகாவதசியாயும், உன்னுடையபுரோகிதராயுமிருக்கின்ற வசிஷ்டமாமுனியானவர் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னு நான்கு மார்க்கங்களையுங் கண்டுணர்ந்தவர், ஆதலால் அவரைவணங்கி அவர்சொல்லுகிறவிதமாய்ச் செய்வாயானால், இப்பிரபஞ்சமாயை யெனனுந் துக்க சாகரத்தினின்றுஞ் சுலபமாய்க்கரையேறி சீக்கிரத்தில் எவரும் அடைவதற் கரியதானமோக்ஷானந்தத்தையடைவாய், அவ்வாறே செய்யெனக் கட்டளையிட்டருளினார்.

அந்தச்சமயத்தில் இதுகண்டகமலத்தின்வழி வந்தபிர்மதேவனானவன் ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய பாதாரவிந்தங்களில் சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கைகட்டிநின்று தனதுநான்குதிருவாய்களினாலும், துதிசெய்து ஏ அப்பிரமேயா! தாங்கள் ஆஞாபித்தவண்ணம் அண்டாண்ட பூதலங்களையும், மேலுலகாகிய பூலோகம் புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகமென்னு மேலேழுலகங்களையும், அதல, விதல, சுதல, தராதல, இரசாதல, மகாதல, பாதாளமெனனுங் கீழேழுலகங்களையும், வாயுமண்டலம், வருணமண்டலம், சந்திரமண்டலம், சூரியமண்டலம், நக்ஷத்திரமண்டலம், அக்கினிமண்டலம், திரிசங்குமண்டலமென்னும் சப்தமண்டலங்களையும், உவர்நீர், நன்னீர், பால, தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் எனனுஞ் சப்தசமுத்திரங்களையும், நாவல், இறலி, குசை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு, கமுகு என்னுஞ் சப்ததீவுகளையும், கங்கை, யமுனை, சரச்சுவதி, நருமதை காவேரி, குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி, துங்கபத்திரி, கிட்டிணியென்னும் பதினொருநதிகளையும், கைலை, இமயம், மந்தரம் விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனமென்னும் அஷ்டமாகிரிகளையும், அனலன், அனிலன், ஆபச்சைவன், சோமன், தரன்

துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்னும் அஷ்ட வசுக்களையும், ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீபம் என்னும் அஷ்டகஜங்களையும் வாசுகி, அனந்தன், தக்ஷன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகனென்னும் அஷ்டமாநாகங்களையும், இந்திரன் அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானனென்னும் அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும், அமரர், சித்தர், அசுரர், தைத்தியர், கருடர், கின்னரர், கிருதர்; கிம்புருடர், காந்தருவர், இயக்கர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், அந்தரர், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியர், என்னும் பதினெண்கணங்களையும், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, ராகு, கேதுமென்னும் நவக்கிரகங்களையும், பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய சூத்திரரென்னும், நான்குவருணத்தாராகிய மானிடர்களையும், நால்வகையோனி, எழுவகைத்தோற்றம், எண்பத்துநான்குலட்சம், ஜீவஜெந்துக்களையும், இன்னும் அநேகஅற்புதமான வஸ்துக்களையு நினது கிருபாகடாக்ஷ மகிமையினாலேயே திருஷ்டித்துக்கிருதார்த்திபெற்றேன் மேலும் என்னையாண்டருளவேண்டு மெந்தையே யெனப்போற்றி நின்றனன்.

அதன்பின்பு தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பி நமஸ்கரித்துப் பன்னிருநாமங்களையு மிடைவிடாது சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு நின்ற தேவேந்திராதிதேவர்களைச் சாரங்கபாணியாகிய அந்தவிருஷபாத்திரி நாதர் அருட்பார்வையாகப்பார்த்து அனுக்கிரகித்து ஆதரவுசெய்து அவர்களை நோக்கி நீங்களியாவரும், இப்பர்வதத்தினின்று நீங்கி உங்கட்குரிய பதங்களிற் சென்று மங்களகரமாய் வாழக்கடவீர்களென்றுசீர்வதித்து அந்தர்த்தியானமாய் மறைந்தருளினார்.

ஸ்ரீநிவாஸர் க்ஷணநேரத்தில் மறைந்ததை யுணர்ந்தயாவரும் சித்திரப் பதுமைபோல மௌனமுந்தோற்றத்தசைவற்றுநின்று பின்பு ஆச்சரியத்தையடைந்து ஆனந்தபரவசராய் ஸ்ரீமந்நாராயணரைப் பற்பல விதங்களாகப்பாடித் துதித்துக்கொண்டாடி இவ்விருஷபாத்திரி யானது மிகவும்புண்ணியமுள்ளதாயும், பிரமதேசசுள்ளதாயும், தவஞ் செய்தற்கு யோக்கியமாயு மிருக்கிறதெனப் புகழ்ந்து பேசித் தத்தம் இருப்பிடஞ்சேர்ந்தனர்.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹ-

இந்தப்பிரகாரம் விருஷபாத்திரிமான்மியம்,

மூன்றாம் அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஜனகமகாராஜனே! கேட்கக்கடவீர்! மேற்சொன்னபடி ஆனந்த பரவசராயிருந்த பிரமசொரூபியும், சிரஞ்சீவியுமாகிய மார்க்கண்டேயரும், அம்பரீஷ மகாராஜனும், பிரமதேவனும், தேவேந்திரனும், மற்றைய முனிசிரேஷ்டர்களும், கருட காந்தருவ கின்னரர்களும், ஏனைய தெய்வ குழாங்களும், ஒன்றாகூடி அவ்விருஷபாத்திரியின் கண் சோமசந்திர விமானத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீஹரிவாசுதேவனது திருவுருவத்தைக் கண்களாரக் கண்டானந்திக்க வேண்டுமெனக் கருதி அந்த விமானத்தருகே வந்து நோக்குங்கால், அது எப்படியிருந்ததென்னில், வேதசாரமாகிய மூன்றெழுத்துக்களு மோருருவாகிய பிரணவ மந்திரமே தன ரூபமாகவும், வேதங்களே சிகரமாகவும், ஓமகுண்டம்போற் சுற்றிலும் அழகுவாய்ந்து ஜெயவிஜயரென்கின்ற இரண்டு துவார பாலகர்களும் வாயிலிற் காத்து நிற்க, அவர்களுக்குப்பின் க்ஷேத்திரபாலகர் அதிக உற்சாகத்தோடு நிற்க ஸ்ரீ வைகுண்டப் பதிபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதைப் பூரணமாகக் கண்களாற் கண்ட அனைவரும் பேரானந்தக் கடலின் மூழ்கினவராகி இன்று இவ்விமானத்தைத் தெரிசிக்கப் பெற்ற மாத்திரத்திலேயே சகல பாவங்களையும் போக்கடித்தோமெனப் புகழ்ந்து அதில் அமர்ந்திருக்கின்ற எம்பெருமானை ஆவலோடு காணப்பெற்றனர். அப்போது அந்த இலக்குமிநாதன் எவ்வாறிருந்தாரெனில், சுந்தரநீலம்போற் பிரகாசிக்கின்ற மேகவர்ணமும், பூரணச்சந்திரனைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற திருமுகத் தாமரையும், மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைப்போல விளங்காநின்ற நெற்றியும், கோதண்டத்தைப் போன்று வளைந்து விளங்குகின்ற புருவங்களும், கிருபையே திருவுருவாய் விளங்குகின்ற திருக்கட் கமலங்களும், தாமரைமலர்களில் நீலோற்பலப் பூத்ததுபோற் பிரகாசிக்கின்ற கருவிழிகளும், எள்ளின் மலரையும், குமிழின் புஷ்பத்தையும், சண்பகப்பூவையும் தாழ்த்திய நாசியும், கொவ்வைக்கனியையும், இலவமலரையும், பவளத்தையும் பழித்த இதழ்களும், திரிலோகங்களும், பிரமைகொள்ளத்தக்க புன்சிரிப்பும், சாணைக்கல்லையும், கண்ணாடியையும், நீர்நிலையையும் பழித்த கன்னபாகங்களும், வள்ளைக் கொடியை வாட்டிய செவிகளும் வலம்புரிச் சங்கத்தையும், கமுகையும், பழித்த கண்டமும், மேருவை

ப்போன்று வீரலட்சுமிக்கிடமாய் விளங்குகின்ற புஜங்களும், பஞ்சாயுதங்களோடு பிரகாசிக்கின்ற கரக்கமலங்களும், மகாலட்சுமி வாசமாய் விளங்குகின்ற மார்பும், சகல சராசரங்களையும் அடக்கி வைத்திருக்கின்ற அண்டம்போன்ற வுதரமும், புண்ணியமிகுந்த கங்காநதியிலுண்டாகும் நீர்ச்சுழிபோன்ற திருநாபியும், வாழைத்தண்டையும், யானைத்துதிக்கையையும், மருட்டிய துடைகளும், மன்மதபாணம் போன்ற ஆசனமும், செங்கருமம்போன்ற கணைக்கால்களும், சந்திரரேகை, வச்சிரரேகை, பதுமரேகை, அன்னரேகை, குயிலரேகைகளுடன் சிவந்துவிளங்குகின்ற பாதகமலங்களும், நவரத்தினகசிதமாய்க் கோடிசூரியரொளிபோற் பிரகாசிக்கின்ற மகுடமும், மகரகுண்டல ஆரகேயூரவா குவளையமுதலிய இரத்தினாபரணங்கள் விளங்குகின்ற பூரணதேகமுமான திவ்விய அலங்காரத்தோடு வனமாலை முதலிய சுகந்த பரிமள புஷ்பத்தொடைகள் எங்கும் வாசிக்கவும், விநோத தெய்வீக பீதாம்பரம் மேனியில் மின்போற் பிரகாசிக்கவும், மின்னற்கொடி போன்ற ஸ்ரீதேவி பூதேவி யென்றும் இருமாதர்களும், இருமருங்கினும் இசைந்து நிற்கவும், பேரானந்த வாரிதிபோற் பிரகாசித்தனர்.

அத் திருவுருவைக் கண்ட யாவரும் மெத்தவுங் குதூகலித்து பத்திவசப்பட்டவர்களாய் இலக்குமிநாதா இரட்சியு மிரட்சியுமென வணங்கித் துதித்து அடங்காப் பெருவெள்ள ஆனந்தத்தேனை யருந்தினாற்போல, பிரமதேஜசோடும்பிரகாசிக்கின்ற அந்தத் தேவசேவிதமான விமானத்தினின்றும் வெளிப்பற்றி வந்தார்கள்.

அவ்வாறுவந்த பிரமாதி தேவகணங்களோடும், தபோதனராகிய முனிவர் கணங்களோடும், அம்பரீஷ மகாராஜனும், இன்னும் வந்த மற்றையரும், அவ்விமானத்திற்கு மேற்கே ஓர் தகுதியான தலத்தில் வந்தமர்ந்தனர். அக்காலத்தில் பிரமதேவரானவர் மார்க்கண்டேயராதிமுனிவர் குழாங்களைப் பார்த்து சர்வ பூதாதமாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் வாசமாயிருக்கின்ற அந்தச் சோமசந்திர விமானத்தின் மகிமையைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரிநாதாயநமஹா.

வாமனபுராணம் விருஷபாத்திரி மான்மியம்
நான்காவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சர்வ சுகானுபவங்களையுங் கொடுக்கிறதாகிய இவ்வுலகத்தில் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், கந்தர்வ கின்னரர்களாலும், இயக்கர் முதலிய மற்றையராலும், பூஜித்துத் தெரிசித்துச் சர்வ பாவங்களையும் போக்குதற் கிடனாயமைந்திருக்கின்ற இந்த விமானத்தை யாவரேனும், அந்தரங்க பக்தியோடு கூடித் தெரிசிப்பார்களேயானால், அவர்கள் எவ்வளவு பாவத்தைச் செய்தவர்களாயிருந்தாலும் அப்பாவங்களினின்றும், விடுபட்டு விருஷபாத்திரி வாசியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய வரப்பிரசாதத்தினாலே பாவிகளால் அடைய முடியாததாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், நித்தியானந்த சுகமாயும், சாதுக்களால் விரும்பப்பட்டதாகியும், விளங்குகின்ற ஒப்புவமையற்ற மோக்ஷஸ்தானத்தை யடைவார்கள். இன்னும் இத்தலத்தில் ஒருவன் வந்து காமிய தவத்தைச் செய்வானாகில், அவன் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் தடையின்றிப் பெற்று இம்மை மறுமை யிரண்டினும், சுகானுபவங்களை யடைவான். நிஷ்காமிய தவத்தைச் செய்வானாகில் பிறப்பிறப்பென்னு மிருவாதனையு மற்று முத்தித் தலத்தை யடைந்து என்று நீங்காப் பேரானந்தத்தை யடைந்துகொண்டிருப்பான்.

தேவர் முனிவர்களாகிய உங்களின் தவங்களுக்கும், ஸ்தோத்திரங்களுக்கும், மனதிரங்கி ஸ்ரீமந் நாராயணர் திருக்காட்சி கொடுத்து நீங்கள் தெரிசித் தானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போதே தம்முடைய பெரிய அழகுவாய்ந்த ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளும்படி செய்ததும், அப்படியவர் பிரசன்னமாகி யிருக்குங்காலத்தில் சூழ்ந்திருந்த சுரர்முனிவர் முதலிய நாமெல்லாம் பூரணமாகத் தெரிசித்தும் அந்தச் சொரூபத்தின் முடிவைக் காணாமல் இன்னும் பூர்ந்தகாலம் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாவிலேயே யிருக்கச்செய்ததுமாகிய அந்தப் பெருமான் வாசமாயிருக்கின்ற சோமசந்திர விமானத்தையுடைய இந்த விருஷபாத்திரி யென்னும் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் தங்கியிருக்கின்ற தாவரங்களுங்கூட தாம் அவ்வாறு அற்பமாகிய பிறவிகளில் வருவதற் கேதுவாயிருந்த சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு இச் சேத்திரத்தில் வசிக்கப்பெற்ற புண்ணிய வசத்தினாலே, புண்ணிய தேகங்களைப் பெற்று பதவிகளில் மிகவும் உயர்ந்ததாகிய தெய்வலோக

பதவியைப்பெற்று எப்பொழுதும் நீங்காத பேரானந்தத்தை யடைந்துகொண் டிருக்குமென்றால் மற்றையர் பெறும்பேற்றிற் களவுண்டோ? இவ்வாறாகிய இந்தஸ்தலத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைக்கவும் இயலுமோ.

முனிசிரேஷ்டரே! கேட்பீர்களாவென்று பிர்மதேவர் சொன்னதுபோல் சூதபுராணிகர் மேலுஞ் சொல்லுகின்றார். தபோதனர்களே! இன்னும் விண்ணையளாவிய சிகரத்தையும், தவசிகள் தவஞ் செய்வதற்கு யோக்கிய மலைகுகைகளையும், பலபுண்ணிய தீர்த்தங்களையும், உயர்ந்த தருக்களின் நிழல்களையுமுடைய விருஷபாத்திரியென்னும் இந்த மகிமை தங்கிய கிரியில சோமசந்திர விமானத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விருஷபாத்திரி நாதராகிய எம்பெருமானை ஒருவன் ஒருமுறை தெரிசிக்கப் பெறுவானாகில், அந்தத் தேவருடைய பெருங்கருணையால் தான் விரும்பிய புண்ணிய லோகங்களின் பதவியில் உன்னதமான தெதுவோ? அதை யாதொரு தடையுமின்றிப் பெறுவான்.

மேலும, இலக்குமி தேவியோடு எபபொழுதுங் கூடி இஷ்டப் பிரகாரம் ரமிக்கிறவரும், பூதப விஷயத் காலத்தை நியமனம் பண்ணுகிறவரும், சுபமான பக்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டவரும், சுபமான மனசினால் பக்தர்களுடைய ஹிருதயத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும், இந்த லோகமானது தமமால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென நினைத்து இதைததபமுடைய உதரததிலேயே யடக்கி கருணையோடு காத்துவருபவரும, தேவகொநதருவ மனிதர்களா லறியப்படாதவருமாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவர் குடிகொண்டிருக்கின்ற, இந்தப்பர்வதத்திலுள்ள தடாகம், கிணறு, ஏரி, அருவிமுதலிய நாமங்களோ டமைந்திருக்கின்ற பலவிதமாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒருவன் முறைப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து ஹரியைத தொழுதாலும், ஒருகையளவள்ளிப் பானஞ்செய்தாலும், அவன் ஒப்புயர்வற்ற நற்பதவியைப் பெற்றுச் செப்பமாய் விளங்குவான். இன்னும் அந்தத தீர்த்தங்களில், எவனுயினும் கிரமப்படி அஷ்டாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு செய்ய வேண்டிய ஒழுங்கின்படியே தவறாது ஸ்நானஞ்செய்வானாகில், அவன் அங்கே வாசமாயிருக்கின்ற நாராயணருடைய வரமகிமையாலும், அந்தத் தீர்த்தங்களின் பிரபாவத்தினாலேயும், சமஸ்தமான பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு முமூட்சுகளு மடைதற்கரிய உத்தமமான

கெதியை யடைவான். ஒருவன் இந்தப் பர்வதத்தைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியத்தைமட்டு மடைந்தாலும், அவன் உடனே பலவருஷங்கள் தவமியற்றுவதினால் என்னபலன் கிட்டுமோ? அந்தப்பலனை யடைவான்.

முனிவர்காள்! மேலுங் கேட்பீர்களாக. இந்தப் புண்ணிய பருவதத்திற்கு அனையோசனைக்குட்பட்டவிடங்களில வசிக்கின்றமனிதர்கட்கும், தேவர்கட்கும், மற்றைய ஜீவராசிகட்கும், பாவமென்பதே சேராது, மிக்கபுண்ணியமே கிட்டும. சகலசுகமுங்கைகூடும், அந்தப பர்வதத்தின் நிழலானது எவ்வளவு தூரம்பரவியிருக்கின்றதோ அவ்வளவு தூரத்திற்குட்பட்ட பூமியானது, உலகத்தில் மிகவுமுயர்வுற்றது, யாவராலும பூஜிக்கபபட்டது. அதிககபாவனமானது, நிர்மலமானது, இவ்விடத்தில் வசிக்கபபட்டவர்களோ? அதிகதேஜசுள்ளவர்கள். மிகவும்புண்ணியந்தங்கியவர்கள், விஷ்ணுவினுடைய கிருபைக்குப்பாத்திரமானவர்கள்.

எல்லாராலும அறியப்படாமல் பூர்வத்தில் மறைந்து இரகசியமாயிருந்த விமானந்தங்கிய இந்தபபர்வதத்தை ஆக்ரஹத்தை யிச்சித்தவர்கள் மிகுந்தபக்தி வசப்பட்டவர்களாய்த் தெரிசிக்கவேண்டும் சர்வபூதேஸ்வரரூபியாயும், சர்வாத்மாவாயும், அச்சுதராயும். ஸ்ரீதேவியோடு கூடியநாராயணராயுமிருக்கின்ற அந்தப்பரமாத்மாவினுடைய திருப்பாதங்களினால் மிதிக்கப்பட்டதாயும். அதிகபுண்ணியந் தங்கியதாயும், திவ்வியமாயுமிருக்கின்ற இந்தமகத்தவ க்ஷேத்திரமானது மிகவும்இரகசியமுடையது; சாமானியர்களுக்குத் தெரியப்படாத பெருமையையுடையது, இதனமகிமையை இவ்வளவினதெனக்கணித்துச்சொல்ல என்னால்முடியாது சௌனகாதி ரிஷிகளே! நானசொல்வதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். சர்வக்ஞானியாகிய வாமதேவரே? இத்தலத்தின்பெருமையை எனனைத்தவிர மற்றையர் எவ்விதத்தாலும் உணரார் எனச் சொல்லியிருப்பாரேயானால் இதுஎவ்வளவு உயர்ச்சிபெற்றதாயிருக்கும, இதைநீங்களே யூகித்தறிந்து கொள்வீர்களாக,

முனிசிரேஷ்டர்களே! இந்தபிர்மமபர்வதத்தின் மஹாத்மியமானது நிரம்பவும ஆச்சரியமுள்ளது, இதை விஸ்தரித்துச்சொல்லவேண்டுமானால், அநேகவருஷங்கள்செல்லும், ஆயினும், சொல்லுகிறேன் கேட்பீர்களாகவென்று பிர்மதேவர் தேவகணங்களுக்குச்

[illegible] சொன்னதுபோல வாமதேவர் ஜனகனுக்குச் சொன்னதை சூதபுரா ணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்கு மேலுஞ் சொல்லுகிறார்.

ரிஷிகளே! கேளுங்கள், இனியும் இந்த பாவத்திலே, சர்வ பாதகங்களைக் கெடுப்பதுமாய், சர்வ பாவங்களையும் போக்கடிக்கிறதாயும், [illegible] இனிமையான வொலியையுடைய சுந்தரமான [illegible] சகல தேவர்களு [illegible] ராக்ஷஸ முதலியவைகளாற பரி [illegible] புண்ணிய தீர்த் [illegible] லிங்கிருக்கப் [illegible], இதற்கு நூபுர கங்கையென்றும் [illegible] பகவத் பாததீர்த்த மென்றும் [illegible]. [illegible] பெருமை யை [illegible] சொல்ல முடியாது. இதில் ஸ்நானஞ் செய்ப்பட்ட [illegible] பலனெது [illegible] அலைபிற [illegible] வீசுகின்ற அந்தத் [illegible] உடைய வை. அந்தேச [illegible] லான்னமையுமு [illegible] கைக [illegible] மற்ற க்ஷேத் திரங்களி [illegible] பலத்திற்கு இதி [illegible]. இந்த க்ஷேத்தி [illegible] நதியும் [illegible] தேதாடிருந்து [illegible] சுந்தரராஜப் பெருமாள் [illegible] வசிக்கின்ற ஸ்ரீ [illegible] தேவபூஜிதமான [illegible] நமஸ் [illegible] பலனை கிட்டு [illegible] பலவாறான அந் [illegible] சொல்லி அங்குள்ள தேவர்க ளையும், முனி [illegible] செய்து ஸ்ரீமந் நாராயண [illegible], வானரா கரும், [illegible] ருக்ஷகாந்த

ரும், அன்னவாகனரும், வேதத்திற்குரியருமாகிய பிர்மதேவர் எழு து சகல தேவர்களும் ரிஷிகளும் புடைசூழவந்து புருஷோத்தமராகிய நாராயணனை நமஸ்கரித்து அந்த உத்தமமான விமானத்தை பிரதக்ஷணம்செய்து தமமுடைய லோகததிற்கெழுந்தருளினார். அந்தச் சபையததில அவரைச் சூழ்ந்திருந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் கொஞ்சதூரம் பின்சென்று அவரிடம் விடைபெற்று விருஷபாத்திரி நாதனை வணங்கிக்கொண்டு அவரவர்க ளிருபபிடம போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

வாமனபுராணத்தில் விருஷபாததிரி

மஹாத்மியம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

—oo—

ஆருவது அத்தியாயம்.

ஹே! மஹா ரிஷிகளே! வாமதேவர் ஜனகமகாராஜனுக்குச் சொன்னதாகிய புண்ணியரூபமாயும், கேட்பதற்கு மனோகரமாயும் இருக்கப்பட்ட சிரேஷ்டமான இந்த விருஷபாத்திரியின் சரித்திரததை மேலுஞ் சொலவேன்கேட்பீர்களாக.

பூர்வததில் ஓர் கெந்தருவன் அநேககெந்தருவாகளோடு கூடி மகாமதமபிடித்தவனாய் கண்டகண்டவிடங்கடோறுங் கானம்பண்ணி சந்தோஷமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலததில் ஓர்தினம் மேற் குறிப்பிட்டமற்ற கெந்தருவக்கூட்டத்தோடு கானப்பண்ணிக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ச சென்றான், அப்போது அவர்கள் செல்வதற் கிடையில் கீழே விருஷபாததிரியானது தோற்றப்பட்டது. அதைகண்ட மற்றகெந்தருவரெல்லாம பயந்து ஆகாசமோசம் வந்ததே; இதுபரமாதமாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் வாசஞ்செய்யப பட்டஸ்தலமல்லவா வென்றெண்ணி மரியாதையோடும், பகதியோடும் வணங்கி யொதுங்கிச் சென்றார்கள். அவர்களில தலை பெற்றிருநத கெந்தருவன் மட்டும் அகங்காரத்தை வகித்தவனாய், அதுஇன்னநேடையன் தானமென்பதை ஒருசிறிதுமெண்ணாது அவமதித்து நேரே சென்று இந்தப்புண்ணியரூபமா விருஷபாத்திரியென்னும் மகா க்ஷேத்திரத்திற்கு மேற்பட்டுத்தாண்டிவிட்டான்.

அப்படித்தாண்டும்போது விருக்ஷபாத்திரியின்பக்கங்களில் தெய்வசொரூபமாகத்தங்கிய விஷ்ணுபக்தாளனை வரும்மனம்பொறுத வராகி மிக்ககோபத்துடன் கெந்தருவனைப்பார்த்து அடாபாதக சொரூபமுடையவனே, நாராயணரை யவமதித்த நாசகாலா, தெய்வத்துரோகி, உன்னுடைய அகங்காரத்தினாற் சகலபாவங்களையும் போக்கடிக்கத்தக்க இந்தப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தைத் தாண்டினபடியால், நீ, உன்பறக்கும் பலமொழிந்து பாரில்விழக்கடவாயெனச் சபித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்தக்கெந்தருவன் திடுமெனத் தன் வல்லமை கெட்டுப்பறக்குந் தன்மையற்று ஆகாயத்திலிருந்து அடியற்றமரம்போலும், சிறகறுபட்ட கழுகுபோலும், ஸ்ரீராமபாணத்தினால் மாரீசன் என்ற ராக்ஷஸன் எவ்வாறு தள்ளிவிடப்பட்டானோ? அவ்வாறே, ஓர்பெரியமலை விழுந்ததுபோல மண்ணினமேல் விழுந்தான். இந்தச்சம்பவத்தைப் பார்த்த மற்றைய கெந்தருவரெல்லாம் மனதில் அச்சமுற்றவராகிச் சற்றும், நிலைகொள்ளாது தம்கொற்றவனையும் வேண்டாது ஓடிவிட்டார்கள்.

பூமியில் விழுந்த அந்தக்கெந்தருவனானவன் மிகமூர்ச்சையடைந்தவனாய் ஸ்மரணையற்றுப்பிணம்போல் வெகுநேரம்வரையிற்சாய்ந்துகிடந்தான். அந்தசசமையத்தில் முன்பயந்தோடிய கெந்தருவர்களிற் சிலர்பரிதாபமுற்றுத்திரும்பிவந்து இவன் இவ்வாறு கிடப்பதைப்பார்த்துச்சிறி துபசாரஞ், செய்து, மயக்கத்தைநீக்கி தெளியவைத்தார்கள். உடனே அவன் மூர்ச்சை தீர்ந்தெழுந்து அங்குநின்ற கெந்தருவரைப்பார்த்து எம்மவர்களே! எனக்கு எக்காரணமுமின்றி இவ்விதசம்பவம் யாதால் நிகழ்ந்ததெனவினவினான். எமது தலைவா! சர்வலோகரக்ஷகராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கு அபசாரஞ்செய்தீர், எத்தேவர்களும நித்தமும்வந்து பத்தியுடன்பணிந்து முத்திபெறுவதற்குரிய இத்தலத்தின் மகிமையைச் சித்தத்திலுணராதுமறந்தீர். எம்பெருமானை உமதுசெருக்கால் அவமதித்தீர், இந்தவிருக்ஷபாத்திரியின் மகிமையை எண்ணாமலிழந்தீர், சர்வபாவங்களையும் போக்கத்தக்கதாகிய இந்தவிருக்ஷபாத்திரியின் சாயையைத் தாண்டியதால் உமக்கிந்தக் கெதிநேர்ந்ததென்றார்கள்.

இவைகளை யெல்லாங் கேட்ட அக்கக்கெந்தருவன் மனச்சஞ்சலத்தை யடைந்து, உடனே அவைகளைமறந்து மயங்கி யக்கந்தருவரோடு பிராயாணமாகப் போகையிற் காலிடறி, அப்படி அவன் கருதிமேலேபறக்கமுயன்ற சமயத்தில் பூமியைவிட்டுச் சிறிது உயரமாவது மேலேயெழும்பக்கூடவில்லை. அதுகண்ட அந்தக் கந்தருவன்மகா துக்கத்தையடைந்து இனிமேல் செய்வதென்னவென்று ஆலோசிக்குங்காலத்தில் அவனுக்குச் சிறிது அனுக்கிரகம் நேர மனதில் நல்லஞானம் பிரவேசித்தது. அவ்வாறு ஞானமுண்டாகவே, ஆகாமமதையால் வலிகுன்றினேன், அக்காலத்தில் அறிவிழந்தேன் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பக்தாபேதத்திற் பாபத்தைப் பற்றியறியவில்லை, எம்பெருமானுக்குத் திருச்செய்தேன் அவ்வாறிருந்தாயினும் இத்தலத்தைச்சற்றுமதியாமல் அபசாரத்துக்கடந்தேன், அதனால்மேலே யெனக்கிவ்விதத்துன்பம் நேர்ந்தது. இனி அவ்வபசாரப்பட்ட அபராதங்களை நீக்கிக்கொள்வதென்பதைவிட, வேறு உபாயத்தால் ஒன்றும் சாதிக்கமுடியாதென்று தன்மனத்தில் தானே சொல்லிக்கொண்டு உடனேபயந்து கொண்டு தன் சரீரத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுவெழுந்தருளியிருக்கும் விருஷபாத்திரியின் விமானத்தைக் கண்டு தியானம் செய்துகொண்டு அந்தக்ஷேத்திரத்தில் புண்ணியநாமங்களைப்பாடி ஸ்ரீவாசுதேவா, பரந்தாமா, நாராயணா, பத்மநாபா, நேயா ஆதிலக்ஷ்மிபதி அச்சுதா அனந்தா, அம்புஜநேத்திரா, கோபாலா, தேவாசகா, நிர்மலா, பரமபுருஷா, வண்ணா! என்னை இரக்ஷியும் இரக்ஷியும்; அறியாமையால் நான் பட்டிருந்ததை யெண்ணுங் காலமும், விஷ்ணுக்ஷேத்திரமாகிய விருஷபாத்திரியின் சாயையைக் கடந்தேன், மகாபாபமுடையனாயிருந்தேன், தெரியாமற்செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும் புண்ணியமூர்த்தியே யென்று மனமுருகி பின்னும் மண்ணின்மேல் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் துதித்தான்.

இவ்வாறு துதிக்கவே எம்பெருமான் அவன் கண்முன் பிரத்தியக்ஷமாகித் துதித்துப், மனமிரங்கி அந்தரத்தில் நின்று திருவுருவத்தை அவன் கண்களுக்குக் காட்டாமல் ஹே! கந்தருவா! நீ உன்னுடைய பெருக்கினாலே நாமவாசனைசெய்வதாகிய இந்தத்திவ்ய க்ஷேத்திரத்தின் சாயையைத்தாண்டிய அபசாரத்தினால் நம்முடைய பக்தர்களின் கோபசாபத்திற்காளாகி யிவ்வாறு பலத்திறந்துள்ளாய். ஆயினும் நீசெய்த துதிக்கிரங்கி உனக்குப்பெரிய கிருபையைச் செய்தேன், நீபூரண நிலைமை

யை இப்பொழுதே யடைவாய், இராமருக்காக நீராடி ஆலயங்க ளைத் தரிசித்து, பின் பரமபதத்தையும் அடைவாய் என்று மிக கிருபையுடனே திருவாய் மலர்ந்தருளிக் கட்டளையிட்டரு ளினார். அவ்வுரையைக் கேட்டு, முனிவன் நமஸ்கரித்து எம்பெ ருமானே! இன்று முதல் அடியேனுக்கு இம்மையில், இனி எந்நாளும் உனது திருவடிகளை மறவேனென்று சொல்லிப் பலமுறை வணங் கித் தன்னிடம் சேர்ந்தான்.

முனிவர்களே! சூதமாமுனிவர்: இந்த விருஷபாத்திரியை அவம தித்தவன் பட்டபாட்டைப் புராணத்தில் சொன்னேன், இந்தப் பர் வதத்தின் மகிமையை யாவராலும் சொல்ல முடியாது, அப்படி அவமதித்துத் தாண்டினவர்கள், எவ்வளவு பெரியவராயினும் துக்கங்களையடைவது திண்ணமென்பதை யறிவீர்களாக.

வாமனபுராணத்தில் விருஷபாத்திரி மகாத்மியம், ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

முன்னொருகாலத்தில் விருஷபாத்திரி வைபவங்களை யெல்லாங் கேட்டவர்களான முனிவர்கள் மிக்க ஆனந்தத்தை யடைந்தவர்களாய் மீண்டும் சூதமகாமுனிவரை நோக்கி மேன்முனிபுங்கவ! தாம் இதுவ ரை சொல்லிவந்த விசேஷங்களையெல்லாங் கேட்டுப் பேரானந்தக்கட லில் மூழ்கினோம், ஆயினும் இன்னுமொரு விஷயத்தைக் கேட்க விரு ம்புகின்றோம். அதாவது — சர்வலோக ரக்ஷகராகிய ஸ்ரீமந்நாராய ணர் என்னும் அழகர் என்ற திருநாமத்தோடு அவதரித்து, இந்த விருஷபாத் திரியில் இவ்வளவு சிறந்த கோலத்தோடு எழுந்தருளினதென்னும் விஷ யத்தைத் தயைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித் தார்கள்.

இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட சூதமகாமுனிவர் மனமகிழ்ச்சியோடு அவர்களை நோக்கி இருடியர்களே! நீங்கள் அவ்வாறாயக் கேட்கின்றபடி யால், அடியார்க்கு நேயராகிய எம்பெருமான் இங்கெழுந்தருளிய கா ரணத்தை இசைந்து சொல்லுவேன் கேட்பீர்களாக வென்றுரைக்கத் தொடங்கினார்.

ஹே முனிபுங்கவரே! ஸ்ரீ வியாசபகவான் எனக்குத் திருவுளமகிழ்ந்து சொல்லியவாறே இந்த வரலாற்றைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள் சர்வலோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமாய் ஏதோ ஒருகாரணத்தினால் வைகுண்டத்தினின்றும க்ஷீரசமுத்திரத்தையடைந்தவரும், தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும அசுரரை வதம்பண்ணும் பொருட்டும், சாதுக்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யும் பொருட்டும், அந்த க்ஷீராப்தி சயனத்தைவிட்டு விருஷ பாத்திரிக்கெழுந்தருளியவரும், இஷ்டகாமியங்களைக் கொடுக்கும்படியாகிய மகாலட்சுமியானவள் மனமகிழ்ந்து வாசஞ்செய்வதாகிய அத்தலத்தில் கிருதயுகத்திலே பரமேஷ்டியாகிய பிர்மாவினாலே பூஜிக்கபபட்டவரும், மகாவட விருக்ஷத்திற்குக் கிழக்குபாகமாயுள்ள நூபுரகெங்கையின் கரையில் தேவர்களாலும், பிருகுவாதி முனிவர்களாலும், உபாசிக்கப்பட்டவருமாகிய வாசுதேவனைக் குறித்து மிக்க தவத்தைச் செய்து நற்பேறுபெற வேண்டுமெனக் கருதிய தருமதேவரானவர் ஓர் காலத்தில் விருஷபரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தவத்திற்குத் தகுதியான விடத்தைத் தேடும்போது அதற்குத் தகுதியுள்ள தலம் புண்யதீர்த்தங்களாலும், தடாகங்களாலும, தெய்வத் தன்மைபொருந்திய விருக்ஷங்களாலும் சிறந்து பல தலங்களினும் மேற்பட்டு இஷ்டகாமியங்களை யளிக்கின்றதாகிய விருஷபாத்திரியொன்றே யென்று துதிகொண்டு இந்த மகாக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து தேவவருஷத்தால் எண்ணூறு வருஷம்வரை பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அகோரமாகிய தவத்தை யியற்றி வந்தனர்.

முடிவில் அந்த நூபுரகங்கைக் கரையில் மாதவீமண்டபத்திற்கு முன்னாலே எம்பெருமானாகிய வாசுதேவர் மந்தாரமலர் முதலியவைகளாற் றொடுக்கப்பெற்ற மாலைவிளங்காநின்ற அதிலாவண்ய தேகத்தோடும் சுந்தரராஜர் என்று சொல்லும்படியான திருக்கோலத்தோடும், அந்த வனத்தில் தர்மதேவருக்கு முன்னால் பிரசன்னமாயினார்.

அப்பொழுது தர்மதேவர் திடுக்கிட்டெழுந்து எல்லாத் தேவர்களாலுந் துதிக்கத்தக்கவராயும் கெருடாரூடராயுமிருக்கிற பகவானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து ஹே! தேவதேவா, பரந்தாமா, அடியேன் தமது திருவடிநோக்கிச் செய்யும், பத்து, நூறு, ஆயிரம், கோடியென்று கணக்கிடுவதான அபரிமிதமாகிய நமஸ்காரத்தை ஏற்றருளவேண்டும். ஆதிபுருஷரே தங்களுடைய தெரிசனை கிடைத்தமாத்

திரத்தில், என் அமங்கலமெல்லாம் தீர்ந்தன பாவங்களெல்லாம் அடியோடு தொலைந்தன என் ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்று. எத்தகைய தேவருங் காணமுடியாத தமது திருக்கோலத்தைக்கண்டேன். பேரானந்தங்கொண்டேன இனி எனக்கியாதொரு குறைவுமில்லையெனப் பலவாறுகத் துதித்து உரோமஞ்சிலிர்ப்பத்தேகம் பரவசமாகி பகவானை அடிக்கடி பிரதக்ஷணஞ் செய்து நின்றார்.

அந்தச் சமையத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணர் மகா பிரியத்தோடும் மேற்கண்டபடி நமஸ்கரித்து விருக்ஷரூபியாகிநின்ற தருமதேவனைப் பார்த்து பகதியிற்சிறந்த பரம புருஷா! உத்தமமாக நீ செய்த தவத்தை மெச்சினேம், உனக்கு மிகுந்த க்ஷேமமுண்டாகுக; நீ விரும்பிய வரத்தைக்கேள் அருள்வேமெனை மகிழ்ந்து கூறினர்.

இந்த அருளான திருவாய்மொழியைக் கேட்ட தருமதேவர் எம்பெருமானே! தங்கள் தெரிசனை கிடைத்த மாத்திரத்திலேயே எல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்தேன் ஆயினும் நான் செய்யப்பட்ட பூஜையை யேற்றருளி எனை யிரட்சிக்கவேண்டியதே எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரமென்று பணிய அப்போது ஆதிநாராயணர் அகமகிழ்ந்து தருமதேவ! உன் மனோபீஷ்டப்படியே நின்பூஜையை யேற்றருள விசைந்தேம். ஆகையால் மகாபுண்ணியந் தங்கியதான இந்த நூபுரகங்கைக் கரையில் எமக்குரிய ஓர் ஸ்தலத்தை ஸ்தாபித்து அதில் எமக்குரிய பூஜையை வழிப்படியே செய்து வருவாயாக வென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி விரைவாக மறைந்தனர். அதன்பின் தருமதேவர் மீண்டும் அவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்து எம்பெருமானுக்கு ஓர் சிறந்த ஆலயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராய் தபசு முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டுவந்தனர்.

இப்படி நடந்து வருங்காலத்தில் இந்தவிருக்ஷ பாத்திரியினுச்சியில் பிரதோஷகாலத்தில் பூரணச்சந்திரன் தன்னுடைய கிரணங்களை பிரிந்துப்பிரகாசித்தான், அப்போது, ஓஷதிகட்கெல்லாம் அதிபனும், அந்த ஓஷதிகளுடைய தாபங்களைத் தன்னுடைய கிரணங்களினாற் போக்கடிக்கத்தக்கவனும், சூரியனுடைய கிரணங்களால் வெப்பத்தையடைந்து வாடிய விருக்ஷங்களை சந்தோஷத்தோடு பிதாவானவர் புத்திரனை கைகால் தடவி உபசரித்தும் பிரியவாக்கியங்களினாலே சந்தோஷப்படுத்தியும் வளர்ப்பதுபோல் தன்னுடைய அமுர்த கிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தவிர்த்துச் செழிப்பாக வளர்ப்பவனும், பிரசன்ன முகத்தினாலே அழகுள்ளவளான தனது இஷ்டநாயகி

யை சந்தோஷிக்கச்செய்கின்ற இஷ்டநாயகன்போல் அமிர்தரச, தோடுங்கூடிய தன்னுடைய காந்தியினாலே கொஞ்சம் வெளுத்தமுகம் போன்ற வனவிருட்சங்களைச் செழிப்பாகச் செய்கிறவனையும், தன்னுடைய மின்னற்கொடி போன்ற கிரணத்தினாலே இந்தப்பாவத்தைத் [illegible] கிய வனமந்திகளை நினைக்கிறவனையும், பாவைக்கிறங்கிய குரங்குகள் மதுபானங்களை யருந்தி மதோன்மத்தங்களாக நடந்து மேன்மேலே நிமிர்ச் கிளம்பி தன்னிடத்திலுண்டாயிருக்கிற [illegible] கைகளால் கிரஹித்து மற்ற குரங்குகளுக்கும், சிசுக்களுக்கும், [illegible] களுக்கும் கொடுத்துக் களிக்கத்தக்க [illegible] வனையும், அந்தச் சந்திரனைத் தரிசித்தவர் [illegible] ஆகிய நாடகத்தைப்போன்ற ஓர் சிறந்த விமானத்தைப் [illegible] காணவேண்டுமென்கிறதற்கொண்டு [illegible] விஸ்வகர்மாவை ஸ்மரித்தார்.

மேற்சொன்ன விதமாக [illegible] அந்தக் கிருஷ்ணபாசலத்தில் [illegible] கரையில் அஸ்வத்த விருக்ஷத்தினுடைய பூர்வ பாகத்தில் [illegible] திலுடனே [illegible] விஸ்வகர்மா [illegible] ஷமாயினன். அவனா [illegible] நமஸ்கவரே! என்னைப்படைத்த [illegible] ஹே! [illegible] வாகிய விஸ்வகர்மாவே! [illegible] ரமனை [illegible] ராகிய ஸ்ரீ [illegible] ஆலயங்கவேண்டும். அந்த விமானமானது சகல லக்ஷணங்களோடும் கூடினதாயும் [illegible] விருக்ஷங்களோடு கூடினதாயும், விசால [illegible] கூடியதாயும், திக்குப்பாலகர்களாலும், அஷ்டவசுக்களாலும், [illegible] களாலும், சனகாதி முனீந்திரர்களாலும், நாரதாதிகளாலும் சேவிக்கப்பட்ட சிறப்புவாய்ந்ததாயும், சூரியகாந்தத்துக்குச்சமமாகப் பிரகாசிக்கத் தக்கதாயும், தந்திரிகளாலும், விசித்திரங்களான கணநாதர்களாலும், பூர்வவேதங்களாலும் துதிக்கப்பட்டதாயும் இருக்கவேண்டும், இவ்விஷயத்தை நிறைவேற்றுவீராகில், விஷ்ணுவினது திருவருள் உமக்குமெத்தவுண்டாகும் என்று பல உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லிவேண்டினார்.

இதைக்கேட்ட விஸ்வகர்மா வானவர் தர்மதேவர் விரும்பியவண்ணமே சகல லட்சணங்களும் அமைந்த விமானத்தை நிருமித்து நானகு பக்கங்களிலும், வரிசையாகச் சத்தியைஸ் தாபித்து ஈசானிய பாகததில் வீரசத்தியை ஸ்தாபிதம்பண்ணி க்ஷணநேரத்தில் தம்கைச் சமர்த்தைக்காட்டி அந்தவிமானத்தைப்பார்த்து அது அமைந்திருக்கும் அமைப்பிற்காகத் தாமே அளவிலடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு தருமதேவைப்பார்த்து தவத்திற் சிறந்த தருமதேவரே! தாம்கட்டளையிட்டவாறே உத்தமவிமானத்தைச் சகலலட்சணங்களோடும், அமைத்துவிட்டேன். மேலும் என்னாலாகவேண்டிய காரியம், இன்னதெனத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்றுரைக்க அப்போது தருமதேவரானவர் விமானத்தைமுற்று நோக்கி அது அமைந்திருக்கும் சிறப்பைக்கண்டு அடங்காமகிழ்ச்சி கொண்டு விசுவகர்மாவின் கைச் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிப்புகழ்ந்து விஸ்வகர்மாவைப் பார்த்து சிறப்புற்றோங்கிய தெய்வத்தச்சரே! உமது கைவல்லமையால் எம்பெருமானுக்கு எனதெண்ணப்படியே இணையிலா விமானம் அமைந்தது. இதன் இலட்சணத்தை ஒருவிதத்தாலும், அளவிட்டு முடியாது. ஆதலால் உம்மீது அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டேன். உம்மாலாகவேண்டிய காரியமெல்லாம் ஆய்விட்டது. இனிமேல் உமக்கு என்னாலாகவேண்டிய வரத்தைக்கேளும், தருகிறேனென்று விளம்பினார்.

விஷ்வகர்மாவானவர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டு தருமதேவரே! எனக்குவேண்டிய வரத்தைச் சொல்லுகின்றேன். கேளும், என்னாற் செய்யப்பட்ட இந்த விமானத்தில் விருஷபாசலபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணர் எந்தக்காலத்திலும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப்பூமியும், சந்திரசூரியரும் உள்ளமட்டும் "அதாவது பிர்மகற்பம் வரையிலும்" இந்த விமானமானது பிரசித்தமாயிருக்கவேண்டும். இந்த விமானமானது என்னாலமைக்கப்பட்டதென்று எக்காலத்தும் உலகத்தார் பிரசித்தமாகச்சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இவைகள்தான் எனக்கு சர்வோத்தமமான பலன்கள், இவைகளைத்தவிர எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையென்றுசொல்லிவிட்டுத் தமதிருப்பிடஞ் சென்றார்.

இதன்பிறகு தருமதேவரானவர் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டும் தேவதேவனாகிய பகவானைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டும் அந்த உன்னதமாகிய விமானத்தருகேவந்து அந்த ரங்கபத்தியாடு நின்றார். அந்தச்சமயத்தில் லாவண்ய சமுத்திரரான ஸ்ரீ ஹரி

யானவர் தரும தேவருக்கு அநுக்கிரகத்தைச் செய்யும்பொருட்டு சதுர்பாகுவாயும் மஹா மனஸ்வியாயும் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகிய மெல்லியரோடு அந்த விமானத்தினுடைய மத்தியப் பிரதேசத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசித்தனர். அந்தச் சமையத்தில் தேவர், கெந்தருவர், சித்தர், சாரணர், குஹ்யர், முதலியோர் தேவதேவேசனாகிய அரியைத் தோத்திரம்பண்ணினார்கள். அப்ஸரோகணங்கள் நர்த்தனம் பண்ணினார்கள், திவ்யமான துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. மஹாரிஷிகளியாவரும் வந்து வணங்கினார்கள்.

அந்தச் சமையத்தில் சந்திரமண்டலத்தைப்போல அமைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் சோமசந்திர விமானமென்று சொல்லற்குவாய்ந்த அந்த விமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், ஆச்சரியகாரும், ஸ்படிகமயரும், பீதாம்பரதாரியும், ஸ்ரீலட்சுமிதேவி வாசம்பண்ணப்பட்ட மார்பை யுடைத்தானவரும், சண்டாளரை அதஞ்செய்யுந் தண்டம் சாவலோகத்தையும் ஆட்சி புரிதற்கேதுவாய சக்கரம், வலம்புரிச்சங்கம் முதலியவை பிரகாசிக்கின்ற கரங்களையுடையவரும், கௌஸ்துவமென்ற மகா ரத்தினத்தினா லலங்கரிக்கப்பட்ட கண்டத்தையுடையவரும், குளிர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம், அமிர்தம் நிறைந்த பூரணச் சந்திரமண்டலம், இவைகளையொத்த முகமண்டலத்தையுடையவரும், செம்பரத்தம், புஷ்பம், பவளம், இவைகளைப்போன்ற அதர பல்லவங்களையுடையவரும், மிகவும் நீண்டதாயும், அழகாயும், ஸ்பரம்போன் றிருக்கின்ற இரண்டு கண்களையுடையவரும், கண்களாகிய சமுத்திரங்கட்குக் கரைபோன்றிருக்கின்ற அழகமைந்த நாசியையுடையவரும், மகத்தான வில்லைப்போன்று வளைந்திருக்கின்ற இரண்டு புருவங்களையுடையவரும், அர்த்தசந்திரனைப்போல அழகு பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியை யுடையவரும், அநேககோடி பாலசூரியர்கள்போல பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களா லமைந்த கிரீடத்தையுள்ளவரும், சிரசிலிருக்கிற கிரீடமுதல் உள்ளங்கால் வரையிலும் மனோகரமான அங்க சம்பந்தத்தையுடையவரும், ஆகிய பகவானைத் தருமதேவர் பார்த்து நமஸ்காரம்பண்ணி யெழுந்துநின்று அவர்க்குரிய மந்திரத்தினாலும், புருஷசூக்தத்தினாலும், இன்னும் விஷ்ணு சம்பந்தமான மஹா மந்திரங்களாலும், ஸ்தோத்திரம்பண்ணி பூஜித்து அருச்சித்தார்.

அப்போது அந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் பகவான் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷித்து தர்மதேவனைப் பார்த்து ஹே, தர்மதேவ! இந்தப் பர்வதத்தில, உன்னுடைய பிரியார்த்தமாக நான் எழுந்தருளியிருப்பதால் எக்காலத்தும இவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்துகொண் டிருப்பேன். பரிசுத்தமான நூபுரகெங்கையினுடைய ஸ்ரீவத் ஸாங்கிதமான தரணீதலத்தில் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மிதமான இந்த விமானத்தில் கற்பகோடிகாலமவரை விட்டகலாமல் தங்குவேன், ஆதலால் நீ என்னை ஆராதித்து இங்கு நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் உற்சவாதிகளையும் நடத்திக்கொண்டு இவ்விடத்தில் என்னோடுகூட வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கக் கடவாய். நீ யிவ்வாறே செய்து வருவாயானால் கற்பமுடிவில் திருபதியாக என்னையடைவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இந்தப் பிரகாரமுரைத்த பகவானுடைய வார்த்தையைத் தருமதேவர்கேட்டு எமதுதேவனே! உமது பக்தனாகிய எனக்கும், தேவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும், தெரிசிக்க எவ்வாறு சுலபராயிருக்கிறீரோ; அவ்வாறே மனிதருக்கும தெரிசிக்க ஏற்றவராயிருக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க அழகான பாஹுக்களோடுங்கூடிய ஸ்ரீமந் நாராயணர் தருமதேவனைப்பார்த்து மகா புத்திசாதுரியமுடைய தருமதேவ! சந்திரவம்சத்தில், என்னுடைய பக்தனை மலயத்துவஜன் என்னும் பெயருள்ள ஓர் பாண்டியராஜனானவன் பிறந்து பிற்காலத்தில் என்னைப் பூஜிக்கப்போகிறான். அதுமுதற்கொண்டு எல்லா மனிதர்களுக்கும் சுலபமாய்த் தெரிசித்து இஷ்டகாமியங்களை யடையும்படியாக விளங்குவேன். நீ இங்கு எனக்கு முன்னால் எந்தெந்தக் காலங்களில் என்னென்ன வரங்களை யிச்சிக்கின்றாயோ? அந்தந்த வரங்களை அவ்வக்காலங்களிற் கொடுப்பேன். பெற்றுக்கொண்டு என்றும் சுகஜீவியாக வாழக்கடவா யென்றருளுட னுரைத்த பகவானைத் தருமதேவர் மீண்டும் நோக்கி எமதிறைவனே! உம்மால் எல்லாப் பாக்கியங்களையு மடைந்தேன். இன்னொரு விஷயத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்கத் திருவுளம் பற்றவேண்டும். அதாவது:—தருமமானது எப்பொழுது பேதத்தை அடையும்? உம்மை ஆசிரயித்தே எந்தெந்தச் சமையத்தில் எப்படி எப்படி மாறப்போகின்றது என்னும் அடியேனுடைய வினாவிற்குத் தக்க, விடையளிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்.

அதற்கு பகவா னிரங்கித் தருமதேவனே! தருமத்தைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக. தருமமானது கிருதயுகத்தில் வடவிருக்ஷரூபமாகவும், திரேதாயுகத்தில் அஸ்வத்தமரமாகவும், துவாபரயுகத்தில், பலாவிருக்ஷமாகவும், கலியுகத்தில புத்திர ஜீவிவிருக்ஷமாகவும் விளங்கி அந்தப் புத்திரஜீவ விருக்ஷத்தினுடைய அடியில் மனிதர்கள் என்னைப் பூசிப்பார்களென்றுரைத்து மறைந்தருளினார்.

இந்தப்படிக்கு க்ஷேத்திர மஹாத்மிய பாகத்தில்
ஏழாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்,

மேற்சொல்லிவர்த வைகளைக்கேட்ட பின்பு சௌனகாதிரிஷிகளெல்லோரும் பேரானந்தக்கடலுள் மூழ்கினவராய சூதமாமுனிவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து பின்பு வராக க்ஷேத்திரத்தின் மகாத்மியத்தைக்கேட்க விருப்புற்று அவரைநோக்கி ஹேமகாமுனிவரே! வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையை யுணரவிரும்புகின்றோம், ஆனதால் எங்கள்மீ தன்புகூர்ந்து பாண்டிநாட்டிலேயுள்ள அந்தக்ஷேத்திரம் இன்னவிடத்தி லிருக்கிறதென்பதையும், இவ்வளவு விஸ்தீரணமுடைய தென்பதையும், இன்னின்ன தீர்த்தங்களிருக்கின்றனவென்பதையும், அதில்எவரெவர் நற்பலனை யடைந்தாரென்பதையும், சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, சூதர்மகிழ்ச்சியடைந்து சௌனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹே. முனிவரே! நீங்கள் மனவிருப்போடு கேட்டபடியால் அந்தக்ஷேத்திரமகிமையை நாரதமஹாரிஷியானவர் நிர்ஜலமானவனத்தில் வியாசருக்குச் சொன்னவாறே நான் உங்களுக்குச்சொல்கிறேன், கேட்கக்கடவீர்களாகவென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹாரிஷிகளே! அந்தவராக க்ஷேத்திரத்தினுடைய மகிமையைச் சொல்கிறேன். அன்புற்றுக் கேளுங்கள். தென்னன்நாட்டிற்றென்மேற்கெல்லை முடிவில் மலயமென்ற ஓர் சிரேஷ்டபர்வதமிருக்கின்றது. அதில் அநேகமுனிவர்கள் எப்பொழுதும வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அகஸ்தியரும் அவ்விடத்திலேயே வசித்துக்

கொண்டிருக்கின்றார். அவர்லோகஹிதார்த்தமாக இன்னும் அங்குத வமியற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த அந்த மலயபர்வதத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் சிலபிரபல பர்வதங்களிருக்கின்றன. அவைகளிலமகாசிறப்புவாய்ந்தமண்டூகபர்வதமென்னும் ஓர்பர்வதமுண்டு அந்தப்பர்வதத்தில் அநேகமுனி கணங்கள்புடைசூழ மண்டூகரென்னும்பெயருள்ள ஓர்மகான் தபோநிஷ்டையிலிருந்துகொண்டிருக்கின்றார். இவர் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த தலத்திற் கிழக்கே இரண்டு யோசனைதூரத்திற்கப்பால் உத்தமமானவராகக்ஷேத்திரமென்று சொல்லப்பட்ட தலமிருக்கின்றது, இந்தப்புண்ணியதலத்தில் ஹரியானவர் பக்தர்களுக்கருள் புரியும்பொருட்டாய் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இதில் அநேகரிஷிகள் தவத்தினால் ஜென்மசாபல்யத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். பலர்யாதொருபிரயத்தனமுமில்லாமல் இத்தலத்தில வசிக்குங்காரணத்தினாலேயே இஷ்டசித்திகளை யெல்லாம் அடைவார்கள். இது தலங்களுளெல்லாம் மகா சிறப்புவாய்ந்தது என்றுசொல்லமேலும, முனிவர்கள் வணங்கிஹேசூதரே! அந்தமண்டூகரென்பவர் யாவர் அவர் அந்த வராகக்ஷேத்திரத்தில் என்ன காரணார்த்தமாகத்தவஞ் செய்யவிசைந்தார், இங்குஎன்னசித்தியை யடைந்தார், இந்தவிபரங்களையும, இன்னும்இதுசம்பந்தமாக நடந்த பலவிஷயங்களையும் சவிஸ்தாரமாகச சொல்லவேண்டுமென்று மரியாதையோடுவேண்ட சூதபுராணிகர் அவர்கள் மீதன்புகூர்ந்து நாரதர் வியாசருக்குச சொன்னவாறே மீண்டுஞ் சொல்லததொடங்கினார்.

ஹேமஹாரிஷிகளே! கேட்பீர்களாக, கௌண்டிண்ய குலத்திலவதரித்தவராகிய சுதபஸ்என்ற திருநாமமுடைய ஓர்மகாத்மா வானவர் பிர்மசாயுஜ்பதத்தையடையவேண்டு மென்னும் விருப்பங்கொண்டவராய் இந்தவிருஷபாத்திரியென்னும புண்ணியதலத்தில், மிகவுமுன்னதமான தவமியற்றிவந்தனர் இவ்வாறு இவர் தவமியற்றிக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஓர்தினம்ஸ்நானத்தின் பொருட்டாக அந்தத்தபோவனத்திலுள்ளதாகிய தெள்ளிதானநூபுரகங்கையை நோக்கிச்சென்றார் அப்போது அந்தப் புண்ணியதீர்த்தத்தின்கரையில் மிகத்தபோதனராயும், பிர்மநிஷடராயுமிருக்கப்பட்ட வாலகில்யாளும், துருவாசபிரமுகாளும் ஆகியமுனிசிரேஷ்டர்கள் வந்தனர். அப்போது இந்தசுதபஸ் என்றமுனிவர் தாம்விரைவில் ஸ்நானஞ்செய்து செல்லவேண்டுமென்னுமெண்ணத்தால் அந்தமுனிவர்களை நோக்காமலும் அவர்களுடன் வார்த்தையாடாமலும் சென்று அகமர்ஷணமந்திரத்தை வாக்கி

ஞுனுச்சரித்துக்கொண்டு அந்தமகா நதியிலிறங்கிஸ்நானஞ்செய்தார், இவருடையஸ்நானமானது முடிவுபெற நெடுநேரமானது. இவர் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்த ஆச்சிரமத்தில் மற்ற முனிவர் இறங்கி மூழ்குவதற்கு இடமில்லாது இவர் ஸ்நானமுடியுமட்டுங் காத்து நின்றார்கள். அப்போது தூருவாசர் ஓர் பக்கத்திலிறங்கித் தம்முடைய ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். அதுவரையிலும் இந்த சுதபஸ் என்பவர் ஸ்நானமுடித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பின்பு அதிகநேரஞ்சென்று இவர் ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு கரையேறி முனிவரை பூஜிப்பதற்காக கந்தமூல பலாதிகளைத்தேடிச் சுமந்து தமதாச்சிரமத்திற்குச் சென்று அங்குவந்திருந்த தூருவாசர் முதலிய முனிவர்களை உபசரிக்க எத்தனித்தார். அப்படி எண்ணுஞ் சமயத்தில் தூருவாசர் அதிக கோபத்தை யடைந்து அந்த சுதபஸ் என்பவரைப்பார்த்து பெரியோரை அவமதித்த பேதாய் நீ நாங்கள் வந்து காத்துநிற்பதைக்கொஞ்சமுங் கருதாமல் உன்னிஷ்டப்படியே ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு எங்களை பதியாதிருந்தபடியால் நீ அந்த ஜலத்திலேயே வாசஞ்செய்யப்பட்ட மண்டூகரூபத்தைப பெறக்கடவாயென்று சபித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்த சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் அச்சங்கொண்டவராய் அங்கிருந்த தூருவாசர் முதலிய ரிஷி கூட்டங்களின் முன் அடியற்ற மரம்போல் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து மகா துக்கத்தோடு மஹரிஷிகளே! நான்செய்த அபசாரத்தைப பொறுத்தருளியென்னை யிரட்சிக்கவேண்டும். நான் அறியாமையாலும என்னுடைய கெட்ட காலத்தினாலும் இவ்வாறு உங்களை அவமதித்தேன். இந்தக் கொடுஞ்சாபம் என்னாற் றாங்கமுடியாதென்று பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

அப்போது முனிவர்களனைவரும் மனதிரக்கமுடையராகி அவரைக் கைகளாற்றூக்கி ஹே சுதபஸ் என்னும உத்தமா! அரிய தவத்திற்சிறந்தவராகிய தூருவாச மகாமுனிவர் எவ்வாறுரைக்கின்றாரோ? அவ்வாறே நடக்கும. அதில எள்ளளவும் ஐயமின்று. ஆயினும நீர் அஞ்சவேண்டாம். இந்த சாபமானது விமோசனமாகும் ஓர் மார்க்கத்தைச் சொல்வோம் கேட்பீராக. வராகக்ஷேத்திரத்தினுடைய அடிவாரத்தில் தர்மாத்திரியென்ற ஓர் பர்வதமிருக்கிறது. அதனுடைய கிழக்குப்பாகத்தில் ஓர் மலையருவி பாய்கின்றது, அதன் இருமருங்கி

னும் கற்பகக் காவைப்போன்ற சோலைகளடர்ந்திருக்கின்றன. அந்த அருவிக தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி முறைப்படியே தவமியற்றி சத்திய சிஷ்டாளாயும், தபோதனுளாயுமிருக்கிற வசிஷ்டரைச்சேர்ந்த இருடியரும், காசிபரைச்சேர்ந்த முனி கூட்டங்களும், கண்ணுவரைச்சேர்ந்தவர்களும, பாரத்துவாசரின வர்க்கத்தாரும் கௌதமரைச் சேர்ந்தவர்களும், வாதஸ்பாயனரைச சேர்ந்தவர்களும், ஆர்ஷாணரைச்சேர்ந்தவர்களும், இன்னும் சாகலயாள், சாகிகாயனுள் முதலினவர்களும், மற்றவர்களும், பிரமசாயுஜ்ஜத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் நீர் அந்த தலத்திற்குச் சென்று அந்த அருவியில் ஸ்நானஞ் செய்து முறைபே தவமியற்றி வருவீராஞல நீர் பெற்றிருக்கும் இந்த மண்டூகருபமானது மாறி இஷ்ட சித்திகளையெல்லாம் அடைவீரென்றுரைகக சுதபஸ் மகிழ்ந்து ஹே முனீஸ்பரரே! நான இந்த விருஷபாத்திரியில் மோக்ஷத்தைக கருதி நூபுரகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து முறைப்படியே ஸ்ரீமந்நாராயணரைத் தொழுது வருகின்றேன். அப்படியிருக்க ஏதோ என்னுடைய காலகதியால இந்தக் கொடிய சாபத்தைப பெற்றேன். இப்பொழுது அந்த சாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அந்தவராகபர்வதத்தைச்சார்ந்த விடத்திற்குப்போகச் சொல்கிறீர்கள். அப்படியேசெலகின்றேன. ஆனல்நான் மோக்ஷத்தைக்கருதிச்செய்துவந்ததவம் கெட்டுவிடுமே. இதற்கென்செய்வெனென்றார். இதைக்கேட்டரிஷிகள் அன்போடுதிரும்பவும அவரைப்பார்த்துஹேசுதபஸ்என்பவரே! அதற்காகநீர்கவலைபபடவேண்டாம, இங்குளபடி ஹரியானவர வாசஞ்செய்கின்றாரோ அபபடியேஅந்தஇடத்திலும வாசஞ்செய்கின்றார். அங்கு ஓடுகின்ற அருவியோ இந்த நூபுரகங்கையினின்றும வேறுபட்டதலல. ஆனதால் நீர் அங்கு சென்று முறைப்படியே நாராயணரை வழிபடுவீராஞல் உமது சாப நிவர்த்தியாவதோடு உமக்கு இந்த விருஷபாத்திரியில் என்ன பலன் கிடைக்க விருக்கின்ற அந்தப்பலனும் அவ்விடத்திலேயே கிடைக்கும். ஆனபடியால் விரைவிற் செலலுமென்று சொல்லிவிட்டு அந்த இருடியரெல்லோருந் தமதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சுதபஸ் என்பவர் மிக்க ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய் அங்கிருந்த தமக்குரிய முனிகணங்களோடும், சிஷ்யர்களோடும், அந்த விருஷபாத்திரியைவிட்டு நீங்கி அங்கு தெய்வசங்கல்பத்தால் எதிரே தோன்றிய விமானத்திலேறி அதிகவிரைவில் தர்மாத்திரி வந்துசேர்ந்து அந்தப்பர்வதத்தின் கிழக்குப்பாகத்தில் ஓடுவதாகிய இருமருங்கி

னுஞ் சோலைகளடர்ந்த மலையருவியில் மிக்க பக்தியோடு ஸ்நானஞ் செய்தார். அவ்வாறு செய்தவுடனே அவற்குச் சாபத்தால் நேர்ந்த மண்டூக ரூபமானது சூரியனுக்கு முற்பட்ட பனியைப்போல உடனே நீங்கிவிட்டது. முன்னிருந்த மானிடதேகத்தை மிகவுஞ் சுலபமாயடைந்தனர். இவ்வாறு தமது சாபம்நீங்கியவுடன் சுதபஸ் என்பவர் பேரானந்தக்கடலுள்மூழ்கி தீர்தற்கரிதாய நம்முடைய சாபமானது இந்த அருவியில் மூழ்கின மாத்திரத்திலேயே தீர்ந்துவிட்டபடியால் நம்முடைய இஷ்டசித்தியெலாங் கைகூடுவதற்கு யாதொரு டையுமின்றென நிச்சயங்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து ந்தவமியற்றி வந்தனர். இவ்வாறு தவஞ்செய்துவந்த சொற்ப தினங்களுக்குள்ளேயே சர்வலோக ரக்ஷகராகிய விருஷபாத்திரிநாதர் அவர்மீது மனஇரக்கங்கொண்டு யாவரும் பிரமிக்கும்வண்ணம் பீதாம்பரம் விளங்கிய தேகத்தோடும் வளர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்களோடும், சூரியப்பிரகாசத்தையொத்த தேககாந்தியோடும், மேகத்தையொத்து விளங்காநின்ற நிறத்தோடும், கௌஸ்துவாபரணம் பிரகாசிக்கின்ற மார்போடும், முத்தாரம், தோள்வளைகள், கடகங்கள், கிரீடம் இவைகளினாலாகிய அலங்காரத்தோடும், சீதேவி, பூதேவியென்னும் இருமாதரும் அமர்ந்திருக்கின்ற இருமருங்கோடும், சாமரங்களைக்கொண்டு வீசுகின்ற சத்திகணங்களோடும், சேவிக்கின்ற ஆதிசேஷன், கருடன் முதலிய பக்தர்குழாத்தோடும், சனகசனந்த சனத்ஸுஜாத முதலான முனீஸ்வரர் செய்யுந் துதிகளோடும், நான்கு பக்கங்களிலும் பிரமாதி சகலதேவர்களுஞ் சூழ்ந்து ஜெயஜெயவென்று போற்றிவருஞ் சிறப்பினோடும், சுந்தரராஜர் என்னும் பெயரினோடு அவர்களுக்கு முன்பு பிரசன்னமானார்.

இவ்வாறு கருணைகூர்ந்து பிரத்தியக்ஷமான ஸ்ரீமந்நாராயணரது திருக்கோலத்தைக் கண்களாரக்கண்டு எல்லையற்ற இன்பமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய்ப் பலவாறு துதிசெய்து எளியேன் தவத்திற்கிரங்கித் திருக்கோலங் காட்டிய தேவதேவனே உனது தெரிசனை கண்டமாத்திரத்திலேயே எல்லாம்பாக்கியங்களையு மடைந்தவனானேன், என்னையெப்பொழுதும் ஆண்டருளவேண்டும் எந்தையேயென வணங்கின்றனர், அப்போது எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அந்த சுதபஸ் என்பவனைப்பார்த்து தவத்திற்சிறந்த சற்குணனே! நீசெய்தபெருந்தவத்திற்காக மிகவுமகிழ்ந்தனம், நீ இன்றுமுதல் இஷ்டசித்திகளையெல்லாம் அடையக்கடவாய், நீஎக்காலத்தும், இவ்விடத்திலேயேயிருந்து நம்

மையொழிபட்டு முடிவில் நமது பதத்தை யடைவாயாக. மண்டூக ரூபத்தைப்பெற்ற உன்னால் தவமியற்றி, இஷ்டகாமியத்தை யடைந்த தலமாகையால், இன்றுமுதல் இந்தப் பாவகத்திற்கு மண்டூக பர்வதமென்று பெயர் வழங்கக் கடவது. நீயும் மண்டூக ரூபத்தை, எனதருளால் நீக்கிக்கொண்டபடியால், அந்த ஞாபகார்த்தமாக, உனக்கு இன்றுமுதல் மண்டூகனென்னும் பெயர் பிரகாசிக்கக்கடவது என்று சொல்லி யனுக்கிரகித்தார். இவைகளைக்கேட்ட அந்த சுதபஸ் என்பவர் மீண்டும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணி சில காரியங்களை விண்ணப்பஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இத்தப்படிக்கு விருஷபாத்திரி மஹாத்மியம்.
எட்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

முன் சொல்லியபடி அரியின் தெரிசனத்தையும் வரப்பிரசாதத்தையும் பெற்ற மண்டூக முனியானவர் மீண்டும் ஸ்ரீபகவானிடத்தில் சிலகாரியங்களை விண்ணப்பித்துக் கொண்டதும் அதற்குப் பகவான் அனுக்கிரகித்தருளியதுமாகிய விஷயங்களை நாரதர் வியாசருக்குச் சொன்னபடியே சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிரமரிஷிகளே! கேளுங்கள் முந்தி யுரைத்தபடியே மண்டூக முனியானவர் ஹரிவாசுதேவரது தெரிசனத்தையும் வரப்பிரசாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அந்த பகவானைப் பார்த்து வணங்கி உலகரக்ஷகா! நீர் பிரமஸ்வரூபியாயும், சர்வ காரணங்களில் நிறைந்தவராயும், அடியார்செய்யுந் தவத்திற்கிரங்கித் தெரிசனை யளிக்கின்ற திடசாத்திரத்தையுடையவராயும், யோகிகளுக்கு முத்தியைக் கொடுக்கிறவராயும், அவ்யக்தராயும், ஆதிரூபராயும், சர்வபிராணிகளுடைய அந்தராத்மாவாயும், சகலமும் அறிந்தவராயும், மனசுத்தியுள்ளவராயும், முக்தராயும், முக்தாத்மாக்களான முனிவரிடத்தில் விசுவாசமுடையராயும், சுத்த சத்துவகுண சம்பன்னரான ஞானிகளால் சேவி

க்கப்பட்டவராயும், ஜகத்காரணராயும், சர்வபூதங்களுக்கும் பிரளயஸ்தானராயும், அவ்யயராயும், சர்வபூதங்களும லயத்தையடைந்தபொழுதும் சகலமும் ஸ்திரமாயிருக்கும்பொழுதும் சர்வத்துக்கும் பிரதான மூர்த்தியாயும, சமஸ்தவஸ்துக்களுடைய சேஷங்களினுலே பரிசிக்கப்படாத ரூபத்தையுடையவராயும், சேஷியாயும, ஸ்ரீதேவியோடும் பூதேவியோடுங் கூடிக்கொண்டு சிரமபரிகாரார்த்தமாக உரிய ஸ்தானங்களில் அடிக்கடி சயனம்பண்ணப் பட்டவராயும, சாந்தராகிய பக்தர்களால் சூழப்பட்டவராயும, சராசராத்மகமான லோக முழுவதும் சமமாய்ச் சூனியமாகும்பொழுது நாமரூபங்களில்லாத சமஸ்த சேதனங்களோடுங் கூடிக்கொண்டு எல்லாப் புருஷர்களுடைய நானாவிதங்களான புராதன காமங்களைப் பார்த்து ஏகராய்ச் சுயரூபத்தோடிருந்துகொண்டு அநேக ரூபங்களோடு வெகு பிரகாசமாக ஆகப்போகின்றவராயும. நானாவித ஆத்மகணங்களும, மறைந்திருக்கிற மாயையை ஆத்மக்கியானத்தினுலேயே போக்கடிக்கிறவராயுமிருக்கின்றீர்.

இக்கத்தன்மையானது அக்ஷரசொரூபமாயும், நான்குபக்கங்களிலுஞ்சமமாயும, வேதமனஸ்விகளின்றும வேறுபட்டதாயும், மகத்தாயும் வழங்குகின்றது, இந்த அக்ஷரரூபத்தினின்றும் பூதங்களுக்காதிபூதமான அகங்காரமுண்டாகிறது, சத்வ, ரஜஸ், தமோ, வென்னுமூன்று குணங்களினவயப்பட்டு அந்த அகங்காரம் மூன்றுவிதமாகிறது, இராஜசகுணத்தோடுங் கூடிய சத்வகுணத்தினின்றும இந்திரியமுண்டாகிறது, ஸத்வரஜோ குணயுக்தமான தமோ குணத்தினின்றும், பஞ்சதன்மாத்திரைகளுண்டாகின்றன, பஞ்சீக்ருதமான பூதங்களினின்றும் மகத்தானஅண்டமானது உண்டாயிற்று, அந்த அண்டத்தில பிரம்மாவானவர உமதனுக்கிரகத்தால சதுர்முகமலவாயிலாகத்தோன்றினுர். அவராலேசகலமான ஜகத்தும சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அந்தஜகத்தை நீரெப்போதும பாலனம்பண்ணுகிறீர். இந்தப்பிரமாண்டத்தை முடிவுகாலம் வந்தபோது நீரேஸ்வயமாக சங்காரம் பண்ணுகிறீர். இந்தப்பிரகாரம எல்லா ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்தும, இரக்ஷித்தும், சம்ஹாரம் பண்ணியும் சந்தோஷத்தையடைகிறீர். ஹே மாதவா! நீர் ஒருவரே சகல தேவர்களுக்குள்ளேயும் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறீர், சர்வாத்மாவாயும் ஜனுர்த்தனராயுமிருந்து சகலராலும் சர்வயக்ஞங்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறீர். சர்வபூதாத்மாவாயும் எல்லோருக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கிறவராயுமிருந்து கர்மாவினுலே ஆரா

திக்கப்படுகிறீர், அநந்த தேஜஸ்ஸையுடையபிர்மாவினாலும் ஆராதிக்கத்தக்கவரா யிருக்கிறீர், பக்தர்களுக்கு சம்சார பயத்தைப்போக்கடிக்கிற கைவல்யமான ஞானத்தைத் தளிக்கின்றவராயு மிருக்கிறீர், மோக்ஷ விருப்பமுடையவர்கள் உம்மையே சரணமாக அடைகின்றார்கள், உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தொண்டர்கள் உம்முடைய சாயுஜ்யபதத்தை யடைந்து உம்மாலேயே எப்பொழுதும் சந்தோஷத்தையடைகின்றார்கள், சம்சாரதாபத்தினாலே துக்கத்தையும், மயக்கத்தையும் அடைந்தவர்களாயிருந்தாலும், ஹிதர்களாயிருந்தால் அத்தகையினர்களையும் நீரே பரிபாலிக்கிறீர், ஹேபுருஷோத்தமா நீர்தான் கொஞ்சமவியாஜீகரித்து ஆகமஞானியாயும், ஆத்மபக்தாளாயும், இருக்கிறவர்களை உபாசிக்கிறீர், அவர்களைமறுபடியும் பிர்மவித்துக்களோடு சேர்க்கும்படி செய்கிறீர், உம்முடையபிரசாதத்தினாலேயே சகலபிராணிகளையும் விக்கினங்களைத் தீர்த்து உம்முடைய சரணாரவிந்தப்பிராப்தியை யடையும்படி செய்கிறீர், இந்தலோகத்தில் காலக்ஷேபத்தினாலே சாதுக்களுக்கு சங்கடமுண்டானபொழுதும், வைதிகசம்பிரதாயங்களுக்கு துஷ்டர்களால் விக்கினம் நேர்ந்தகாலத்தும் அவைகளைத் தீர்க்கும் பொருட்டாக அடிக்கடி உலகத்திற்பல ரூபங்களோடவதரிக்கின்றீர், மனிதர் முதலிய எவர்க்கும் யுகந்தோறும் அநந்தசம்பங்கட்கேற்ப ஆங்காங்க இஷ்டதெய்வமாக விளங்குகின்றீர் ஆதலால் இத்தன்மைகட் பொருந்தமைவாய்ந்த உமக்கு என்னை யிரக்ஷிப்பது ஓர் பெரும் காரியமல்ல, ஆதலால் என்னை ஆண்டருள வேண்டுமென்றார்.

அப்போது ஸ்ரீ யாபதியாகிய பகவான் அந்த மண்டூகரைப் பார்த்து ஹேமுனிவ! உன்னுடைய அருந்தவத்திற் கிரங்கியே உனக்கு எளிதிற் பிரத்தியக்ஷமாகி வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தோம். இன்னும் உனக்குவேண்டிய வரம் யாதேனுமுளதேல் தெரிவிப்பாயாக. அதன்படியே அனுக்கிரகிப்போமென்ற திருவாய் மலர்ந்தருள மண்டூகமுனியானவர் மிக்க சந்தோஷத்தையடைந்து அஞ்சலியஸ்தராய் சகலலோகரக்ஷகராகிய எமது பகவானே! சர்வபிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கப்பட்ட உம்முடைய சாயுஜ்யத்தை யடைய விரும்புகின்ற நான் தற்போது உம்மைத் தெரிசித்த பலனால் சகல நன்மைகளையும் அடைந்தவனாய் விட்டேன். ஆயினும் என்னை எப்போதும் உமது பாதத்தடியிலிருக்கும்படியாயும், எல்லாவிடத்திலும் எப்போதும் எந்த அவஸ்தைகளிலும் உம்மீதுள்ள பக்தியானது என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கும்படியாயும் அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றார்.

இப்படியுரைத்த அந்த மண்டூகரை விருஷபாத்திரி வாசியான ஸ்ரீ ஹரியானவர் பார்த்து மிக்க தயவோடு ஹே மண்டூகமுனிவ! இந்தவராக க்ஷேத்திரமானது மிகவும் உத்தமம் பொருந்தியதானபடியால் இந்த இடத்தில் நாம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி விருஷபாத்திரியில் அடையவேண்டிய பலனை இங்கு அடையும்படி செய்தோம். ஆனதால் இந்த இடத்தில் நாம் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்போம். நீயும் பூதங்களெல்லாம் நாசமாகிற வரையில் உன்னுடைய சிஷ்யவர்க்கத்தோடுகூட விருந்து நம்மைக்குறித்துத் தவமியற்றி வருவாயாக. அப்படிச்செய்துவந்தால் முடிவில் நம்முடைய சாயுஜ்யபதத்தை உன்னுடைய அபிப்பிராயப்படியே யடைவாய். இந்த இடத்தில் நம்மை வழிப்படுகிற மற்றெவர்க்கும் இதே பலன் ஐயமின்றிக்கிடைக்குமெனச் சொல்லிவிட்டு உடனே மறைந்தனர். அதுமுதற்கொண்டு மண்டூக முனியானவர் தம்முடைய சிஷ்யரோடிருந்து இன்னும் அந்த இடத்தில் தவமியற்றி வருகின்றார். இப்போது அந்த இடமானது மண்டூக பர்வதமென்று வழங்கப்படுகிறது. இந்த வராக க்ஷேத்திரமானது விருஷபாத்திரிக்குச் சமமான மேன்மையுடையது. ஹே முனிவர்களே! இந்த வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையை ஒருவித்த தாற் சொல்லமுடியாது. இந்த விருத்தாந்தத்தை மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடு கேட்ட மனிதர்கள் வெகுய அடைதற்கரிய உன்னத பலன்களைப் பெறுவார்கள். இவ்விதப் பிரசங்கிக்கச் செய்பவர்க்கும் மிக்க மேன்மையே யுண்டாகும் என்று நாரதர் வியாசருக்குச் சொன்னபடியே சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்கு வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்லிமுடித்தார்.

வராகபுராணத்தில் மண்டூகமுனி சாயுஜ்யத்தில்
ஒன்பதாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

முன் சொல்லியபடி ஸ்ரீ வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைக் கேட்ட சௌநகாதி மகாரிஷிகளெல்லாரும் மிகவும் மனமகிழ்ச்சியடைந்து சூதபௌராணிகரைநோக்கி ஹே முனிபுங்கவ! உமது பேரருளால் விருஷபாத்திரியின் மகிமையையும், பகவானது அநுட்டிறத்தையும், வராகக்ஷேத்திரத்தின் உன்னத தன்மையையுங்கேட்டு மிக்க மகிழ்வடைந்தோம். ஆச்சரியமாயும் சமானமற்றதாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், கேட்பவர்களுடைய பாபங்களை அப்பொழுதே போக்கக்கூடியதாயும் இருக்கின்ற இந்த விருஷபாத்திரியின் வைபவமானது மகாபுண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும், புராணங்களில் முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டதாயும், சர்வலோக ஹிதமானதாயும், எங்கும் பிரசித்திபெற்றதாயும், மனோகரமானதாயும், மனோபீஷ்டங்களைத் தரத்தக்கதாயும் கேட்கக்கேட்க ஆனந்தத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாயுமிருக்கிறது ஆனதால் இன்னும் இதைப்பற்றிய சரித்திரங்கள் இருக்குமானால் அவைகளையும் தயைகூர்ந்து உரைத்தருள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்.

அப்படிக்கேட்ட அந்தக் காலத்தில் சூதபௌராணிகர் மிகவும்மகிழ்ச்சி கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து சௌனகாதிரிஷிகளே! நீங்கள் ஸ்ரீவாசுதேவனிடத்தில் மகாபக்திபூண்டவர்களாகவும், விருஷபாத்திரியைப்பற்றிக் கேட்பதில் மேலும் விருப்புடையவர்களாயும் இருக்கிறபடியால் உங்களை முன்னிட்டு நாரதர் அகஸ்தியரிடத்திலிருந்து பக்தியோடு கேட்டு வியாசருக்குச்சொல்லி அவரிடமிருந்து நான்கேட்டதாகிய இந்தவிருஷபாத்திரியைப் பற்றிய இன்னுமிருக்கப்பட்ட சில கதைகளையுஞ் சொல்லுகிறேன், பக்தியோடு கேட்கக்கடவீர்களாக வென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே மஹாரிஷிகளே! கேளுங்கள் ஓர்காலத்தில் நாரதரானவர் பலரிஷிகளோடுஞ் சேர்ந்து பொதிகை மலையைச்சார்ந்து தவமியற்றிக் கொண்டு வருங்காலத்தில் அந்தப்புண்ணிய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர்வாசஞ் செய்வதைக்கேள்வியுற்று நாரதரானவர் அவரைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாவுடையாராய் மிகவும்விரைந்து சென்று அவரைக்கண்டு முறைப்படியே வணங்கினார். அவரும்பிரதி வந்தன

ங்கூறி பிரமரிஷிகளுட்சிறந்த நாரதரே? வருக! வருக!! உம்மோடு ச ம்பாஷித்து நெடுநாளாயிற்று. தாம திரிலோகசஞ்சாரியாயிற்றே. ஏதே னும விசேஷமிருந்தாற் சொலலுமெனறுரைகக நாரதா அவரைப பா ர்த்து முனிவர் பெருமானே! நான தஙகளுககுச சொலலவேண்டிய விசேஷம் ஒனறுமிலலே. தாங்கள் எனககுச சொலலவேண்டிய விஷ யமொன றிருக்கின்றது. அது குறிததே தமது திருமுன்னர் வா தேன். ஆதலின தயைசெய்யவேண்டுமென்றுகூற அகஸ்தியர் தாம் குறிபபிட்ட அந்த விஷயமென்ன தெரிவியும, நான கூறுகின்றேனெ ன்றுரைத்தார்.

அப்போது நாரதர் அவரைநோக்கி தவததிற சிறநத அகத்திய மாமுனி பெருமானே! நான இதற்குமுன விருஷபாததிரியெனற ஓர் புண்ணிய க்ஷேத்ததிரததின் மகிமையைக கேட்டிருககினறேன். ஆயி னும் இன்னும அதில எழுந்தருளியிருககினற பகவான் எவரெவருக் கு எதனெதன்பொருட்டுப பிரததியக்ஷமாகி எவவகைபபட்ட வரங் களைக் கொடுத்தாரென்பது முதலாக அது சமபநதமாயுள்ள பல சரி த்திரங்களையும் தங்கள் திருவாககினாலேயே மீண்டும கேட்க விரும்பு கின்றேன். இதுதான் எனது கோரிககையெனறுரைகக, அகஸ்தியர் பேரானந்தமெய்தி நாரதரே! அநத விருஷபாததிரி நாதரது மகிமை நம்போலியரால அளவிடற் கரியது. ஆயினும நீர் அதிக பகதி சிரத் தையோடு கேட்கினறபடியால யான் எனககுத் தெரிநதமட்டுஞ் சொ ல்கின்றேன் கேட்டு ஆனநதியுமென்று சொலலததொடங்கினர்.

நாரதமகாமுனிவரே! நீர் விரும்பியவண்ணமே அந்தவிருஷபாத திரி நாதரது மகிமையை யெடுததுரைபபேன கேட்பீராக. பூாவத தில் சந்திரகுலததிலே யவதரிதத புரூரவஸ் என்ற ஓர அரசனிருந் தான். இவன் வேதாங்கங்களுடைய தததுவங்களை யுணர்ந்தவன் சமஸ்த சாஸ்திரங்களிலும் மகா சமர்த்தன். நீதிமாாககஙகளை முற்று முணர்ந்தவன். சர்வசாஸ்திரப பயிற்சியுள்ளவர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ் சிரேஷ்டம் வாய்ந்தவன். தேவேந்திரனுக்குச் சமானமாயும், மகா ஸ்ரீ மானுகியும் இருநதவன். அசுரர்களை ஜெயித்து முனிவருக்குப் பேரு தவி புரிந்தவன. சமுததிரஞ்சூழ்நத புவிமுழுவதிலும் அரசாண்டு வந்த பல மன்னரை ஜெயிதது ஏகசக்கராதிபதியானவன். இவன், சக்கிரவர்த்தியென்று பலருங் கொண்டாட ஏழு தீவுகளுக்கும் அர சனுய் உத்தரதிக்கிலுள்ள காசியென்னும் தலத்திலே வசித்து புவி

முழுமையும் ஓர் குடைநீழலி லாண்டு செங்கோல் நடாத்தி வந்தான். இவன இவ்வாறே நெடுங்காலம் அங்கு வாசஞ்செய்து பின்பு ஒரு காலத்தில் தக்ஷிண திசையை நாடிவந்து புண்ணிய பூமியாகிய ஓரிடத்திற சிப்பிகளைகொண்டு மணலூரென்னும ஓர் திவ்யபட்டினத்தை நிருமித்து அதில் வசித்து ஏக சக்கராதிபதியாய் அரசு செலுத்தி வநதான.

இவனுக்கு அதிக பராக்கிரமமுள்ள நான்கு புத்திரர்கள் அவதரித்திருநதார்கள். இவர்கள் சரியான பருவத்தை யடைந்த காலத்தில் புரூரவஸ் மோக்ஷத்தை யடைநதான். இவன் இவ்வாறு சென்றபின் அவன்புத்திரராகிய நால்வருக்குள மூத்தவனாகிய இந்திரத்யுமனனுக்கு மந்திரிமுதலியோர்கூடி இராச்சியபட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தார்கள். இவ்வாறு பட்டாபிஷேகத்தைக் கொண்ட அந்த இந்திரத்யுமனனென்பவன மிகவும் தர்மிஷ்டனாய் பாண்டியபூமிக்கு இராஜாவாயிருந்து அரசுசெலுத்திவந்தான். இவன் இவ்வாறு அரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில் நெடுங்காலமவனை புத்திரப்பேறின்மையால் வருந்தி பின்பு புத்திராபேக்ஷையால் புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்தான். அந்த யாகத்தின்பலனால அந்த இந்திரத்யுமனனுக்கு ஸ்ரீநாராயணரைப்போல ஸ்ரீமானாகிய ஓர்புத்ரனவதரித்தான். இந்தபுத்திரன் சகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவனும், சக்கரவர்த்திகளுக்குரிய குணம்படைத்தவனும், யுதத்திற சக்கரபாணிக்குச்சமான மானவனும், மலயாசலத்தைப்போன்ற திடதைரியமுள்ளவனும, மகாபலமுடையவனுமிருந்தான், இப்படியிருந்த இவனுடைய பிரதாபத்தைக்குறித்துத் தந்தை மகிழ்ந்து இவனாபினால் மலயபர்வதத்திற்குத்துவஜம் போனறு விளங்கப்போகின்றதுணர்ந்து அதற்குத்தக்கபடி இவனுக்கு மலயத்துவஜன் என்னுந்திருநாமத்தைச் சூட்டினான்.

இந்தமலயத்துவஜனென்பவன் எல்லாவிஷயத்திலும் மகாபிரசித்திபெற்றவனும, பிரசித்தமான குணசீலங்களை யுடையவனும், சகலவிஷயங்களிலும சமர்த்தனும், மகாசூரனும், ஆத்மகாரியங்களிற் றேர்ந்தவனும், சந்திரனைப்போல குளிர்ச்சியும், அழகும், பரோபகாரமுமுள்ளவனும், சகலஜனங்களுக்கும் விருப்புடையவனும், மிகவுஞ்சத்தியசந்தனுமாகியவனும், மகாமேதாவியாயும், பூரணபாண்டித்யமுள்ளவிதவானும், சமயத்தை யறிந்தவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனும, விஷ்ணுபக்தியினாலே வியாபிக்கப்பட்ட ஆத்மபுத்தியையுடையவனும, மாதுர்பிதுர்க்களை ஆதரவோடு சம்ரக்ஷிை

பண்ணுகிறவனையும், பிராமணபக்தியுள்ளவனையும், க்ஷத்திரியகருமங்களைத்தெரிந்தவனையும், மகாதநுமிஷ்டனையும், புண்ணியதீர்த்தஸ்நானங்களிற்பிரியமுள்ளவனையும், வைதிகாமங்களை சரிவரநடத்துகிறவனையும், விளங்குந்தன்மையை இவன்பிதாவாகிய இந்திரத்யும்னனறிந்து சகலஜனங்களுங் கொண்டாட இந்தமலயத்துவஜனுக்கு இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்தான்.

பின்பு அந்தஇந்திரத்யும்னனென்பவன் தனது புத்திரனாகிய மலயத்துவஜன் இராச்சியத்தை ஆண்டுவரும் ஒழுங்கைநோக்கி இவன் இந்த இராச்சியாதிகாரத்தை வகிப்பதற்குத் தகுதியானவனே யென்று நினைத்து அவன்நெறிவழுவாது அரசுசெலுத்துவானென்னுந் தைரியங்கொண்டு அவனை அங்கிருந்து அரசுசெலுத்தும்படி செய்துவிட்டு தான்மகாபுண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய விருஷபாசலத்திற்குப்போய் அங்கிருந்து மகா உக்கிரமான தபங்களைச் செய்து புருஷோத்தமரான சுந்தரராஜனை உபாசித்து அந்திமகாலத்தில் யோகாப்பியாசத்தினால், சரீரத்தை விட்டுவிட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரமபதத்தை யடைந்தான்.

பின்பு மலயத்துவஜராஜன் சகல பூமியையும் சந்திரனைப்போன்றிருந்து யாவரும் சிலாகிக்கும்படி பரிபாலித்துவந்தான். இவ்வாறு பரிபாலித்து வருங்காலத்தில், தினந்தோறும் கங்கையிற் சென்றுநியமப்படி ஸ்நானஞ்செய்து வந்தபின் பானகங்களிற் பிரவேசிக்கிறதென்று ஓர் உன்னத விரதம்பூண்டு அவ்விரதம் நாடோறுந் தவறாமல் விரதத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். இவ்வாறு நடத்திவருங் காலத்தில், ஒருநாள் வழக்கப்படியே கங்கையிற்போய் ஸ்நானமாகி நித்திய முதலியவைகளைச் செய்து திரும்பிவருங் காலத்தில் விருஷபர்வதத்தின் வழியாக வந்து அப்பர்வதத்தின் மேலேறி உச்சியிற் சென்றான். அப்படிச் செல்லுங்காலத்தில் அங்கே வாசமாயிருந்த விஷ்ணுபக்தர்கள் கூடிக் கோபங்கொண்டு அவனை மேலே செல்லவொட்டாமல் தடுத்துத் தள்ளிவிட்டார்கள். அப்படித் தள்ளினவர்கள் இன்னவரென்று மலயத்துவஜனுக்குத் தெரியாததினால் நினைத்து நாம் இவ்வளவு பராக்கிரமசாலியாயிருந்தும் யாரோ நம்மைப் பிடித்து தள்ளிவிட்டார்களேயென்று கோபங்கொண்டு தன்னைத் தடுத்தவரை இன்னவரென்றறியும்பொருட்டு நான்கு திக்குகளிலும் தேடினான். இஃதுணர்ந்த மலயத்துவஜனது வேலைக்காரர்களும் தேடித் திரிந்தார்கள். அப்பொழுதும், அவர் கண்களுக்கு ஒருவரும் தோற்றவில்லை.

அதன்மேற் பணியாளர் மலயத்துவஜனைப் பார்த்து எமதிறைவனே! தங்களைத் தள்ளினவனை யறியும்பொருட்டு நாங்கள் பலவிடங்களிலும் தேடியும் ஒருவனும் அகப்படவில்லை. இது ஏதோ மாயமாயிருக்கின்றதென் றுரைத்தார்கள். அதன்மேல் மலயத்துவஜன் தனது பரிவாரங்களை நோக்கி நம்மவர்களே நமக்கு இதுவரையிலும் இவ்வித அவமானம் நடந்ததேயில்லை. ஆனபடியால் எப்படியாவது நம்மைத் தடுத்தவனைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கலலாது நாம் இவ்விடத்தை விட்டுப்போவது சரியல்ல. நீங்கள் எப்படியாவது பிரயாசத்துடனே தேடிப்போய் நம்மைத் தடுத்தவனைக் கட்டாயம் பிடிக்கவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்துவிட்டு அவன் மிகுந்த விசனத்தோடும், சந்தேகத்தோடும் அன்றிரவு அங்கே யிருந்தான். அவன் பணியாட்களும் அவ்விராத்திரி முழுவதும் தேடித்திரிந்தார்கள்.

இவ்வாறு அவனிருந்தபடியிருக்கும்போது அரசன் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தில் ஸ்ரீ ஹரியானவர் கனவிற் பிரத்தியக்ஷமாகி ஹே மலயத்துவஜா! நீ முந்தசாபுண்ணிய பாவகத்திலே முற்காலத்தில் தகாதெனக் கிருந்தவா என்னுடைய சைனியத்தாமே ஆதலால் நீ அதற்காகத் துக்கப்படவேண்டாம், என்னைச் சேர்ந்தவர்களன்றி இந்தப் பூவுலகில் உன்னைத் தடுப்பவரெவரிருக்கின்றார். உன்னையாட்கொள்ளும்பொருட்டே நானே உன்னைத் தடுக்கச்செய்தேன் உனது தந்தை என்னை வழிபட்டு உன்னைப் புத்திரனை அடைந்தான். நீயும் உன் தந்தையைப் போலவே என்மீது அதிக பக்தியுடையவனாயிருக்கின்றாய். ஆதலால் உனக்கும் அநுக்கிரகப்பிராப்தி யேற்பட்டிருக்கின்றது. நான் இந்தப் பர்வதத்தில் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். ஆனபடியால் நீ என்னை இவ்விடத்திருந்தே வழிபட்டு இஷ்டசம்பத்தை யடைவாயாகவென்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

இவ்வாறு கண்ட மலயத்துவஜன் அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ஆகா மதிமோசம் போய்விட்டேன், எம்பெருமான் வாசஸ்தானமென் றறியாமல் இந்தப் புண்ணிய பருவதத்தின் மேலேறி அவமதித்தேன். எம்பெருமான் என்மீது இவ்வளவு கருணைகொண்டு தெரிசனந்தந்தது நான் செய்த பாக்கியமே இனி எப்பொழுது சுந்தரராஜனுடைய திருக்கோலத்தைக் காண்பேன். இனி அவருக்கே

தொண்டுபூண்டு அவனைக்குறித்தே தவமியற்றி அவனால் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதனையன்றி வேறொன்றையும் நாடேனென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு உடனே இராச்சியபரிபாலனத்தை மந்திரிகளைக்கொண்டு நடத்தும்படி செய்துவிட்டு தான் அந்த விருஷபாத்திரியிலேயே தவமேற்கொண்டு ஆச்சரியமான ஏகாக்ரதையுடையவனும், அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகனுமாகிய அச்சுதனைக் குறித்துத் தவமியற்றி வரத்தலைப்பட்டான்.

அவ்வாறியற்றத்தொடங்கி சில நாட்களளவாகக் கந்தமூலபலாதிகளை உண்டும், வாயுபக்ஷணஞ்செய்தும், ஸ்ரீவாசுதேவனை மனதிற் றியானித்துக்கொண்டு இரவுபகல் நித்திரை செய்யாது நிராகாரனுமாய்க் கொஞ்சக்காலமிருந்து வந்தான். பிறகு நெடுங்காலம் அச்சுதானந்த கோவிந்தாவென்ற திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு கருடாரூடரா யிருக்கின்ற அர்த்த அரியை மனக்காட்சியால், மனதிலிருத்தி அவருக்கு அர்க்கியபாத்தியம் ஆசமனீயமென்ற உபசாரங்களைச் செய்து ஸ்தோத்திரித்துக்கொண்டு வழிபட்டு வந்தான்.

இவ்வாறு செய்துவருங்காலத்தில் பக்தஜனநேசராகிய சுந்தரராஜப்பெருமாள் மலயத்துவஜனுக்கு அந்தரத்தில் பக்ஷிராஜக் கருடாரூடராயும், சங்குசக்கரதாரியாயும், மகாலக்ஷ்மி விளங்கும் மார்பினையுடையவராயும், தாமரைப்புஷ்பங்களையொத்த கண்களையுடையவராயும், சர்வாபரணங்களோடு கூடியவராயும், சர்வபிராணிகட்கும் மனோகரராயும், பீதாம்பரதாரியாயும், மாலைகளை அணிந்தவராயும், நீலமேகஸ்யாமள ரூபராயும், பூதகணங்களாற் சூழப்பட்டவராயும், நேரிற் பிரசன்னமாகித் தம்முடைய திருவாக்கினாலே அவனைப் பார்த்து ஹே குழந்தாய், ஹே கல்யாணா, உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. உன்னுடைய மகாபரிசுத்தமாகிய தவத்திற்கிரங்கியே இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாயினேம். நீ நன்றாயுற்றுநோக்கி எனைத் தரிசிப்பாயாக. உன்மீது எனக்கு எல்லை அன்புண்டாயிருக்கின்றது. உனக்குவேண்டிய அனுக்கிரகங்களைச் செய்வேனென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அவ்வாறு அருள்சுரந்து பிரத்தியக்ஷமாகி கிருபைமொழிகளைக் கூறிய தேவதேவராகிய அச்சுதனை மலயத்துவஜன் பார்த்து அடங்காப் பெருவகையையும் ஆச்சரியத்தையுமடைந்து தேகபரவசமாகிப் புளகாங்கிதங்கொண்டு மகிழ்ச்சிபொருந்திய வார்த்தைகளோடு சாஷ்

டாங்கமாக நமஸ்கா[illegible] ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பின்பெரு
நதுநின்று[illegible] திகேபாடுமோகச் ஹே ஜகந்நாதா! நீர்
[illegible] அடிகளின்றவ
ராய், [illegible] அ[illegible] மிருக்கின்றீர். ஆ
கையால் [illegible] பொறுத்துக்கொள்ளவே
ணும். [illegible] அறிந்துசொல்லுகற்
கிறவ[illegible] யுடையவராயும், சகலத்திற்குங் கார
ண[illegible] மை இதைச்சிறியேனெவ்
வாறு[illegible] டையசெயலை எவரறியவல்
லார் [illegible] தியையும் அசுரர்களையும்
ஜெயி[illegible] சம்ஹரிக்கப்பட்டதேவ
சேனை[illegible] நின்றும் அடியே
னைக்[illegible] மைக்குவிர்க்கா
[illegible] நெரிசி
[illegible] அஸ்வ
மேதயாக[illegible] பிழைகை
ளினால் [illegible] அடைந்தவனோ
[illegible] டைய நெரிச
[illegible] பதனை
[illegible] பெற
[illegible] இராக்ஷிதக்கு
[illegible] இந்தஜன்மத்தில் செய்த
[illegible] தாதிபக்ஷித்தத்து
மெதக[illegible]. ஹே கேசவா! எ
ன[illegible] என்னுடைய தந்தையும்
நீர், தா[illegible] நீர், [illegible] நீர், ஆகையால் என
னைப்படியே [illegible] மென்றிரந்தார்.

அந்தசமையத்தில் ஸ்ரீபகவான் [illegible] வஜன அருளோடு
[illegible] நிலைமைகாக்கச் ஹே மலயத்து
வஜா [illegible] முடைய வர்களாய என்னை
உபாசித்து என்னுடைய [illegible] அனுக்கிரகத்தினாலேயே இந்தமண்டல
த்தையாண்டுவந்து முடிவில் என்னுடைய பதத்தையடைந்தார்கள்.
அதுபோல நீயும் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே இராசியத்தை
யடைந்தவனாயிருக்கின்றாய். நீ அ[illegible] வந்தவிரதத்தினாலும்

நமக்கு அதிக திருப்தியேற்பட்டிருக்கின்றது ஆதலால், உன்னுடைய மனோபீஷ்டப்படியே சகலவரங்களையும் சித்தியாய்க்கொடுக்க விரு க்கின்றோம். நீ உனக்கிஷ்டமான வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக்கடவா யென்றுரைத்தனர்,

இவ்வாறு சொன்னபகவானுடைய அமிர்தமயமான வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே மலயத்துவஜன் பெருங்கிருபையுடைய தேவராகி ய ஸ்ரீ வாசுதேவரைப்பார்த்து என்னாலும் ஸ்வாமி மெய்யிலே ஸர்வஞ்ஞனான பகவானே? உன்னுடைய பூரணதெரிசனத்தை யடைந்ததே எனக்குப் போதுமான வரமாயிருக்கின்றது ஆயினும் இன்னுமொரு வரத்தை விரும்புகின்றேன். அதாவது நீ இப்போதிருக்கிற ஸ்வரூபத்தோற்றத் தை இந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் தெரிசிக்கும்படி தங்கியிருக்க வேண்டுமென்பதாகச் சித்தர்களும் ஸ்ரீராஜரிஷிகளும் இச்சித்துக்கொ ண்டிருக்கிறார்கள். கேவல ஞானசம்பன்னரான மனிதர்க்கு உன் தெரிசனை கிடைப்பது மிகவும் அரிதாகும் ஆகையால் சகலரும் உன் னுடைய அலங்காரவடிவத்தை எப்பொழுதும் தெரிசிக்கும் பாக்கிய த்தை யடையும்படியாக இந்த விருஷபாத்திரியிலேயே நீ ஸ்ரீதேவி பூதேவிசகிதமாய சமஸ்த சேனாதிபதிகளுடன் என்னுடைய பூசையைக் கிரஹித்துக்கொண்டு இருக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். இந்தக வேண்டும். எனக்கு வரமருள வேண்டிய திருவுள்ளமிருந்தால் இந்த ஒரு வரத்தைமட்டும் அருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்,

அந்த வார்த்தைகளை அடியார்க்கெளியனான பகவான் கேட்டு பேரானந்தங்கொண்டு மிக்க அன்போடு மலயத்துவஜனை நோக்கி என்தன்பனே! நீ சொன்னபடியே இந்த பர்வதத்தில் யானிருந்தும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனிமேலும் வசித்துக்கொண்டிருப் பேன் முன் ஒருகாலத்தில் காசியபனென்பவன் என்னைக்குறித்து அருந்தவ ஞ்செய்யும்போது அத்தவத்திற்கிரங்கி நான் பிரத்தியக்ஷமானவுடன் அவன் என்னை நோக்கி ஹே பகவானே! நீர் ஸ்ரீதேவி பூதேவியோடு கூடினவராயும், சகல பரிவார தேவதைகளோடும் இந்த விருஷபாத் திரியில் எழுந்தருளவேண்டும். அப்படி யெழுந்தருளிய உம்மை மகா பக்திமான்களாயும் மிகப்புராதனராயு மிருக்கிறமுனிவர்களும், மார்க் கண்டேயாதிரிஷிகளும், மற்றஇராஜரிஷிகளும், தர்மிஷ்டர்களான வைஷ்ணவர்களும், சூத்திரர்களும் தெரிசிக்கவேண்டும். நீர் அவர்களு க்கிஷ்டமாகிய வரங்களைக்கொடுத்தாதரிக்க வேண்டும், அவர்களால் எப்பொழுதுஞ் செய்கின்ற பூஜையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,

இதுதான் எனககுத தரவேண்டிய வரமெனறுகேட்டுக கொண்டகாலததில நான அவனுககு வேண்டிய வரஙகளைககொடுததோடு அவனிடததில பிறபட்டகாலததில இராஜசிரேஷ்டனும, மலயததுவஜனெனனும பெயர நாட்டியவனும, சநதிரவமிசததுககு அலஙகாரபூதனும, என்னுடைய பாதாரவிநதததில மிகுநதபகதியுளளவனும குணனும, சுததனும, சாமாததியனும, பிரதாபபராககிரமனும, என்னிடததில சுபலக்ஷணமான அஙகஙகளையும என்னுடைய பிரயோசனு கூலமாக உபயோகப்படுததினவனும, சாஸதிரஙகளையும அடக்கினவனும, அப்படிககொததவன இஙகுவநது எம்மைத்தெரிசிப்பான அப்பொழுது அவனிடததில தவததின பொருட்டாய நாம மிகக அனபுள்ளவனாகி வேண்டியவரஙகளைக கொடுப்போம, அப்போது நீகேட்ட இநதவரஙகளையும அவன கேட்பான, அவனபொருட்டாக நாம அனுககிரகஞசெய்வோமெனறு, உனனுடைய விஷயஙகளையும; நீ கேட்கினறதும நமககு இசைநதிருப்பதுமாகிய இநதவரஙகளைப்பற்றியும, முனனமேயே சொலலியிருப்ப இவ்விடததிலேயே இரகசியமாய வசிததுக்கொண்டிருநதோம, இப்பொழுது நாம அநத தருமதேவனுடைய சொலலிறகாகவாவது வநதுவிட்டபடியால நீ இஙகுவநது தவமுஞ்செய்யவும நாமப்பரிசனாகநதரவுமநேர்நதது, ஆதலால பலைய நவசேனனிவிருப்பப்படியே எல்லாவரஙகளையும கொடுத்தோம, நீ எப்பொழுதும என்னைத தெரிசிததுககொண்டிரு, நாபரகஙகையினுடைய கரையிலிருநது பிறந்த பிரஜையினுடைய மராததினுடைய சுததமான நீர் பிரவேசததில, அதாவது, இநதசசைலததடததில எனககு வசிககததகக பரிபூரணமான பரிசுத்தப்படிருககினறது. அநத இடததில தேவேநதிரனாலும விசுவகாமமாவினாலேயே நிருமிககபபட்டதாயிருககின்ற விமானததில இருககின்ற ஸ்ரீகலயாணதேவர்களும, புனீஸ்வரரும, காதநம்பிரானுமே சேவிககுமபடியாக உனனுடைய சநதோஷததிததமாய எப்பொழுதும வசிததுககொண்டிருப்போம, உன்மனோபீஷ்டப்படியே எவாககுந்தெரிசனைதருவோம, ஆதலால நீ அஸ்வயுஜி மாசததில எமககு பிரமோறசவததைச்செய்யவேண்டும, இதன்பொருட்டாகத தேவாகளெல்லோரும இடைவிடாது நமமைவேண்டிக் கொணடிருககின்றாரகள, ஆகலால இதை நிறைவேறறுவதோடு இனனும நமககாகவேண்டிய சகலகாரியஙகளையும நீயேநடததிககொண்டு வரவேண்டும, நமது ஆலயததைமிகவும விஸ்தீரணமானதாகவும், சகலமண்டபஙகளோடு கூடினதாகவும், மிகவுன்னதமானதாகவும், ஆகா

யத்தை அளாவியகோபுரத்தோடு கூடினதாகவும் செய்யவேண்டும், இன்னும் நமக்குச் செய்யவேண்டியபடி உத்ஸவாதி சகல சிறப்புக ளையும் உன்னுடைய [illegible] நியமிக்கவேண்டும் [illegible] ண்டு. [illegible] கிரகமுதலியவைகளை [illegible] ங்களாலும் அமைத்து [illegible] வங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். [illegible] பலவாறுசெ ய்து நிறைவேற்றினேன். [illegible] இந்தப்பர்வ தத்திலேயே [illegible] கொண் டிரு, என்று [illegible], நீ [illegible], புண்ணியத்தைத் [illegible] தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி, [illegible] தில் ஸ்நானம் செய்தால் [illegible] பலனை கிட் டும். இதில் பித்ருக்களை [illegible] ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்க ளோ அவர்கள் பூவுலகில் [illegible] பிதுர்க்களும் ஸந் தோஷத்தோடு வாழ்வார்கள்.

பௌர்ணமாஸ்யத்திலும், சந்திர சூரியகிரஹண காலத்திலும், புண் ணியநக்ஷத்திரங்களிலும், இதில் ஸ்நானஞ்செய்தால் அப்படிச்செய்த வர்கள் இந்திரபதவியையடைந்து [illegible] சுகத்தை யடைவார்கள். இந்தத் தீர்த்தஸ்நானம், ஜபம், [illegible], ஹோம ம், தானமுதலியவைகளைச் செய்பவர்களுக்கு எண்ணிலாத செல்வங் களைக்கொடுக்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். நான் இந்த வி ஷபர்வதத்தில் [illegible] யிருப்போ ம். கருணைத்திருக்கோலத்தோடே [illegible] இங்கு வந்து தெரிசித்தால் [illegible] ம்புத்திரபாக்கியத்தையடைவார்கள். [illegible] இன் பத்தையுடையவராவார். பாவத்தையுடைய [illegible] காமிஷ்டராவார்கள் நிஷ்காமமுக்தியை வேண்டுபவர்கள் [illegible] உத்கிருஷ்டமான கெதியை யடைவார்கள். ஆகையால் [illegible] இவ்விரண்டு காரியங்க ளையும் நிறைவேற்றி [illegible].

இந்தவார்த்தைகளை மலயத்துவஜன் கேட்டு தேகபூரித்துப் பகவானைப்பார்த்து எனக்குப்பேரருள்புரிந்த பேரிறையே! உன்னு டைய கிருபாகடாக்ஷத்தினாலே நானெல்லா நன்மைகளையும்பெற்றேன் எனதுபிதுர்க்களும் கிருதார்த்தரானார்கள். இனிமேல் இவ்வுலகத்தி

[illegible] தெரிந்த நம பாக்கியம் [illegible]

[illegible]

[illegible] பாவங்களைச்செய்து [illegible] கருமங்களையுடைய [illegible] முடிவில் [illegible] யடையப்போகின்றார்கள். நீயும் வெகு [illegible] லக்ஷணத்தை யடையப்போகின்றாய் ஆதலால் நாம [illegible] ணாத்தபடியே பக்தர் நடத்தவேண்டியவைகளை நடத்திவிட்டபி ன்னும் [illegible] உனது குமாரருக்கு மித்திரர்களிட மோடு பட்டாபிஷேகம் [illegible] செய்து மந்திரிமாரோடும், தவசிரேஷ்டரோடும், [illegible] இராசகாரி யங்களை சரியாய் நடக்கும்படி ஸ்தாபித்துவிட்டு அதன்மேல் எல்லாரிட த்திலும் [illegible] விடைபெற்று [illegible] பாதத்தி ற்கு [illegible] இந்த நூபுரகங்கையின் [illegible] த்தில் [illegible] ஓர் சிலாத லத்திலிருந்து [illegible] காட்டில் உள்ள கந்தமூலாதிபலங்களை ப புசித்து நம்மைக்காலந்தோறும் உபாசனைபண்ணி வானப்பிரஸ்தாச சிரமத்திலிருந்து ஆசையற்று நிர்மலனாய் நம்மிடத்தில் அபார பக்தியினாலும் ஞானத்தினாலும் சித்தத்தை வைத்து மனசினாலே நா ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு மிக்க தவமியற்றி நம்முடைய வரப்பி

ரசாதத்தினாலேமுடிவில் நம்முடைய வுலகத்திற்கு வந்துவிடக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தரத்தை யடைந்துவிட்டார்.

அதன்மேல் மலையத்துவஜன் பெருத்தஉவகையோடு சக்கரபாணியாகிய ஸ்ரீஹரிக்கு பன்முறைநமஸ்காரம்பண்ணி அவராகஞாபித்தவண்ணமே அவ்விடத்திருந்து பல நைவேத்யாங்க பொருள்களைக்கொண்டு பகவானெழுந்தருளியிருக்கும ஆலயத்தை மிகவிஸ்தீரணமாக்கி சகல லக்ஷணங்களும் அமையும்படியாக கட்டிமுடித்து எம்பெருமானுக்குச் சகலவுற்சவங்களையும் முறைப்படியேசெய்துவிட்டு தன்னகர்க்குச்சென்று மைந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பழையபடியும் விருஷபாத்திரிக்குச்சென்று அங்கு வெகுநாள்தவஞ்செய்து முடிவில் பகவானது திருவடிநீழலையடைந்தான். அவன்செய்தபடியே சகலவுற்சவாதிகளும் இன்றும்நடந்தேறிவருகின்றன. அந்தமலையத்துவசனால் கட்டிமுடித்தஆலயமானது எக்காலத்தும் புதியதாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. எம்பெருமானுமெவர்க்கும்பிரசன்னராய் இன்றும்விளங்குகின்றனர்.

ஆதலால் ஹே பரமரிஷியே இந்தமகத்தான பகவானைத்தெரிசிப்பவரடையும்பலனுக்களவின்று. இந்தபுண்ணியகதையை எவனேனும் ஒருவன் கேட்டாலும், கேட்கும்படி செய்தாலும், சொன்னாலும், சொல்லும்படி செய்தாலும், அவன்சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் முத்திதலத்திற்கு உரியவனாவான். இதையேகாதசிகளிலும், பிரம்மசத்திரங்களிலும், இரண்டுசந்தியாகாலங்களிலும், விஷ்ணுவினது பக்தசனங்களுடைய சன்னிதானத்திலும் படிக்கவேண்டும். இதனைவிஷ்ணுபக்தர்களைக்கொண்டு சர்வகாலத்திலும் சந்திரசூரிய கிரகணகாலங்களிலும் பிரசங்கிக்கும்படி செய்யவேண்டும். இப்படிச்செய்வதால் எவ்வகைப்பாபங்களும் நீங்கி சகலபுண்ணியங்களும் கைகூடும் முனிபுங்கவரே! இந்த அத்தியாயத்தின் பெருமையை யிவ்வளவென அளவிட்டுச்சொல்லவென்றால்முடியாதென்று அகஸ்தியர் நாரதருக்குச்சொல்லிமுடித்தார். ஹே மகாரிஷிகளே! நானதன்படியே யுங்களுக்குவழுத்தினேனென்று சூதபுராணிகர் சொல்லிமுடித்தார்.

விருஷபாத்திரி மஹாத்மியத்தில்

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டபடி விருஷபாத்திரியில் மலையத்துவஜனால் நடந்த சிறப்புக்களையும் ஸ்ரீ சுந்தரராஜப் பெருமாளுடைய திருவிளையாடல்களையும் சௌனகாதிரிஷிகள் கேட்டவுடன் மிகவும் பேரானந்தமடைந்து மீண்டும் புராணங்களிற் சமர்த்தராயும், தத்துவங்களை யறிந்தவராயும், வியாஸசிஷ்யராயும், மிகவும் உதார குணத்தோடு கூடியவராயும், சர்வாத்மாக்களிடத்திலும் நேயமுடையவராயு மிருக்கப்பட்ட சூதமகாமுனிவரை நோக்கி பகவத் பக்தியோடு நமஸ்காரம்பண்ணி ஹே மஹாமுனி சிரேஷ்டரே! தங்கள் சமுகத்தினின்றும் விருஷபாத்திரியினுடைய எல்லா வைபவங்களையும், விசேஷமாகக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தோம். ஆயினும் இன்னும் அந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பவராகிய சுந்தரராஜமூர்த்தியினுடைய நூபுரகெங்கையினது விருத்தாந்தத்தையுங் கேட்க விரும்புகின்றோம். எங்களுக்கு அதைக் கேட்பதினால் அளவற்ற குதூஹலமேற்படுமென்று தோற்றுகிறது. ஸ்ரீ வாசுதேவரைச் சம்பந்தித்த பல சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டிருப்பினும் இது எவ்வளவு கேட்டாலும் ஆனந்தத்தையே விளைத்துக்கொண் டிருக்கக்கூடியதாகையால் அவருடைய புண்ணியசரித்திரங்களில் ஒன்றாகிய இதையும் கேட்கவேண்டுமென்னும் அளவற்ற அவா எங்களுக்குண்டாயிருக்கிறது. மேலும் உம்முடைய வார்த்தைகளாகிற அமிர்தசாரமானது செவிவழியாக உண்ணப்பட்டவர்களுடைய மனதை இழுத்து அதனிடத்திலேயே இருக்கச்செய்கிறதாய் விளங்குகின்றது. பவசாகரத்தில் மூழ்கிச் சுழலுகின்ற ஒருவனுக்கு உமது மங்களகரமான வார்த்தையாகிய தெப்பமானது கிடைக்கும்பக்ஷத்தில் உடனே அவன் அந்த பவசாகரத்தினின்று கரையேறி முத்தித் தலத்தையடைந்து மகிழ்வான், உம்முடைய அமிர்தம்போன்ற வார்த்தைகளாகிற பிரவாகமானது பலபுராணங்களாகிற பலகிளைநதிகளாகி ஆயிரத்திற்குமேற்பட்டவைகளாகப் பிரிந்துசென்று இடையறு அஜனங்களுடைய பாபமாகிய தாபங்களைப்போக்கிசம்சாரமாகிய அக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டஜீவர்களுக்கு, ஞானமாகிற குளிர்ச்சியைக்கொடுத்து வளர்த்துவருகின்றது.

ஆதலால்பகவத் பிராப்தியை இச்சித்தவர்களாகிய எங்களுக்கு மேற்கண்டவாறு சிறப்பையடைந்த உம்முடைய அந்தத்திருவாக்கினாலேயே அந்த நூபுரகெங்கையானது மஞ்சீரத்தினின்றும் எவ்வாறு, உண்டாயிற்றென்பதையும், சமஸ்தகல்யாணங்களையும் உண்டு

ண்ணுகிறதாயும், ஜனங்களுக்கு உபகாரத்தைச்செய்கிறதாயும் இருக்கின்ற அந்தகெங்கையானது எவருக்கு முத்தியைக்கொடுத்திருக்கின்றதென்பதையும், எவருக்குப்பிரத்தியக்ஷமான தென்பதையும் எவன் இதில்ஸ்நானஞ்செய்து மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றானென்பதையும், இன்னும் அது சம்மந்தமான சகலவிஷயங்களையும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச்சூதபுராணிகர் மிகவுஞ்சந்தோஷித்து பகவானுடைய திருப்பாதாம் புஜத்திற்கு நமஸ்காரம்பண்ணிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே மகரிஷிகளே! நீங்கள் நூபுரகெங்கையினது விருத்தாந்தத்தை விரும்பிக்கேட்டபடியால் உங்களமனோபீஷ்டப்படியே சொல்கின்றேன்கேளுங்கள், அசுரகுலத்திலே உற்பவித்த பிரகலாதனுக்குப்பிள்ளையும், விரோசனன் என்னும்பெயருடையவனுமான ஓர் அசுரனுக்குப்பூர்வததில் பலிச்சக்கரவர்த்தியென்று ஓர்புத்திரன் தோன்றியிருந்தான், அவன்மகாபலிஷ்டனும், மிகுந்த கொடையாளியாயும், சத்தியவிரதனும், ஜனங்களுக்குள்ளே விசேஷகாந்திமானும், இருந்துமுடிவில் பிரமனைநோக்கி பெருந்தவஞ்செய்து ஒப்பில்லாதவரங்களைபெற்றுக்கொண்டான், அந்தவரமகிமையாலும், தானவிசேஷத்தாலும், எல்லாத்தேவர்களும் தனக்குக்கீழாகும்படிசெய்து யுத்தசாமர்த்தியத்தால் சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து மூவுலகத்தையும்தானே அரசாண்டுவந்தான் அவனுடையயுத்தத்திற்காற்றாது இந்திராதிசமஸ்ததேவர்களும், திக்குப்பாலர்களும், புறமுதுகிட்டோடி மேருமலைச்சார்பிற்போய்ச்சார்ந்து பலிச்சக்கரவர்த்திக்குப் பயந்து பகலில் வெளிவராமல பலயுகங்கள்மட்டும் குகைகளிலேயே வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள், இப்படியேயிருந்து துன்பஞ்சகிக்கமாட்டாமல்முடிவில் எல்லாத் தேவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து ஓர்காலத்திற் பிரமாவினிடஞ்சென்று அவனைக்கண்டு நமஸ்கரித்து சகல வுலகங்களையும் படைத்த கருமசீலனே! நாங்கள் சத்துருக்களால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவர்களாய் விட்டோம். நீரே சர்வபிராணிகளுக்கும் கர்த்தராயும், பாலனம்பண்ணுகிறவராயுமிருக்கிறீர். அப்படியிருக்கச் சிலரை உயர்த்திச்சிலரைத்தாழ்த்துவது நியாயமாகுமா. தற்போது பலிச்சக்கரவர்த்தியால் நாங்கள் அடையுந் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. எங்கள் ஸ்தானங்களைவிட்டுப் பலயுகங்களாய்க் குகைகளில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றோம். அவன் உம்முடைய வரத்தினாலே மதோன்மத்தனாய் எங்கும் தடையில்லாது சஞ்சரித்து சகலரையும் போரில் வென்று புறங்

கண்டு எல்லாருடைய சம்பத்துக்களையும் எளிதிற் கைக்கொண்டு அவ னே அனுபவித்து வருகின்றான். அதாவது தேவர்களுடையவும், கொந்தர்வருடையவும், மனிதர்களுடையவுமாகிய சகலசம்பத்துக்களை [illegible] நாங்கள் அக்காரணத்தால் மிக்க [illegible] ஆதலால் நாங்கள் எங் களுடைய [illegible] ஸ்தானங்களிலிரு [illegible] கருணைபுரி [illegible] வேண்டுமென்று பிரார்த்[illegible]டார்கள்.

[illegible] சிம்ஹாஸனத்தில் [illegible]களுடைய ஸமஸ்தமான [illegible] ஸ்ரீமந் நாராயணரால் [illegible] இந்திரர்கள் எல் லாருடைமைகளையும் [illegible] சொல்லிவிட்டு தேவர்களுக்கு [illegible] அந்தரங்கபக்தி தாயும், ஜகத்தினுடைய [illegible] காரணர் ராயும், சிரேஷ்டராயுமிருக்கப்பட்ட [illegible] ஸ்தோத்திர ம் பண்ணினார், ஸ்ரீ பகவானும் [illegible] பக்தாளிடத் திற் பிரியமுள்ளவரும் ஆனபடியால் பிரமதேவர்ஸ்தோத்திரஞ்செய் த அந்தச்சமயத்திலேயே சகலதேவரும் பேரானந்தமடையும் படிப் ரத்தியக்ஷமாகிவிட்டார்.

அப்படி பிரத்தியக்ஷமாகி ஜநங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக் கிறவருமாகிய தேவதேவனை பிரமதேவர் பலதடவை நமஸ்கரித்து அந்தவாசுதேவனைப்பார்த்து ஹே பிரபோ! பலிசக்கரவர்த்தியினால் இந்திராதிதேவர்கள் தானப்பிரஷ்டர்களாகி தமது செல்வங்களை யெல் லாமிழந்து மிகவும் வறுமையுடன் துக்கத்தையடைந்து வருந்துகின் றார்கள், அவர்கள் மீண்டும் தங்களுடைய செல்வங்களைப் பெற்றுச்சுக மடையும்படி கிருபைபுரியவேண்டுமென்று மிகவுமிரந்துகேட்டுக் கொள்வதால் அவர்களுடைய மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுதற்கு தேவரீரையன்றி வேறொருவரால் முடியாதாகையால் அதன்படியே அவர்களுக்குக் கிருபைபுரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தனைசெய்தார்.

அவ்வாறு பிரமதேவர் சொன்னதை ஸ்ரீ பகவான்கேட்டு அவ ரைப்பார்த்து சிருஷ்டிகர்த்தனே! நான் முன்னமையே உன்மனதிலி ருப்பதைத்தெரிந்து தேவர்களுக்குக்கிருபைபுரியுமாறு விரும்பியிருக் கின்றேன், ஆதலாலின்னும் கொஞ்சக்காலத்தில் நான்காசிபப்பிர

ஜாபதிக்குத் திதியினுடைய கற்பத்தில் இந்திரனுக்குத் தம்பியாகப் பிற
ந்து பிர்மசாரியாகவும், பரிசுத்தனாகவும் இருந்துகொண்டு அந்தப் பலிச
சக்கரவர்த்தியினுடைய சம்பத்தையெல்லாம் வியாசகத்தினாலே வியா
பித்து அவனிடம் [illegible]
இந்திரன்முதலாகிய தேவர்களுக்கு [illegible] கொடு
ப்பேன், என்று சொல்லி [illegible]
டுத்தியனுப்பிவிட்டு ஸ்ரீமந் [illegible]

பின்கொஞ்சகாலத்திற்குப் [illegible] ஸ்ரீமந்நா
ராயணாதாம் [illegible]
சையினாலே [illegible] அதிதியினுடைய கெற்ப
த்தில பலசூரியர்கள் [illegible] அவ
வாறு உற்பத்தியான [illegible]
உபேந்திரனென்னும் [illegible] யடைந்து
மனசினாலேதாம் [illegible] கொண்
டு தவம்பற்றி [illegible] சக்கால
ம்பூமியில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்

இப்படியிருந்து வருகிறபோது [illegible] அந்த உபேந்திர
ரானவர்தாம் எண்ணிவந்த [illegible]
வந்ததெனக்கருதி [illegible]
அவனைக்கண்டு [illegible] மகாபிரசித்தி
பெற்றவனென்று கேள்விப்பட்டேன் [illegible]
ட்ட எனக்கு உன்னுடைய [illegible] பூமியில் மூ
ன்றடி அளவுபூமி [illegible] அப்படிக்கொ
டுப்பாயானால் [illegible]
து என்று பலவாறு அவனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகேட்டார், அவ்
வாறுகேட்கும்போது பலவான்களுக்குள் மிகச்சிரேஷ்டனான
பலிச்சக்கரவர்த்தி மிகவுமகிழ்ச்சிகொண்டு அவரைப்பார்த்து சுவாமி
களே! இந்த அற்பக்காரியத்தைத்தானோ என்னிடம்கேட்கவேண்டும்
தங்களைப்போன்ற தவசிரேஷ்டர்களுக்கு இந்தவுலகத்தையும் வே
ண்டுமானாலும் கொடுக்கச்சித்தமாயிருக்கின்றேன், ஆதலால் நீர்கேட்
டபடியே மூன்றடிபூமியை இதோகொடுக்கின்றேன் பிடியுமென்று
தாரை நீரையெடுத்து அந்த உபேந்திரராகிய வாமனபிர்மசாரியின
து கையில்வார்த்துப் பூமியைத்தானம் பண்ணினான், உடனே அந்த
வாமனரும் பலிச்சக்கரவர்த்தியினுடைய பூதானஜலத்தை கையிற்கிர

ஹித்தார், அவ்வாறுகிரஹித்தானபிற்பாடு வாமனரூபமாயிருந்த அந்
தபகவான் அண்டத்தையெல்லாம் ஒரேஅடியில் அடக்கத்தக்கஆச்ச
ரியமாகிய பெருத்ததேகத்தை யுடையவராகத்தோன்றி அந்தப்பலி
ச்சக்ரவர்த்தியானவன் மிகவும்நடுக்கங் கொள்ளும்படியாக அவனால்
ஆளப்பட்ட மூவுலகங்களையும் தமக்கு அவன்தானஞ்செய்தபடியே
மூன்றடியளந்து எடுத்துக்கொள்வாரைப்போன்று இரண்டேயடியளந்து
விட்டார், பின்பு அந்தப் பலிச்சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து ஹேதர்மாத்
துமாவே நீ தர்மிஷ்டர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ்சிரேஷ்டம்பொருந்தியவ
ன் அப்பேர்ப்பட்ட உன்னால்உன்னுடைய ஆஞ்ஞையில் எனக்குமூன்
றடிமண்கொடுக்கப்பட்டது, அதன்படியே, நான் அளக்கத்துணிந்து
இரண்டடிமட்டும் அளந்துகொண்டேன், இன்னும் ஒருஅடி அளப்ப
தற்கு இடத்தைக்காண்கிலேன், ஆதலால் நீசொன்னவாக்குத்தவறாம
ல் குறைவுபடுகிற ஒருஅடி அளவையுங்கொடுத்துவிடவேண்டும், இல்
லாவிடில் சத்தியந்தவறினவனாகின்றாய், ஆனபடியால் இன்னும் ஒரு
அடிக்கு என்னசொல்லுகின்றாயென்றார்.

இந்தச்சம்பவத்தைக் கண்டவுடன் பலிச்சக்கரவர்த்தியானவன்
மிகவும்பிரமித்து சொன்னவாக்கியத்தைத்தவறி நடக்கமுடியாமலும்
வேறுமார்க்கம் ஒன்றுந்தோற்றாமலும் பகவானைப்பார்த்து சுவாமி!
இனிமேல்தங்களுடைய ஒரு அடி அளவுக்குப்போதுமான இடம்
என்னிடத்தில் ஒன்றும் இருப்பதாகத்தெரியவில்லை, என்னைத்தவிர
இங்குவேறொன்றுமில்லை இதோ என்சிரமிருக்கின்றது, இதிற்றான்
அந்த ஒரு அடியையும் அளந்து கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும்
பக்தியோடு சிரசைக்காட்டினான், அதைக்கண்டுவிபுவான ஸ்ரீமந்நாரா
யணர் மிக்க சந்தோஷத்தோடு புன்சிரிப்புக்கொண்டு அவன்சொன்ன
படியே தம்முடைய ஒருஅடியைச் சிரமீதுவைத்து அளப்பார்போ
ன்று அவனை அப்படியே பாதாளத்தில் அழுத்திவிட்டார் அந்தப்படி
பலிச்சக்கரவர்த்தியை அழுத்தியகாலத்தில் பிர்மாவினாலே பிர்மலோ
கமட்டும் வளர்ந்திருந்த ஸ்ரீபகவானுடையபாதம் பூஜையின்பொருட்
டாக பரிசுத்தஜலத்தால் சுத்திசெய்யப்பட்டது. அப்படிசுத்திசெய்வ
தற்காக விட்டஜலமானது பூமியில்விழுந்து சித்தர் கெந்தருவர்களா
லே கொண்டாடப்பெற்ற கெங்கையாகிப்பிரகாசித்தது. அந்தக்கெங்
கையானது இன்னும் ஆகாயத்தில் அம்ஸபக்ஷம்போலபிரகாசித்துக்
கொண்டு அதன்தொடர்ச்சி பூமியிலும் வழிந்தோடி வருகின்றது.

மேற்சொன்னபடி பிர்மாவினால் கழுவப்பட்டபோது பகவானு
டைய பாதச்சிலம்புகளிற்றங்கிய மீதி ஜலமானது அவர்சுவர்க்கமத்தி
யபாதாளமென்னும் மூன்றிடங்களிலும் அடிவைத்தளக்கும்போது
அங்கங்கே ஒவ்வொரு அருவிகளாக உண்டாகிமூன்றருவிகளாக ஓடி

ன, அதில்பாதாளத்தை மகாபலியின் சிரசில்வைத்தளக்கப் புகுங்காலத்திலுண்டான அருவியானது இந்தவிருஷபாத்திரியின் உச்சியில்விழுந்து கீழிறங்கிப்போடியது அதுதான் இங்கேஓடுகிற நூபுறகெங்கை இந்தநூபுரகெங்கையின் பெருமை ஒருவிதத்தாலும் அளவிட்டுச்சொல்ல முடியாது, இந்தப்புண்ணிய தீர்த்தமானது, இன்னும்பல அருமைவாய்ந்த அருவிகளோடு கலக்கப்பட்டு மிகவும் பரிசுத்த சுந்தரமான ஜலத்தோடு கூடியதுவுஞ் சிரேஷ்டமான வயிரக்கற்களுக்கொப்பாகிய பிரகாசத்தோடு சிலஇடங்களில் அழகிய நீலோற்பல புஷ்பத்திற்குச் சமானமாகிய காந்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில் வைடூரியகற்களின் காந்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில்முக்தாபலமுள்ளதாகியும் சில விடங்களில்முத்துக்களைப்போன்ற பிரகாசமுள்ளதாகியும், அழகுள்ளதாயும், நிர்மலமானதாயும், மாதுர்யகுணமுள்ளதாயும், சித்தர், சாரணர், கெந்தருவர் இவர்களாலே சேவிக்கப்பட்டதாயும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது, இன்னும் இந்தநூபுரகங்கையாகிய தேவதீர்த்தமானது இப்பூமியில்எப்பொழுதும் உத்தியான வனங்களிலிருக்கின்ற மரங்களின்வேர்களை நனைப்பதினால் அவைகளை வளர்க்குந்தாயைப்போன்று விருத்திபண்ணுகிறதாயும், செண்பகம், அசோகம் புன்னாகம், மருதாணிமுதலிய திவ்ய மணமலர்களைப் புஷ்பிக்கின்ற பல தருக்களையுடைய அநேகசுந்தரமாகிய வனங்களை இருகரைமருங்கிலும் உடையதாயும், யூதிகைபுஷ்பம், ஜாதிபுஷ்பம், மல்லிகைபுஷ்பம் கருநெய்தல்புஷ்பம் ஆகிய பலஅளவிறந்தமலர்களின் வாசனையைப்பெற்றதாயும், வனசைலங்களில் மிகவும்பிரியத்தோடு வசிப்பவராகிய அந்தச்சுந்தரராஜருடைய நேத்திரம் போன்றதாயும், சமுத்திரராஜனுடைய கன்னியாயும், பக்தியோடு வாசுதேவருடையபாதத்தை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருப்பதால் புருஷனோடு கூடியபெண்போன்றதாயும், மூவுலகங்களையும் இரண்டடியாலளந்த பாதாம்புஜங்களையுடைய ஸ்ரீசுந்தரராஜப்பெருமானது நிர்மாலியங்களாகிய தாமரைப்புஷ்பங்களையுடையதாயும், சகலமுனிவர்களாலும், இஷ்டசித்தியையடையும் பொருட்டாகச் சேவிக்கப்பட்டதாயும், தேவசுரமனுஷியர்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்த மாத்திரத்தில் இஷ்டசித்தியைக்கொடுக்கக்கூடியதாயும் நிலைபெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றது.

மேலும் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து மரீசிமஹரிஷியைச்சேர்ந்த முக்கிய முனிவர்களும், நிர்மலமுடையவராய் விஷ்ணுசாயுச்சியத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் தர்மதேவன் சாயுச்சியத்தையும்

பிரமதேவர் விஷ்ணுவினது சமீபத்தையும், சுதபஸ் என்பவர் சாரூபத்தையும், இந்த ஸ்நான விசேஷத்தால் அடைந்திருக்கின்றார்கள். இந்த விருஷபாத்திரியில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற சுந்தரராஜனைத் தெரிசிப்பதினாலும் இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்வதினாலும் அடையும் பலனுக்களவேயில்லையாது என்றுரைத்தருளினார்.

இதைக்கேட்ட முனிவர்களெல்லோரும் விம்மிதத்தராகி அந்தச் சூதனைப்பார்த்து முனிசிரேஷ்டரே நூபுரகெங்கையினது சரித்திரத்தைக் கேட்கக்கேட்க மிகுந்த ஆனந்தமே விளைந்துகொண்டிருக்கின்றது ஆதலால் இன்னும் அந்த ஸ்நானபலனால் எவரெவர் உன்னதபதவி பெற்றார்களென்னும் விபரத்தையும் உரைத்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, அவர்களைப்பார்த்து சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினார்

ஹே முனிபுங்கவரே! நீங்கள் விரும்பிய அந்தச் சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். பூர்வத்தில் பரத்துவாசகுலத்தில் உற்பவித்த சுதபஸ் என்பவர் மோக்ஷ இச்சையுடையவராகி விருஷபாத்திரி பர்வதத்திற்குவந்து நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து வெகுகாலம்வரை தபசைச்செய்துகொண்டுவந்தார். இப்படிச் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண மந்திரங்களை ஜெபித்துக்கொண்டு இந்த கெங்கையில் முழுகிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் துருவாசப்பிரமுகாளான முனீஸ்வரரும் இன்னும் பல முனிவர்களும் இந்த சுதபஸ் என்பவரைப் பார்க்கும்பொருட்டாகவும் ஸ்நானத்தின் பொருட்டாகவும் வந்து நதிக்கரையிலிருந்து இவர் வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அவர்கள் நெடுநேரம்வரை காத்திருந்தும் சுதபஸ் மோக்ஷகாரியாய் வந்தவர்களைக் கருதாது நூபுரகெங்கையில் முழுகிக்கொண்டேயிருந்தார்.

அப்போது கரையிற் காத்திருந்த துருவாசப்பிரமுகாளான எல்லா முனிவரும் மிகக் கோபத்தை யடைந்து அவரைப்பார்த்து ஹே சுதபஸ்ஸே! உம்மைப்பார்க்கவும் நூபுரகெங்கையில் முழுகவும் வந்து காத்திருந்த எங்களைக் கொஞ்சமும் மதியாமல் நீர் உம்முடைய வேலையிலேயே மிகவும் விருப்பத்தோடு ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டிருந்தபடியால் நீர் மண்டூகமாகப் போகக்கடவதென்று அவர்களுள் துருவாசரென்பவர் சாபங்கொடுத்தார்.

அப்போது சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் நடுக்குற்று அந்த முனிசிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து தபோதனர்களே! நான் உங்களை மதிக்காமலிருக்கவில்லை. விதிப்பிரகாரம் சூக்தத்தினுடைய முடிவை பிரீதி

க்ஷித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அந்த இடத்தில் சற்று தாமதமாகி விட்டது இது என்மீது ஒரு பெருந்தவறாகாது. இதற்காக எனக்கு இவ்வித சாபத்தைக் கொடுக்கிறது தகாது. அப்படியே யென் மீது குறையிருந்தாலும் மன்னித்தருளவேண்டுமென்று கெஞ்சினார்.

அதைக்கண்டு துர்வாசப்பிரமுகரான முனிகளெல்லோரும் அந்த சுதபஸ் என்பவரைப் பார்த்து ப்ராம்ஹணஸ்ரேஷ்டரே! நீர் அருச்சனைவேளை [illegible] கோபத்தினால் அபராதப்பட்டு [illegible] கிடைக்கவிட்டீர். ஆயினும் நீர் சுந்தரராஜனுடைய அரண்மனை ப்ராகாரத்திலுள்ள, நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானம் [illegible] விசேஷமாக [illegible] பெருமானை, நீக்கிக்கொள்ளுவீர் [illegible] கொண்டு [illegible] அவர்கள் அந்த நூபுரகெங்கையில் [illegible] அந்த விருஷபாத்திரியிலே யே [illegible] சுதபஸ் என்பவரும் சாபத்தினை பெற்ற தவளைரூபத்தோடு [illegible] ங்களைசெய்து கொண்டிருந்தார்.

பின்பு அந்த துர்வாசப்பிரமுகரான முனிஸ்ரேஷ்டர்களும், சுந்தரராஜனென்னும் பெயருடைய அரசனும், விருஷபாத்திரியில் வாஸமாயிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீவாசுதேவனை பேற்சொன்னபடி [illegible] பண்ணி ப்ரளயகாலமவரையில் ஸ்தோத்திரித்து வழிபட்டு மோக்ஷத்தை அனுக்கிரகத்தால் வராகக்ஷேத்திரத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது மண்டூகரூபத்தைப்பெற்ற சுதபஸ் என்பவர் அவர்களை நோக்கி மகாமுனி ஸ்ரேஷ்டர்களே! எனக்கு எப்பொழுது இந்த ரூபம் நிவர்த்தியாகு மென்று வணங்கிக் கேட்டார். அதற்கவர்கள் சுதபஸ்ஸே! நாங்கள் வராகக்ஷேத்திரத்திற்குப்போய் அங்கு பண்ணிரண்டு வருஷகாலம் வசிக்கப்போகிறோம், அங்கே ஸ்ரீ வாசுதேவர் தமது சுயரூபத்தோடு பக்தர்களின் பொருட்டு எழுந்தருளுவார், இந்நூபுரகெங்கையும் அந்த விடத்தில் பஞ்சிரங்கியென்னும் பெயருடன் ஓடிவரும், இந்தவிருஷபாத்திரிக்கும் அந்தக்ஷேத்திரத்துக்கும் யாதொருவித்தியாசமுமில்லை இதுவே அது ஆதலால் நீர் எங்களுடன்வந்து அங்குதவஞ்செய்து அங்கெழுந்தருளும் சுந்தரராஜமூர்த்தியை வழிபடுவீரானால் உமக்கேற்பட்ட இந்தமண்டூகரூபம் நீங்கிமோக்ஷத்தையடைவீர் நீர் சாபவிமோசனம் பெற்றுக்கொள்ளப்போகுங்காரணத்தால் அந்தப்பர்வதம் மண்டூகபர்வதமென்றும், உமக்காகவரும் அந்தத்தீர்த்தம் மண்

நேரித்தமென்றும், எக்காலத்தும் பெயர்வழங்கப்போகின்றன, நீர் எங்களுடன்வந்து அந்தஇடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்குறித்துத்தவஞ்செய்து அந்தப்பகவானுடைய கிருபையைப்பெற்றுக்கொள்ளுமென்றுரைக்க அதன்படியே தபஸ்என்பவர் அவர்களுடன் சேர்ந்துபுறப்பட்டு எல்லோரும் வராகக்ஷேத்திரம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

அந்தப்போய்ச்சேர்ந்தவுடன் மறையமுனிவர்கள் ஓர்பக்கத்தில் தங்கியிருக்க தபஸ் என்பவரும் அந்தமுனிவர்கள் சொன்னவாறேயப்படி ஒரு நதியான இடத்திலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை நோக்கி அநேகவருஷம் தவஞ்செய்தார். இப்படிச்செய்து வருங்காலத்தில் கொடுமையான தவத்தைச் செய்தவரைக் கண்டபடியே விருஷபாத்திரிவாசியாகிய எம்பெருமான் சுந்தரராஜர் என்பவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகித்தெரிசனங்கொடுத்தார், நூபுரகங்கையும் அங்கு சகலலட்சணங்களோடும் பிரத்தியக்ஷமானது, அதன்மேல் தபஸ்என்பவர் அளவிலடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு புஷ்பவிருஷ்டி அனந்தானந்தபக்தியோடு ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதித்துக்கொண்டு அந்த நூபுரகெங்கையாகிய மஞ்சீரநதியில் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கு அவர்பொருட்டாக எழுந்தருளிய சுந்தரராஜர் திருக்கோலத்தைத் தினந்தோறும் தெரிசித்து அருந்தவங்களியற்றிப் பிற்பாடுவிலே தம்முடைய மண்டூகரூபமானதுமாறி எம்பெருமானுடைய திருவருளை அடைந்தார், அவர் அவ்விதம் மேலான தவத்தைப் [illegible] செய்தது, இந்த நூபுரகெங்கையின் ஸ்நானத்தினாலேயே, இதனால் இந்தப்புண்ணிய தீர்த்தத்தின் மகிமையால் அநேகம்பேர்கள் மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றார்கள், அப்போதப்படவர்களைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லச் சாத்தியப்படாது,

இந்த நூபுரகெங்கையிலே துவாதசியில் ஸ்நானம் பண்ணினால் மனிதர் சாக்ஷாத் நாராயணராவார்கள், பக்ஷிமிருகங்களும் அவைகளுக்குப் புண்ணியமேற்பட்டு [illegible] மோக்ஷமதானே அடையக்கூடும், சண்டாளருங்கூட முக்தராயும், நிர்மலராயும், புண்ணியர்களாயும், விலங்குவார்கள், இந்நதியில் ஒருமுறை ஸ்நானஞ்செய்வதினால் கோடிஜென்மங்களாகச் செய்த பாபங்களெல்லாம் நீங்கும். ஆனதால் இந்த தீர்த்தத்தை எவரும் உன்னதமாகக் கருதாமலிரார். மேலும் கார்த்திகைமாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்துவாதசியில் [illegible] இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் சர்வபாவங்களினின்றும் விடுபடுவதில் எள்ளளவும் சந்தேகமே கிடையாது. பௌர்ணமாதிதியில்ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் இஷ்டசித்தியையடை

வார்கள். இந்த நூபுரகெங்கையை தெரிசிப்பதினாலும், ஸ்மரிப்பதி னாலுமே தபசிகள் மோக்ஷத்தை யடைகின்றார்களென்றால் ஸ்நானஞ் செய்வதால் கிடைக்கும் பலனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஹே மஹரிஷிகளே! இந்தக் கெங்கையின் சார்பாகிய பூமியில் வசிக்கின்ற எவ்வகைப் பட்டவரும் மோக்ஷத்தை யடைவார்களென்றால் இதன் மகிமை எப்பேர்பட்டதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்வீர்களாக நான் தற்போது உங்களுக்கு ஸ்ரீ சுந்தரராஜருடைய வைபவங்களெல் லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். தவிரவும் நூபுரகங்கையில் ஸ்நான ம்பண்ணினவர்களுக்கும், பகவத் பக்தியுள்ளவர்களுக்கும, ஹரிவாசு தேவர் பிரத்தியக்ஷமானதைப்பற்றி அங்கங்கே சொல்லிவந்திருக்கின் றேன். அத்தோடு மகாபக்திமானாகிய மலயத்துவஜனுக்குப் பகவான் பிரத்தியக்ஷமானதையும் சொல்லியிருக்கின்றேன். இந்த விருஷபாத் திரியினது மகத்துவங்களும அங்கங்கே என்றால் நிர்சயித்துச் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இனிமேல் இந்த விருஷபாத்திரி வி ஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றுமசொல்லவேண்டிய பாக்கியிராதென்று நினை க்கிறேன். இந்தப புண்ணிய கதையை மனிதர் சிரார்த்த காலத்தில் படிப்பார்களேயானால அப்படிப் படிப்பவர்களுடைய பிதுர்க்கள் சுவ ர்க்கத்திலிருந்தாலும் விஷ்ணுலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தேவ ர்களால் பூஜிக்கப்படுவார்கள். ஒருவன் தினந்தோறும் பரிசுத்தமான மனதோடு இந்த மஹாத்மியத்தை சிரவணம் பண்ணிவைத்தாலும், படித்தாலும், அவன் வேதவேதாங்க சுவிக்ஞானபலத்தை அடைவ தில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகமில்லை நூபுரகெங்கையின் மகத்துவங்களை யெல்லாம் சொல்லிமுடித்தார்.

பிரமாண்டபுராணத்தில் விருஷபாத்திரி மஹாத்மியம் பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டவாறு நூபுரகங்கையின் மகத்துவத்தைச் சொல்லி முடித்த சூதமாமுனிவர் மேலும், சிலவற்றைச்சொல்ல நினைத்து சௌனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹேமஹரிஷிகளே உங்களுக்கு விரு ஷபாத்திரியின் மகத்துவங்களை யெல்லாஞ்சொல்லிமுடித்தேன், ஆயி னும்இன்னும் எல்லாப்பொருள்களையும் அதிபரிசுத்தம்பண்ணுகிற தாயும், பரமஆச்சரியகரமாயும இருக்கப்பட்ட சந்திரனது வம்சத்தி ல் தோன்றிய சிலஅரசர்களால் இந்தக்ஷேத்திரசம்பந்தமாய் நடந்தசரித்திரங்களையுஞ் சொல்லிவிடுகின்றேன் அதையுங்கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹேறிஷிகளே! உங்களுக்கு எல்லாச்சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லியிருந்தாலும், இந்தச்சரித்திரம் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாகையால் இதையுஞ்சொல்கிறேன் கேளுங்கள், பூர்வத்தில் சந்திரகுலத்தில் அவதரித்தபுரூரவஸ்ஸினுடையபிள்ளைபாயும், ஸ்ரீமானும், மஹாபலிஷ்டனும், இந்திரத்துய்மன்னென்னும், ஓர்அரசனிருந்தான் இவனுக் கு பிள்ளையாகத் தோன்றியமலயத்துவஜனென்னும் அரசன்மேருகிரிக்குத் தெற்கேயுள்ள இராஜாக்களையெல்லாம் ஜெயித்து மேருபர்வதத்திலும் தன்னுடைய திருநாமஅடையாளத்தையெழுதி மகாஜெயசீலனாய் மதுரைமாநகரத்தில் தனதுபுரோகிதரான அகஸ்தியமுனிவரோடும், பிரசித்தமான மந்திரிகளோடும் இப்பூவுலகத்தை யரசாட்சிசெய்து ஆயிரம்வருஷம்வரை அந்நகரத்தில் வசித்துவந்தான், அப்படியிருக்கும்போது ஒருகாலத்தில் மலயத்துவஜன் அகஸ்த்தியரைப்பார்த்து ஹேமுனிசிரேஷ்டரே! நினைத்தவிடங்களுக்கெல்லாம் கொண்டு செல்லத்தக்க ஓர்விமானத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அவ்வாறே அகஸ்தியர் ஓர் விமானத்தை அவனுக்குத்தருவித்துக்கொடுத்தார், மலயத்துவஜன் அந்த விமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அதில்தினந்தோறும் ஏறிச்சென்று கெங்காசங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து கயையிலிருக்கிற கதாதரனென்மாதவனைபூஜித்து வரவேண்டுமென்னும் விரதங்கொண்டு அதன்படியே நாள்தோறும் வேதபாராயணரான முனிகளோடும் பகவத்பக்தரானமுனிகளோடும் பகவத்பக்தரானபிராமணரோடும், அந்தவிமானத்திலேறிச்சென்று கங்கையில்ஸ்நானஞ்செய்து கயையிலிருக்கும் அந்தமாதவனைப் பூஜித்துவந்து கொண்டிருந்தான்,

இப்படிவழக்கமாகச்செய்து வருங்காலத்தில் ஓர்நாள் அந்தமாதவரைப்பூஜிக்கும்பொருட்டு மேற்கண்டவிமானத்திலேறிக் கயைக்குச் சென்றான், அப்படிச்செல்லுங்காலத்தில் இவன்ஏறியிருந்த விமானத்தினுடைய நிழலானது விருஷபாத்திரிகூடத்தில் விழுந்தது, அப்படி விழுந்தமாத்திரத்தில் விஷ்ணுபாரிஷதாள் கோபங்கொண்டு அந்தவிமானத்தை அங்குமிங்குஞ்செல்லவொட்டாமல் நிறுத்தி மலயத்துவஜனைக்கீழே தள்ளிவிட்டார்கள், அப்போது மலயத்துவஜன்திகைத்து நின்றுதள்ளினவர் இன்னவரென்று தெரியாமல் திகைக்குங்காலத்தில் விருஷபாத்திரி நாதரானவர் அவன்முன்புபிரசன்னராகி அரசனே! உன்னைத்தடுத்தவர் இன்னவரென்று தெரியாமல் திகைக்கின்றாய் அவர்கள் நம்முடைய பக்தாளே? உன்னுடையவிமானத்தின்நிழலானம்

வாசமாயிருக்கிற இந்தக்கிரியின் மீதுபடக்கூடாதென்றே தடுத்தார்கள், ஆனதால் நீ சஞ்சலப்படவேண்டாம், நீகங்காஸ்நானத்திற்காக இனிமேல்போகவேண்டியதில்லை, என்னுடைய பாதசம்பந்தத்தினாலும் உண்டானதாகிய இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்யக்கடவாய், பூலோகத்தில் இதற்குமிஞ்சின தீர்த்தம் வேறொன்றுமில்லை, மங்களகரமாயும், சமானமற்றதாயுமிருக்கப்பட்ட இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்தால் கோடிஜென்மங்களாகச் செய்த பாவங்களெல்லாம் நீங்கும், பரிசுத்தஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிராணிகளாத்மகாபிரம்ம சொரூபத்தை மகாப்ரளிகத்ததெரிவிக்கும் நிமித்தம் [illegible] திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில காலடியால் மூவுலகங்களையும் அளந்தபோது என்னுடைய சரணாரவிந்தத்தைப் பிரமன்கழுவிய ஜலந்தான் உண்டாகி பூமியில் வழிந்தகெங்கையான அ ஆகாயத்தில் திரிபதகையென்று சொல்லப்பட்டபெயருடன் நிலவுகின்றது, பூமியில் அதைகெங்கையென்று கொண்டாடுகின்றார்கள், அந்தகெங்கையானது [illegible] பாவங்களையும் போக்கடிக்கப்பட்டதனால், இந்த நூபுரகெங்கையே! பிரமனைக்[illegible] விய அக்காலத்தில் [illegible] பாதச[illegible] உண்டானது [illegible] கும் மோக்ஷத்தை [illegible] ல் உனக்குகெங்காஸ்நான [illegible] ன் கிடைக்கும் [illegible] காகக் கவலைகொண்டு [illegible] தாதிருக்கவேண்டும் [illegible] இந்தவிடத்திலேயே நம்மை [illegible] செய்வாயானால் நீ பரிசுத்த [illegible] மோக்ஷ [illegible] ட்டையடைவாய், முன்னே நமக்குத்தகுந்தவிடம் [illegible] ய காந்திக்கும் [illegible] விமானம் [illegible] இந்தவிமானத்தில் [illegible] ம் [illegible], அனேகயுகங்களிலும் இனிமேல் தோன்றும் சகல [illegible] றையடையப்போகின்றார்கள், நீ இன்றுமுதல் [illegible] ல் பக்தபக்தனாயிருந்து உன்னுடைய திரவியங்களைக்கொண்டு [illegible] யின்னுடைய தெருக்களையில் தருமமென்னும் [illegible] ண்டு நிர்மித்திருக்கும் விமானமாகிய நமது ஆலயத்தை வஸ்திரமயமாக்கி அலங்காரம் பொருந்தும் திருப்பணிகளை [illegible] களையும் நடத்திக்கொண்டு [illegible] தி

ப ... வருவாயானால் நீ சீக்கிரம் நமது பாதமூலமடை ... இவ்விதமாகத் தடுத்தாட்கொள்ளும் பொருட்டாகவே ... கொண்டு தடுத்தபடி செய்தோமென்று திருவா ... ளினார்.

... விருஷபாத்திரி தடத்தில் வசிப்பவரும், லாவண்ய ... ரும், ஸ்ரீ ... வசிப்பவரும், ரமணீயமா ... ரும், சிரேஷ்டருமான ஹரி ... பக்தஜனர் கேட்டு அடங்கா ... கொண்ட எம்பெருமானே ... உடனே தன்னகர்க்கு ... தன் குமாரன் சந்திர ... இராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டுவே ... வந்து அங்குடத்த வே ... முறைமையோடு ... வழிபட்டு முடிவில் மோக்ஷ ...

... நெடுங்காலம் அரசுபுரிந்து ... தான், அதன்மேல் ... பெயருள்ள ... தான், இவன் பிதாவை ... உலகத்தை ... பேறின்மையால் ... விருஷபாத்திரிக்குச்சென் ... தவம்புரிந்தான், இவ்வா ... இசித்து முறைதவறு ... அவனுக்குப்புத்திரபாக்கிய ... துக்கத்தைப் ... இருக்கப்பட்ட ஸ்ரீசுந்தரராஜ ... இராஜசிரேஷ்டனே! ... உன்னுடைய இஷ் ... என்று அருள்வாக்கினைக் ... ஹிமயபூர்வத்தத்திலிருந்து ... அநுகொழுந்தருளினார், அப்படியெழுந்தரு ... வாபாரத்து ஹேம சூலபாணி

யே! இங்கு என்னகாரண நிமித்தமாகவந்தீர், எங்கேசொல்
போகின்றீர் என்றுவினவ, அதற்குஉமாபதியானவர் ஹரியே!
மைத் தெரிசிப்பதற்காகவே வந்தேன், நானநினைதது வந்தபடி
உம்மைக்கண்களி கூரக்கண்டுகொண்டேன், ஆதலால்போய்வருகி
றேனென்று புறப்பட்டார், அப்படிப்புறப்பட்ட ஈசுரனைப்பார்த்
விருஷபாத்திரி நாதர்சந்தோஷத்தோடு ஹே கைலைவாசனே! இச
ப்ஜன்என்னும் பாண்டியன புத்திரனைக்குறித்து நெடுநாளாக அரு
வம்புரிகின்றான். ஆதலால அவனுக்குப்புத்திர பாக்கியத்தையரு
வேண்டுமென்று சொன்னார் அந்தச சமையத்தில் குபஜபாண்டியனு
பரமசிவக்கடவுளைப்பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கடவுளே! எம
குப்புத்திரபாக்கியத்தை யருளவேண்டுமென்றிரந்து நின்றான அ
கண்டகைலாபதி அவனைப்பார்த்து குப்ஜராஜனே நீ கவலைகொள்
வேண்டாம், உமாதேவியானவள் ஒருகாரண நிமித்தமாக உங்கள்கு
த்திற் பிறக்கவேண்டுமென்று பலவாறு நம்மிடத்தில அனுமதிகேட்
வந்தனள், நாம் அதன்படியே உனக்குப்புத்திரியாக அவதரிக்கும்பட
முன்னமேயே அவளுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கினறோம, அவள் க
ணமாக நாமும் உன்வீட்டில் வந்தடைவோம, ஹரியும உமையைப்பற்
நம்மிடஞ்சொல்லியிருக்காலும் உமாதேவியும் நாமும்பாண்டிநாட்
ல் அரசுசெலுத்தவேண்டுமென்றெண்ணியிருப்பதாலும், இதன்
ச்செய்யதவறோம், ஆதலால நீ சுகமே போய்வாவென்று சொல்
ஸ்ரீவாசுதேவரிடத்திலும விடைபெற்று தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார

குப்ஜபாண்டியனும பரமசிவக கடவுளைப்பலவாறு தொழு
ஸ்ரீசுந்தரராஜப்பெருமாளிடத்தில் விடைபெற்று தான் உடனழைத்
வந்திருந்தமனைவியோடும தன்னுடைய பட்டணம வந்துசேர்ந்தார
பின்பு பரமசிவக்கடவுளானவர் தாம் குப்ஜபாண்டியனுக்குச சொன்
படி பார்வதிதேவியைப்பார்த்து உமையே! நீ எண்ணியிருக்கிறபடி
குப்ஜபாண்டியனது தவத்தின காரணமாக நீபோய் அவனுக்கு, மூ
றுதனங்களையுடைய பெண்ணாய்ப்பிறந்து நலல பருவத்தில் அவ
அந்தப்பாண்டி நாட்டின் இராச்சியபட்டாபிஷேகம பெற்று அ
செலுத்திவரக்கடவாய், நாமும விரதியபர்வதத்தினுடைய தாழ்வ
யிலுள்ள ஓர் வேடனது வீட்டில் உதித்துப்பில்லனென்பவனாய் பூஜி
ப்பட்டு அங் கு வளர்ந்து வருவோம, அக்காலத்தில் நீ திக்குவிஜயஞ்செ
ய்து பல அரசர்களையும் ஜெயித்து முடிவில் நாமிருக்குந்திசைநோக
வருவாய் அப்போது நாம் எதிர்த்து உனனுடன்போர்புரியவருவோ

நூல் நிலையம்.
சென்னை - 600090.

ஸ்ரீ

முகவுரை.

“அழகர்கோயில்மான்மியம்,, என்னும் இத்திருமாலிருஞ்சே லைமலை ஸ்தலபுராணம், மதுரைநேட்டிவ்காலேஜியில் ஸம்ஸ்கி உபாத்தியாயராயிருந்த, லேட்ஸரகூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரிடத்தி ருந்தவடமொழி ஏட்டுப்பிரதியைக்கொண்டு மதுரைபுதுத்தெருவி ருக்கும், திருவையாற்று வெங்கட்டராமசாஸ்திரியவர்களால் தெ மொழியில்மொழிபெயர்த்து த. குப்புசாமிநாயுடுஅவர்களால் சீர்தி த்தஞ்செய்து அச்சிடமுயன்றகாலை “நல்லகாரியத்திற்கு நாலாயிர க்கினம்,, என்றபடி சிலஅசந்தற்பங்கள் நேர்ந்தன ஆயினும் நமதுஅ பர்கள் சிலர் இம்மான்மியம் வெகுஅருமையுள்ளன கூடியசீக்கிரம் சியற்றி புத்தகரூபமாய்தரல்வேண்டுமென்ற வேண்டுகோட்கிணைய யாவரும்வாசித் தானந்தமடையுமாறு அச்சிட்டுவெளியிடலானே

சிற்சிலவிடங்களில் ஒருவாறு வழுக்கல் காணுமேல் அதைவ க்கும் அன்பர்கள் திருத்திவாசிக்கும்படி பன்முறை கேட்டுக்கொ றேன்,

இப்புத்தகம்வேண்டியவர்கள் மதுரைபுதுமண்டபம்புத்தகஷ களிலும் அடியில்கண்ட எமதிடத்திலும் நேரிலாவது வி. பி. போ ட்மூலமாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்.

வி. என். இராகவக்கோ

புக்ஷாப் மதுரை.

மைக் கண்டமாத்திரத்தில் உனக்கேறபட்ட மூன்று தனஙகளில் ஏறு மறையும் அதுகண்டு நீ நாணிநிற்பாய். அது காரணமாக நாம ன்னை மணம்புரிந்து கொள்வோம, பினபு நாமிருவரும, மதுராபுரியி நந்து அரசுசெலுததிப பலரும நமமை சோமசுநதரபாண்டிய னன்று கொண்டாடும படியாக வாழநது விருஷபாததிரியெனனுங் வததிலெழுந்தருளியிருககுமசுநதரராஜ ர ஈசுரே டிய சிறபபுகளை நடததிவிட்டு முடிவில அாநிலைமையை விட்டு நமமுடைய தான நத யடைவோமெனறு சொலல, அாயபடியே மாதேவி குபஜ ண்டியனுககுபபுததிரியாக அவதரிததாள. அவளுககுககுபஜன தடா கைபபிராட்டியா ரெனனும் பெயரிட்டுச சரியானபருவம் வநதவுட ன இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ் செயது வைததுவிட்டு மோக்ஷததை டைநதான். பினபு தடாதகைப்பிராட்டியார அரசுசெலுததி புடி ல திககுவிஜயஞ்செயது பல அரசர்களை புமஜெபிததுவிநதியபாவதத னபக்கததில்போகுமபோது அஙகுமேடனை விட்டில எழுநதருளியிரு கடவுள்எதிரபபட்டார. அபபொழுதே தடாதகைப்பிராட்டியார நக ஒருதனமமறைநதுவிட்டது. அதனாலபிராட்டியார் போரைவிட்டுநா நிறக, அநதக்கடவுள் மணமபுரிநது கொணடனர். உடனே இருவரும மதுராபுரியையடைநது பரமசிவககடவுள சோமசுநதரபாண்டியனென ம்பெயரோடு தடாதகைபபிராட்டியுடனே அரசு செலுததி ஸ்ரீசுந தரராஜருககு வேண்டிய சிறபபுகளையும, க்ஷேத்திரபாலனததையும் நது தினநதோறும மஹா சநதோஷததோடு விஷ்ணுவினுடைய பூகசங்கததையும, அடைநது முடிவில தமநிருபபிடஞ் சேரநதனா, நமஹாரிஷிகளே! இநத விருஷபாததிரி நாதனை முனனிட்டு அசுரசோ ண்டியராக அவதரிதது அநத க்ஷேத்திரததிறகு வேண்டிய சிறபபு களையெலலாம செயதா ரெனறால அதனபெருமையை அளவிட்டுச சொல்லமுடியுமா? நீஙகள கேட்டபடியே விருஷபாததிரியின் விசே ஷணத்தையும எடுததுசசொனனேன, இதைககேட்டதினால நீஙக ள் முகதாளாகிவிட்டீரகள் என்றுசொல்லிமுடிததுமகிழ்சசிகொண் னர், சௌனகாதிரிஷிகளும பேரானநதமடைநதாரகள்.

இந்தபபிரகாரம பிரமாண்டபுராணததில க்ஷேத்திர காண்டம் விருஷபாததிரி மஹாத்மியம.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்வரை

அழகர்கோயில்மான்மியம் முற்றிற்று.